

சித்திரா ரீசரி

சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

சித்திரா ரீச்சர்

(சிறுகதைத் தொகுதி)

சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

வடப்பில் நான்

(பேரினால் முறைப்படி)

பேரினால் புதியப்படி A.D. - 1872

80 - முறைப்படி நான் கூடும்

1888 : பெரியார்

1888 : 100

நான் போன்ற நினைவு

வகுவை, மாங்களை

நீரா பதிப்பகம்

கொழும்பு-06

பெரியார் வெள்ளூர் கோட்டை மாண்செட்டி

நூல் தலைப்பு	: சித்திரா ரீச்சர்
வகை	: சிறுகதைத் தொகுதி
ஆசிரியர்	: சமரபாகு சீனா உதயகுமார்
பதிப்பு விபரம்	: முதற் பதிப்பு - 11.06.2014
பதிப்புரிமை	: ஆசிரியருக்கு
ஆசிரியர் முகவரி	: <p>கூனாந்தோட்டம்.</p> <p>சமரபாகு,</p> <p>வல்வெட்டித்துறை</p> <p>தொ. இல : 0783015144</p> <p>மின்னஞ்சல் : uthayan@gmail.com</p>
பதிப்பு	: <p>மீரா பதிப்பகம்.</p> <p>(104ஆவது வெளியீடு)</p> <p>291/6 - 5/3A எட்வேர்ட் அவனியூ,</p> <p>ஹவ்லோக் டவுன், கொழும்பு - 06.</p> <p>தொ.பேசி : 2582539 /</p> <p style="text-align: right;">0775342128</p>
அச்சிட்டோர்	: <p>தரஞ்சி பிரின்டஸ்.</p> <p>நாவின்ன, மஹரகம்.</p>
விலை	: ரூபா 400/-

ISBN 978-955-53921-9-8

இனிக்கும் தமிழே
இனிக்க இனிக்க சொல்லித் தந்த
என் தமிழ் ஆசான்கள் யாவருக்கும்
இந்நால் சமர்ப்பணம்

நன்றிகள்

ஞானம், மல்லிகை, தாயகம், சொங்கதிர்,
தினக்குரல், வீரகேசரி, தினகால், உதயன்,
சுடர் ஒளி (கொழும்பு), நம் தேசம்,
டொக்டர் ச. முருகானந்தன், டொக்டர் தி.ஞாசேகரன்,
தணிகாசலம், டொயினிக் ஜீவா, அகளங்கன், ரவிவர்மா,
நாகராசா உதயன், சி.இன்பாபன், தேவராஜா துஷ்யந்தன்,
ஆட்டிள்ற தவம், புலோலியூர் ஆ.கிரத்தினவேலோன்,
விசு கருணாநிதி, ரேணுகா பிரபாகரன், மணி நெற்கொம்.

முன்னுரை

நாளாந்த வாழ்வை இயல்பாக கலைத்துவத்தோடு
சொல்கின்ற கதைகள்.

புத்தாயிரம் ஆண்டில் துளிர்விட்டு விருட்சமாக உயர்ந்து நிற்கும் காத்திரமான படைப்பாளியான சமரபாகு சீனா உதயகுமாரின் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக ‘சித்திரா ரீச்சர்’ வெளி வருகின்றது.

போர்க்கால இலக்கியப் பரப்பில் தனது கவிதைகள் மூலம் போரின் கொடுமைகளைத் தரிசனமாக்கி மனதை உருக வைத்து அற்புதமான படைப்பாளியாக தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொண்ட உதயகுமார், சிறுகதைத் துறையிலும் தனக்குள்ள ஆளுமையை ஏற்கனவே தனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் நிறுவியுள்ள நிலையில், இப்போது ‘சித்திரா ரீச்சர்’ சிறுகதைத் தொகுதி கொழும்பு மீரா பதிப்பகத்தின் 104ஆவது வெளியீடாக மலர்ந்துள்ளது.

பதினொரு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய இந்த தொகுதியில் நாளாந்த வாழ்வை இயல்பாக கலைத்துவத்தோடு சொல்கின்ற கதைகள் அடங்கியுள்ளன.

கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு உள்ளாக கதாசிரியர் ஈழத்தில் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் எழுதிய இக்கதைகளை ஏற்கெனவே படித்துச் சுவைத்திருந்த போதும், தற்போது இத்தொகுதியின் முன்னுரைக்காக ஒன்று சேர வாசித்த போது, வாழ்வியல் அனுபவங்களை கதாசிரியர் வாசகர்களுடன் தனது எளிமையான நடையில் அமைந்த கதைகளினாடாக பகிர்ந்து மனதில் பதிய வைப்பதை உணரமுடிகிறது.

மீள் வாசிப்பின் போது முன்னர் மனதில் படாத சில புதிய விடயங்களையும் தரிசிக்க முடிந்தது. இடைவெளியின்றி படைப்பிலக்கியத் துறையில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களில் அதிக கவன ஈர்ப்பைப் பெற்ற உதயகுமார், மிக ஆழமாக சமூக அவலங்களைத் தரிசிப்பதுடன், அவற்றை தன் படைப்புக்களின் ஊடாக வெளிக்கொண்டும் சாமர்த்தியம் பாராட்டுக் குரியது. இதற்கு உறுதுணையாக இவரது பெழிந்டையும், கதை சொல்லும் பாங்கும் கைகொடுக்கின்றன.

யதார்த்தத்திலிருந்து அதிகம் விலகிச் செல்லாமலும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளுடன் இணைந்தும் இவர் கதையை நகர்த்தும் பாங்கு சுவையானது. கதையை ஆரம்பிக்கும் முறையும், அதை நகர்த்திச் செல்லும் பாங்கும், முடிச்சுக்களை உருவாக்கி அவற்றை விடுவிக்கும் விதமும் கலைத்துவம் மிக்க ஒரு படைப்பாளியாக இவரை இனம் காட்டுகின்றது. இந்த நூலை கையிலெடுக்கும் எவரும் கதைகளுக்குள் ஆழ்ந்து போவதுடன், வாசிப்பின் முடிவிலும் அதன் தாக்கத்தினால் சிந்தனை வயப்படுகின்ற நிலை ஏற்படுவதை தவிர்க்க முடியாது.

கதையின் கருவும், சம்பவங்களும், பாத்திர வார்ப்புக்களும் நாம் தினமும் தரிசிக்கின்றவை தான் என்பதால் இயல்பாகவே கதைகளுக்குள் ஓன்றிப்போகின்றோம்.

இந்த நூலில் அவர் புதைாக எதையும் சொல்ல முற்படவில்லை. தான் சந்தித்தவற்றையே வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார். இவற்றினுடாக சில முகத் திரைகளைக் கிழித்துப்போட்டு போலிகளை இனம் காட்டுகின்றார்.

ஒரு தேர்ந்த வாசகனுக்கு நிஜ உலகைத் தரிசிக்க வைக்கவும், அதனுடாக சரியான பாதையில் பயணிப்பதை உறுதிப்படுத்தவும்.

திக்குத் தெரியாத காட்டில் விடப்பட்டது போன்ற, போருக்கு பிந்திய இன்றைய கால கட்டத்தில், வெறும் உறுத்தலாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நம்மில் பலருக்கு வாழ்வின் அடுத்த அசைவை சரியான திசையில் எடுத்து வைக்கவும் இக்கதைகள் உதவும். வெறும் பிரச்சாரமாக அன்றி நாம் எதிர்கொள்ளும் சவால்களை விடுவிக்கும் உளவளத் துணைபோல சில கதைகள் அமைந்துள்ளன. யதார்த்தமான இப்படைப்புக்களை நம் வாழ்வோடு பொருத்திப் பார்த்து விடைகாணும் வழி பிரகாசமாகவே தெரிகின்றது.

இக்கதைகளின் எடுத்துரைப்பும், சொற்களின் நேர்த்தியும் ஒரு பண்பட்ட எழுத்தாளனின் தரிசிப்பை மனதில் படரவைக்கின்றது. உதயகுமாரின் சிறுகதைகளில் எப்போதும் வடமராட்சி வட்டார வழக்கும், மன்வாசனையும் நிறைந்திருக்கும் அப் பண்பினை இத்தொகுதியின் கிட்டத்தட்ட எல்லாச் சிறுகதைகளிலும் தரிசிக்க முடிகிறது.

‘மழை’ என்ற முதலாவது சிறுகதையைத் தவிர நேரடியான போர்க்கால சிறுகதைகள் இல்லாத போதிலும் எல்லாக் கதைகளிலும் போரின் வடுக்களையும் பின் விளைவுகளையும் கதையின் ஒட்டத் துடன் தொட்டுச் செல்லும் பாங்கு அவரை ஒரு தாயகப் பற்றுள்ள எழுத்தாளராக முன்னிறுத்துகிறது.

மன்பற்றுடன் மன்வாசனை மிக்க படைப்புகளை எழுதிவரும் உதயகுமாரின் இத்தொகுதியிலும் அவற்றை நிறைவாகவே தரிசிக்க முடிகிறது. பிரதேச பேச்சு வழக்கும் தேவையான அளவோடு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையால் எல்லாப் பிரதேசத்தவரும் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது.

போர்க்கால அவலங்கள், சாதியம், மூடநம்பிக்கைகள், மனித மனங்களின் விகாரங்கள், விசித்திரங்கள், பெண்கள் எதிர்கொள்ளும்

பிரச்சினைகள், அலுவலக அதிகாரிகளின் கபடத்தனங்கள், பாலியல் பிரச்சினைகள் என பரந்துபட்ட விடயங்களை கதைகள் பேசுகின்றன.

போரும், அது ஏற்படுத்திய இழப்புகளும், அதனாடாக விதவை களான பெண்கள் தலைமைத்துவமேற்று நடத்தும் குடும்பங்களின் பொருளாதார நெருக்கடிகளும் என உருக்கமாக நகர்ந்து செல்லும் 'மழை' சிறுகதையின் முடிவு கண்ணீரை வரவழைக்கிறது. போரின் எச்சங்களான மிதி வெடிகள் இன்னும் இருப்பதை உணரவைக்கிறது. நாம் மறந்து போன பணை ஒலை கடகம், பெட்டி இழைப்பு மற்றும், குடிசை என பலவற்றையும் கதையினுாடாக ஞாபகழுட்டும் உதயகுமார் எதை இழந்தாலும் எம்மவர் கல்வியைக் கைவிடமாட்டார் கள் என்பதையும் மாலாவின் பிள்ளைகளுடாக தரிசிக்க வைக்கிறார். மழை பற்றிய இளமைக்கால ஞாபகங்களை மீட்டுவதன் மூலம் வாசகணை மும் தமது சிறுபாரயத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறார்.

'ஒரு காதலிஒரு நண்பன்' கதைமூலம் பாடசாலைக் கால காதலைச் சுவையோடு சொல்லி, அதுபட்டலைவரை என்பதை எடுத்துரைக்கின்றார். நண்பராக பழகுபவர்கள் எல்லோருமே நண்பர்கள் அல்லர் என்பதை கதையின் முடிவில் கூறும் போது மனம் கனக்கின்றது. சாதாரண காதல் கதைதான் என்றாலும் அதை எடுத்துரைத்த விதம் சிறப்பானது. பாடசாலைக் காலம், ஓட்டப் பந்தயம் என இக்கதையைப் படிக்கும் போதும் இளமை ஊஞ்சலாட்டுகிறது. குமரனுடனும் மேகலாவுடனும் நாமும் பயணிக்கிறோம்.

'மறுபடியும்' சிறுகதையின் முடிவில் கதாசிரியரின் மனித நேயமும், வித்தியாசமான நோக்கும் நெகிழி வைக்கிறது. சிறு வயதில் அப்பா, அம்மாவையும் தங்களையும் கைவிட்டுப் போன பின்னர் இளமையில் வறுமையினால் கல்வியை இழக்கும் மதன், குடும்ப உயர்வுக்காக

உழைக்கிறான். சுகோதரர்களைப் படிக்க வைக்கிறான். சில வருடங்கள் கழித்து அப்பா கொழும்பில் மறுமணம் செய்த குடும்பத்தை விட்டு விட்டு ஊருக்குத் திரும்புகிறார். இந்த நிலையில் அவரை சேர்த்துக் கொள்ளாமல் மதன் திருப்பி அனுப்புகிறான். இது கோபத்தினால் என நாம் நினைக்கிறோம். ஆனால், கொழும்பிலுள்ள இரண்டாம் தார சுகோதரர்களும், தாம் இளமையில் பட்ட துண்பத்தை அனுபவிக்கக் கூடாது என்ற பெருந்தன்மையே இதற்கான காரணம் என அறிந்து கொள்ளும் போது மதன் எம் மனதில் உயர்ந்து நிற்கிறான். கல்வி பற்றிய அக்கறையும், போருக்குப் பின்னர் கூட ஓயாத இராணுவ கெடுபிடிகளும் கதையோட்டத்தின் ஊடாக சொல்லப்படுகின்றமை கதாசிரியரின் சாணக்கியத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

அடுத்த சிறுகதை வெகுமானம். வேலையில்லாத ஒரு கணவனின் மன அவலங்களை எடுத்தியம்பும் ஒரு சிறுகதை. படிப்பில் சாதாரணமாக இருந்த கருணனை உயர்வடைய குமரன் பாடுபட்டு வெற்றியும் காண் கிறான். கருணனோ நன்றி மறந்தவனாக குமரனையே பின்நாளில் தூற்றித் திரிகிறான். புலம் பெயர் வாழ்வினால் உள்ளுரில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் கதையினாடே எடுத்துச் சொல்லப் படுகின்றது. கதையின் முடிவில் கருணனின் மன மாற்றம், தவறை உணர்ந்து கொள்ளல் என்பன சொல்லப்பட்டாலும் அம்மாற்றம் அழுத்தமாகச் சித்திரிக்கப்படாமை கதையில் வரட்சித் தன்மையை ஏற்படுத்துகிறது.

‘துளிர் மானம்’ சிறுகதையில் உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று பேசுபவர்களின் தோல் உரித்துக் காட்டப்படுகின்றது. தனது பரீட்சை வெற்றியை உற்சாகமாகச் சொல்ல வரும் சுமித்திராவை சாத்திரியார் மாமா போலியாக வாழ்த்தினாலும், அவன் சென்ற பின்னர் அவ் வெற்றியை தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் காழ்ப்புனர்சியை வெளிப்படுத்துவதும், தற்செயலாக அதைக் கேட்டு வெதும்பும்

சுமித்திராவின் பிஞ்சமனதில் துளிர் விடும் மானம், அவர் தந்த பணத்தை திரும்பக் கொடுக்க முடிவு செய்வதும் ‘சபாஷ்’ போட வைக்கிறது.

நூலின் மகுடக் கதையான ‘சித்திரா ரீச்சர்’ கதை, ஆன்கள் பெண் களை தப்பாக எடைபோடுவதை அழகாக சித்திரிக்கிறது. வாசனைச் சுவையுடன் எழுதப்பட்ட இந்த சிறுகதையின் ஊடாக போருக்குப் பிந்திய கிளிநொச்சிபாடசாலைகளின் அவலநிலையைம் தரிசிக்க வைக்கிறார். கிளிநொச்சியின் மிகவும் தொலை தூர கிராமமான வனனேரி, அக்கராயன், வேராலில் போன்ற பிரதேசங்களில் பணியாற்றியவன் என்ற வகையில் போருக்கு முன்பிருந்தே அப் பாடசாலைகள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளை நான் நன்கு அறிவேன். போருக்குப் பின்னர் நிலைமை இன்னமும் மோசமடைந்துள்ளது. சுவையான கதையினுடாக அத்தகுபாடசாலைகளும், மாணவர் களும் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை சிறப்பாக வெளிப்படுத்தி யுள்ளார்.

‘ஆலமரம்’ சிறுகதை ஊடாக சுயநலம் மிக்க கல்வி அதிகாரியின் கபடத்தனத்தை வெளிக்கொணரும் கதாசிரியர் அதில் வெற்றியும் கண்டுள்ளார். தனிப்பட்ட ஒரு அதிகாரியின் மீதான வெறுப்பும் தெரிகின்றது. ஆலமரத்தின் சிறப்புகளையெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டுவரும் இவர், கடைசியில், ஆலமர நிமில் லீச்கக்குள் வேறு எந்த மரமும் வளர்வதில்லை, வளர்ந்து வர ஆலமரம் விடுவதில்லை என்று கூறி கதையின் முடிவை உச்சத்திற்கு கொண்டு சென்றுள்ளார். துணிச்சலான படைப்பு.

அடுத்து ‘நடசத்திரப்பொருத்தம்’ சிறுகதை மூலம் சோதிடத்தால் வாழ்முடியாமல் தவிக்கும் முதிர் கன்னிகளைப் பற்றி உருக்கமாக எழுதியுள்ளார். சோதிடம் பார்த்து நிராகரிப்பது எவ்வளவு முட்டாள் தனமானது என்பதை மலரின் வாழ்வின் ஊடாக உறைக்கக் கூறியுள்ளார். அடுத்த சிறுகதையான ‘தவிப்பில்’ வறுமை காரணமாக சீதனமின்றி க

ன்னியாக வாழுவேண்டி ஏற்பட்ட நிலையை மாதங்களின் வாழ்வினாடாக தரிசிக்க வைக்கின்றார். இவ் இரு கதைகளும் ஆசிரியரின் பெண்ணிய நோக்கினை எடுத்தியம்புகின்றன.

கொடுத்து உண்பதில் தான் ககம் என்பதை ‘ஓருநாள்’ கதை மூலம் சித்திரித்துவள்ளார். போரின் தாக்கம் மனித வாழ்வைப் புரட்டிப்போட்டு விட்ட கொடுரத்தை காட்சிப்படுத்தாமல் சாட்சிப்படுத்துவது சிறப்பம்சம்.

இறுதிக் கதையான ‘சொத்து’ யாழ் மன்னின் பெருஞ் சொத்தான பணையின் சிறப்பு பற்றி கூறும் முத்தான சிறுகதை. போருக்குள் அழிந்து போன பணைகள் மீளுருவாக்கப்படவேண்டும் என்ற ஆதங்கம் நியாயமானதே. எத்தனை பணைகள், எத்தனையோ உயிர்களைக் காத்தது பற்றி கதாசிரியர் குறிப்பிடும் போது பணைகள் மீது உயர்வான மதிப்பு ஏற்படுகிறது.

மொத்தத்தில், இத்தொகுதியில் அமைந்துள்ள சமரபாகு சீனா உதயகுமாரின் சிறுகதைகளும் வைரம் பாய்ந்த பணைமரங்களைப் போன்றே வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இக் கதைகள் எம் பாரம்பரியத்தின் சொத்து என்றால் மிகையாகாது.

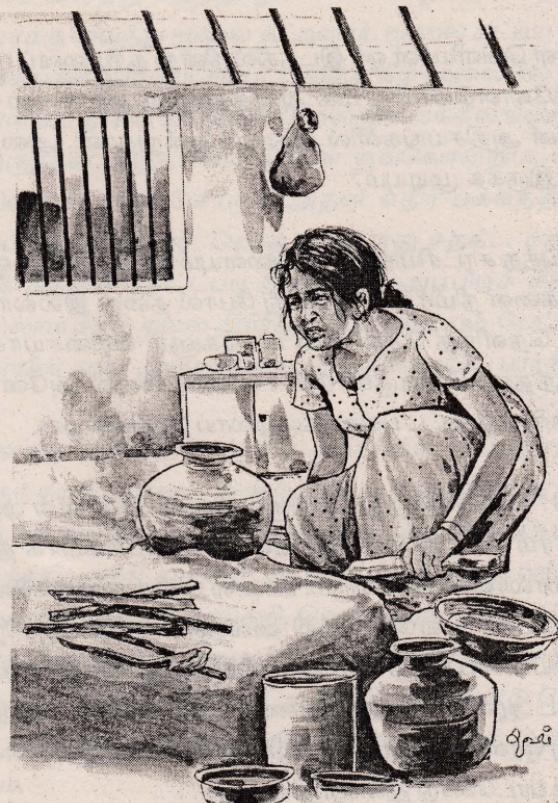
- Dr. ச.முருகானந்தன்

81, மனிங் பிளேஸ்,
வெள்ளவத்தை.

உள்ளே

மழை	01
ஒரு காதலி ஒரு நண்பன்	12
மறுபடியும்	29
வெகுமானங்கள்	41
துளிர்மானம்	60
சித்திரா ரீச்சர்	74
ஆலமரம்	91
நடசத்திரப் பொருத்தம்	109
தவிப்பு	123
ஒரு நாள்	135
சொத்து	152

മത്തി

மழை பெய்த ஒரு மாலைப் பொழுது. அந்த இடமேல்லாம் வெள்ளக்காடாகக் காட்சி தந்தது. மேற்கு வானம் செக்கச் சிவந்தி ருந்தது. சூரியன் மெல்ல மெல்ல கீழே இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அங்குள்ள வெளியான ஓர் இடத்தில் நின்று தூரியனைப் பார்த்தால் சிவப்பு நிறக்கோளமொன்று மிக அழுத்தமாயும் அழகாயும் தெரியும். இயற்கையின் அதிசயங்களில் இதுவும் ஒன்றுதான். அதை எப்பிடி ரசிக்காமல் இருக்க முடியும்?

வன்னி யுத்த சாட்சியங்களில் பளையும் முக்கியமான ஓர் இடம். கருங்குற்றிகளை நிமிர்த்தி நட்டது போல் தலை இல்லாத பனை மரங்களும் நெளிந்த தென்னென் மரங்களும் வரிசையாக நின்று கொண்டிருந்தன. வெடிகுண்டுச் சன்னங்களால் அனேக பனை மரங்கள் நிமிர்த்தி நட்ட புல்லாங்குழலாய் தெரிகின்றன.

“ஏ நென்” வீதியிலிருந்து தெற்குத் திசையாக உள்ள அந்த வீதி வழி சிறுதூரம் நடந்து சென்று வலது கைப்பக்கமாக திரும்பிச் சென்றால் மாலாவின் வீடு வரும். மாலை நேரக் கருக்கலில் அந்தச் சிறிய குடிசையின் உள்ளே ஏற்றி வைத்த கைவிளக்கு சிறு தூரங்களுக்கு ஒளியினைப் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தது. வீட்டு மரத்தூணில் அறையப்பட்ட ஆணியிலிருந்து இரண்டு பற்றறி ரேடியோ அந்தரத்தில் தொங்கியபடி ஓரளவு சத்தமாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தது. சின்னதோரு இரைச்சலும் பாடலோடு இசைந்து வந்தது.

காற்றலையில் கலந்து வந்த பழைய பாடவின் இசையினை ரசித்த வண்ணம் மாலாவின் மாமி தின்னைக்குந்திலிருந்து பெட்டி இளைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். மாலாவின் பிள்ளைகள் சர்மியும், சாளினியும் அவர் அருகாக இருக்கிறார்கள். வீட்டுத் தின்னையின் மூலையில் சிறு குவியலாகப் போட்டிருந்த மணவில் கொஞ்சத்தை அள்ளி வந்து தின்னையில் பரவி அதில் ஆனா, ஆவன்னா எழுதிப் பழகிக்கொண்டிருந்தனர்.

நன்றாக வார்ந்து எடுத்த ஒலைகளால் தட்டினைத்து அதைக் குவித்து ஈர்க்குவைத்து மூலை கட்டினார். மூலை கட்டிய பெட்டியின் ஜங்கு பக்கங்களிலும் பெட்டிப்பட்டத்தின் கீழ் மூலையில் ஒட்டப்பட்ட பட்டத்தாள் கடதாசிக் கீலங்கள் போல் ஒலைக்கீலங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அந்தக் கீலங்களை ஓவ்வொன்றாக எடுத்து ஒரு பக்கத்தின் ஊடாகச் சொருகி அதன் எதிர் பக்கத்தின் ஊடாக இழுத்துப் பொத்தினார். பொத்தும்போது சதக்... சதக்... என்று ஒருவகை சத்தம் கேட்டபடி இருந்தது. அப்பிடிச் சத்தம் வரும் போதெல்லாம் சர்மி தலை நிமிர்த்தி பெட்டியையும் பெட்டி பொத்தும் அப்பம்மாவின் கை அசைவினையும் அதிசயமாகப் பார்த்தாள்.

அன்றைய மதியச் சாப்பாடு தயாரிக்க அப்பதான் ஆயத்த மாகியிருந்தாள், மாலா. இன்று விடிய வெள்ளென கடும் மழை பெய்தது. மாலையில் அவள் வேலை முடித்து வரும்போதும் மழை பெய்திருந்தது. அரிசி காய்கறி எதுவுமே வாங்காமல் வந்து விட்டாள். நேற்று வாங்கி வைத்த காய்கறி, வெங்காயம், மிளகாய் கொஞ்சம் மிச்சமாக இருந்தன. மழையில் விறகுகளும் நனைந்திருந்தன. பக்கத்து வீடு சென்று பார்வதி ஆச்சியிடம் இரண்டு பேணி அரிசி வாங்கி வந்தாள். அந்த அரிசியை நாளைக்குக் கொடுத்து விட வேண்டும்.

மாலாவின் கணவர் அருண் ஓர் ஆசிரியர். மூன்றி வாய்க்காலில் குண்டடிப்பட்டு இறந்து போனவர். அதற்குப் பிறகு தன் பெண் பிள்ளைகள் இரண்டு பேரேடும் வாழ்ந்து வருகிறவளுக்கு அவள் மாமி உதவியாக இருந்தார்.

சனி, ஞாயிறு தவிர்ந்த ஏனைய நாட்களில் பகலில் வீட்டில் நிற்க மாட்டாள். விடிய வெள்ளனவே நித்திரையால் எழுந்து விடுவாள். அந்த நேரத்தில் அவள் மாமியும் எழுந்து விடுவார். மாலாவுக்கு உதவியாக ஏதாவது செய்து கொடுப்பார்.

விறு விறு என்று காலைச் சாப்பாடு செய்து முடித்து விடுவாள். தான் வரும்வரை பிள்ளைகள் பசியோடு இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக காலைச் சாப்பாட்டில் கொஞ்சத்தை உறியில் மூடி வைத்து விட்டு பிள்ளைகளை குளிக்க வைத்து அழகாக வெளிக்குடுத்தி விடுவாள். பெட்டி அல்லது பாய் இளைத்துக் கொண்டே பேரப்பிள்ளைகளிலும் கவனம் செலுத்துவார் மாலாவின் மாமி. சர்மியும், சாளினியும் மண்சோறு கறி காய்ச்சி விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

மாலா கிளிநோச் சியில் ஒரு அரச நிறுவனம் ஒன்றில் முகாமைத்துவ உதவியாளராகக் கடமை புரிகிறாள். அங்கு வேலை முடித்து வீடு வந்து சேர எப்பிடியும் ஜந்து மணியைத் தாண்டி விடும். அதற்குப் பிறகுதான் மத்தியானச் சாப்பாடு செய்யத் தொடங்குவாள்.

குந்தியிருந்து உடம்பை வளைத்து குனிந்து “ஹ....! ஹ.....! என்று சத்தம் வர அடுப்பு ஊதினாள். முக்கி முனகி பெரும் சவாலையோடு அடுப்பு ஏரியத்தொடங்கியது. பெரும் சவாலையுடன் ஏரிகிற விறகு படக்கென்று அணைகிறது. அடுப்பு ஊதி ஊதி களைத்துப் போனவள் வியர்வைத் துளிகளால் நனைந்து போயிருந்தாள். பகலில்

அலுவலகத்திலும் வீடு வந்தால் அடுப்போடும் போராடியவருக்கு சலிப்பு வந்திருக்க வேண்டும்.

“இதென்ன மூழல் விறகு...! எரியாதாம்...!” என்று மீண்டும் புறு
புறுத்தாள்.

பசி தாங்க முடியாத இளையவள் சின்னங்கி அழுது கொண்
டிருந்தாள். அது மாலாவுக்கு அரியண்டமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.
“கும்....! கும்...!” என்று இளையவளின் முதுகில் கும்மி விட்டாள்.
கும்மிய ‘கும்மில்’ இளையவள் சூழன்று கீச்சிட்டு அழுதாள். பயத்தில்
சலமும் போயிருந்தது. கொஞ்ச நேரமாக அழுது கொண்டிருந்தவள்
களைத்துப் போய் விக்கலெடுத்தபடி சரிந்து கிடந்தாள். அந்த
இடத்திலேயே நித்திரையாகி விட்டாள்.

இளையவருக்கு அடித்த அடியையும் நோவினால் அவள் தூடித்த
தூடிப்பையும் நினைத்துப் பார்த்தாள். மாலாவுக்கு அழுகை
முட்டிக்கொண்டு வந்தது. கண்கள் கலங்கி அழுதாள். கண்ண ஒரமாய்
கண்ணீர் வழிந்து துளிகளாய் விழுந்தன. அவளின் மன இறுக்கங்
களின் சோகச் சித்திரங்களே அவை. இடது பக்கப் புறங்கையினால்
கண்ணீரினைத் துடைத்தாள்.

“நாளை பகல் இடியுடன் கூடிய மழை வன்னி நிலப்பரப்பினைத்
தாக்கக் கூடும்” கரகரத்த ஓலியிலும் ரேடியோவிலிருந்து வந்த செய்தி
மாலாவை பயம் கொள்ள வைத்தது. மழை என்றால் பயப்படும் ஒரு
சூழல் வன்னியில் உருவாகி இருக்கிறது.

முன்பு மழை என்றால் நல்ல விருப்பம் வரும். மழையில்
நனைந்து ஒடித்திரிந்து விளையாடி இருக்கிறோம். இதற்காக

அப்பாவிடம் அடி வாங்கியதும் ஞாபகத்தில் வந்தது. குண்டும் குழியுமான ஒழுங்கை வீதி எங்கும் வெள்ளம் நிரம்பி இருக்கும். அதில் இறங்கித் துள்ளிக் குதித்து ஆடுவோம். வெள்ளை அள்ளி ஒருவருக்கு மேல் ஒருவர் ஏறிவோம். மழை வெள்ளத்தில் விளையாடினால் நீச்சிரங்கு ஒன்றைத் தவிர வேறேந்த நோயும் எங்களுக்கு வந்ததில்லை. நீச்சிரங்கு வந்தால் இரவிரவாக முளிப்பிருந்து கரடு முரடான மண் சுவரில் கால்களைத் தேய்த்தால் சிறு நோயுடன் ஒரு சுகம் வரும். சில நேரம் தனி இருக்கும் அடுப்பின் விளிம்பில் கால் வைச்சுக் கொண்டு நிற்போம்.

கடதாசியில் கப்பல் செய்து வெள்ளத்தில் ஓட விடுவோம். ஆருடைய கப்பல் தூரப்போகுது என்று போட்டி வைப்போம். மழை வெள்ளம் நிற்கும் சில இடங்களில் காகங்கள் குளிக்கும். அதை நாங்களும் ரசித்துப் பார்ப்போம். மழை வெள்ளத்தில் குளிக்கும் காகம் தன் உடல் முழுவதையும் நனைக்கும். பிறகு பறந்து போய் மரங்களிலிருந்து உதறும். சிறுகுகளுக்குள் ஒளிந்திருந்த மழை நீர்த்துளிகள் சிறு சிறு துமிகாளாய் சிதறிப் பரவும். மனிதர்கள் ஒரு சிலர் இப்படிக் குளியல் செய்வதை நானும் பார்த்திருக்கிறேன். இப்படி யாராவது குளிப்பதைப் பார்த்தால் “உங்கை காகக் குளிப்புக் குளிக் கிறான்” என்று, சொல்வதை நானும் கேட்டிருக்கிறேன்.

இவை மட்டுமில்லை, “மழையே மழையே மெத்தப் பெய்! மண்ணில் வெள்ளம் நிறையப் பெய்!” என்று பாட்டுப் படிக்கிற நாங்கள் பாடசாலை முடியும் நேரம் மழை வந்தால் “மழை போ! வெயில் வா....! மழை போ...! வெயில் வா!” என்று பாட்டுப் படித்துத் திரிந்திருக்கிறோம்.

சின்ன வயசில் மழை என்றால் அப்பிடி விருப்பமாகவே திரிந்தோம்.

இளமைக்கால மழை பற்றிய ஞாபகங்கள் அவள் நினைவுகளுக்குள் நுளைந்து ஒடிச்செல்கின்றன. அவை அவளுக்குச் சுகானுபவங்களாக இருக்கின்றன. இப்ப அப்பிடி இல்லை. மழை என்றால் எல்லோரும் பயப்பிடுவது போலவே மாலாவும் பயப்படத் தொடங்கினாள்.

ஷல், விமானக் குண்டுகள், கடல் பீரங்கி வெடிகள் என்று பயந்து வாழ்ந்த வன்னி மக்களுக்கு, இப்ப மழை பெய்யுறதும் ஒரு ஆபத்தாக இருந்தது. ஏன் தெரியுமோ? மழை வெள்ளத்தோடு பாம்பு, கரும்தேள் போன்ற விச ஐந்துகளும் மிதந்து வருகின்றனவாம். சில நேரம் முதலைகளும் வீடுகளுக்குள்ளே புகுந்து பதுங்கி இருக்குமாம். இத்தனைக்குள்ளும் நுளம்புகளின் கிணுகிணுப்புச் சத்தங்கள் மனதுக்கு அரியண்டம் செய்கின்றன. தவளைகள் மத்தளம் அடித்து ரீங்காரம் பாடத் தொடங்கிவிட்டன.

அரிசி பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது. ‘கொள கொள’ என்ற சத்தம் மாலாவின் நினைவுகளைத் தடுத்து நிறுத்துகின்றன.

கஞ்சி வடித்து முடித்தவள் அந்தச் சிறு பானையை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கினாள். சோற்றுப் பருக்கைகள் ஈச்சங்காய் கொட்டைகள் போல் அழகாய் தெரிந்தன. உலை மூடியால் சோற்றுப் பானையை மூடினாள். மள மள என்று இரு கறிகளோடு ஒரு சொதியும் செய்து முடித்தாள். சுட்டிகள் இரண்டு பேரும் நல்ல நித்தியைகிப் போனார்கள். பிள்ளைகளை எழுப்பினாள். முத்தவள் படாரென எழுந்திருந்தாள். இளையவள் எழும்ப மறுத்தாள். இளையவளைத் தூக்கி தன் மடியில் இருந்தினாள். தன் ஆசை தீரக் கொஞ்சினாள்.

பிள்ளைகளுக்குச் சோறு தீத்தினாள். இளையவளுக்கு நித்திரை முறியவில்லைப் போலும். இளையவள் தலை சரிந்து சரிந்து

விழுந்தாள். தன் ஒரு கரத்தால் இளையவளை அண்டி அணைத்து வில்லங்கப்படுத்தித் தீத்தினாள்.

அன்றிரவும் நல்ல மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. பலத்த காற்று இடைவிடாது வீசியது. வீட்டுக்குள்ளே மழை வெள்ளம் வருமளவுக்கு மழை கடுமையாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது. மரங்கள் பேயாட்டம் ஆடுகின்றன. பிள்ளைகள் இருவரும் நித்திரையாகி விட்டனர்.

மாலா விழித்திருக்கிறாள். வெள்ளத்தோடு வெள்ளமாக பாம்பு, தேள் வந்து விடும் என்ற பயம் அவனுக்கு. மரத்துரைனாடு தலை சாய்த்துக் குந்தி இருந்தபடி முழிப்பாயிருந்தாள். தூக்கம் வர கழுத்துச் சரிய திடுக்குற்று திடுக்குற்று நிமிர்ந்து இருந்தாள்.

ஆடி அசைந்து பெய்த மழை ஓரளவு ஓய்ந்திருந்தது. கண்ணென உருட்டிக்கொண்டு நித்திரை வந்திருக்க வேண்டும். ஒருவித பயம் மனதில் அப்பிக்கொள்ள நித்திரைக்குப் போனாள். போர்வை இழுத்துப் போர்த்தாள். நித்திரை வர தூங்கிவிட்டாள்.

மாமி இந்த நேரத்திலும் பாய் இளைச்சுக் கொண்டு இருக்கிறார். புகைச் சட்டியிலிருந்து புகைச் சுருள்கள் குடிசைக் கூடாரத்தைப் பரவி நிரப்புகிறன.

“டொக்...!டொக்...” என்று மழைத்துளிகள் வீட்டுக் கூரையில் விழுந்து கொண்டிருந்தன. வீட்டு அருகோரமாக நின்ற அந்தப் பூவரசமர இலைகளில் தேங்கி நின்ற மழைநீர் வடிந்து ஓன்று சேர்ந்து குழளாக நிலத்தில் விழுகின்றன.

காலை ஆறு மணியிலிருக்கும். கண் களைக் கசக்கிக் கொண்டு நித்திரையிலிருந்து மாலா எழுந்தாள். மழைக்கு விழுந்த எல்லா

விறகுகளையும் எடுத்துக் கொட்டிலுக்குள்ளே போடவேண்டும்! பார்வதி ஆச்சிக்கு அரிசி கொடுக்கவேண்டும்! என்ற நினைவுகள் மாலாவை ஆக்கிரமித்தன. இளையவளுக்கு முதுகில் கும்மியதை நினைத்தாள். மனம் துவண்டு போனவள் இளையவளின் கண்ணங்களை தடவினாள். அவளுக்குச் சமாந்தரமாக படுத்துக்கொண்டு அவளைக் கொஞ்சினாள். இளையவள் ஒரு அருட்டுதல் அருட்டிவிட்டு மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்தாள்.

விறகுகள் எடுக்கவென்று பின்வளவுக் காணிக்குள்ளே இறங்கி விறு விறு என்று நடந்தாள். அடுத்த மழையும் வந்து விடும் போலிருந்தது. மேகம் இருட்டாகிக் கொண்டே வந்தது. பின் காணிக்கான ஓற்றையடிப் பாதை அது. வெள்ளத்தில் மிதந்து வரும் பாம்பும், கருந்தேஞும், அருளாமல் படுத்திருக்கும் முதலையும் அவள் நினைவுகளில் வருகின்றன. நெஞ்சுக்குள்ளே பயம் சேர்கின்றது. அவதானமாக நடந்து வந்தாள்.

பனம் மட்டைகள், தென்னம் மட்டைகள், காவோலைகள், கொக்காரைகள், காய்ந்த தென்னம் பாழைகள் எல்லாம் விழுந்து கிடந்தன. போராட்டத்தில் விழுந்த போர் வீரர்கள் போல் அவை காட்சி தருகின்றன. அவற்றையெல்லாம் அள்ளி எடுத்து வந்து கொட்டிலுக்குள்ளே சேர்த்தாள். அவை மலை போல் குவிந்து வந்தன.

முருங்கைமரம் ஓன்று முறிந்து விழுந்து கிடக்கிறது. கத்தியினால் அதன் அலாக்குகளை வெட்டினாள். ஆங்காங்கே காய்களும் இருந்தன. அதைபும் ஓடித்து ஓடித்து எடுத்தாள். அலாக்குகளாக வெட்டிய முருங்கை மரத்துண்டுகளைத் தூக்கி வேலியின் ஒரு ஓரமாகக் கொண்டு சென்றாள். பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பாடு தேட வேண்டும் என்ற எண்ணமும் அலுவலகத்திற்குப் போக வேண்டும் என்ற அவசரமும் ஓன்று சேர்கின்றன.

ஓரு வித பதட்டத்துடனேயே செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

முருங்கை மரத்துண்டுகள் அவளின் இரண்டு கரங்களிலும் கிடையாக இருக்கின்றன. மெது மெதுவாக நடந்தவள் ஏதோ நினைவு வர வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினாள்.

“டமார்...” என்ற பெரும் சத்தம் வானைப் பிளாந்து கேட்கிறது.

“ஜேயோ...! அம்மா....!” என்று குரல் எடுத்துக் குழுறி சரிந்து கீழே விழுந்தாள், மாலா.

அவள் போகும் வழியில் மிதிவெடி இருக்கும் என்று அவள் நினைத்திருக்க மாட்டாள். வழக்கமாக கால் வைத்து நடந்து திரிந்த காணிதான் அது.

பாம்பு, கருந்தேள் கால் களுக்குள்ளே மிதிபடலாம் என்று நினைத்து அவதானமாக நடந்திருக்கிறாள். ஆனாலும், இப்படி மிதிவெடியும் மிதிபடும் என்று அவள் நினைத்திருக்கவே மாட்டாள்.

அனுங்கல்களோடு கண்கள் சொருகினபடி மயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஈரமான நிலம் சிவப்பு நிறமாக மாறியிருந்தது. மழை வெள்ளச் சிறு குழிக்குள்ளே அவள் விழுந்து கிடக்கிறாள்.

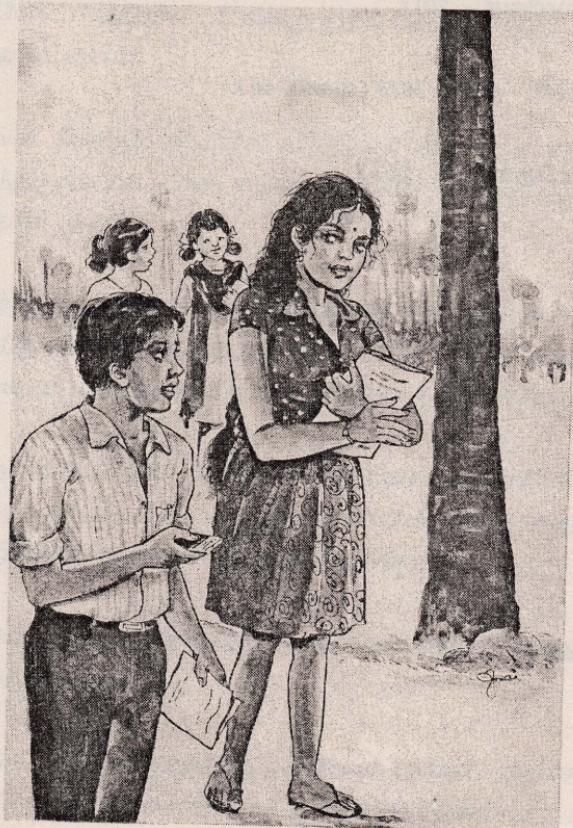
“ஜேயோ...! என்ற செல்லம்...! என்ற செல்லம்...!” என்று மாலாவின் மாமி ஓடி வருகிறார்.

“ஜேயோ அம்மா...! அம்மா...! ஜேயோ....! எங்கட அம்மா...!” என்று குளறிக்கொண்டு பிள்ளைகளும் ஓடி வருகின்றனர்.

“இப்ப மழை வெள்ளத்தில் மிதிவெடிகளும் மிதந்து வருதாம் பொடிச்சியல்! கவனமாய் கால் வைச்சு நடவுங்கோ” என்று சொல்லி பதகளித்தபடி ஒடி வருகிறாள் பக்கத்து வீட்டு பார்வதி ஆச்சி. *

- * உதயன் பத்திரிகையின் வெள்ளி விழாவை முன்னிட்டு நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் சிறப்புப் பரிசும் சான்றிதழும் கிடைத்தது. (2010)
- * மல்லிகை - 2011.
- * மீட்சி - ஜூன் 2013 (லண்டன்).
- * நம்தேசம் - 2013

ஒரு காதலி ஒரு நண்பன்

மேகலா மிக நல்ல அழகி. அவள் வயது பதினெட்டுத்தான் இருக்கும். அவளுக்கு நீண்ட வடிவான மூக்கு. அழகாய் உருளும் விழிகள். உயர்ந்த மிடுக்கான தோற்றும். இறுக்கமாக வழித்துக் கட்டப் பட்டது போன்ற உடல். இடை வரை நீண்டு வளர்ந்த கருங்கூந்தல். கன்னங்களைத் தொட்டு முத்தமிடும் ஓலிம்பிக் வளையல்கள் போன்ற சுருள் முடிகள். எலும்புகளைச் சுற்றி மிக அழுத்தமாய் பூசப்பட்ட தசைகள்.

மேகலாவிற்கே தனித்துவமான இயல்புகள் இவை. மேகலா, குமரன் மீது கொண்ட உயர்ந்த காதல் நினைவுகள் குமரனின் நினைவுகளில் நீண்டுகொண்டே இருந்தன.

அழகான காதலி அவள். அதிக அன்பினை அள்ளி த் தந்த காதலி அவள். அவள் மனதும் குழந்தைகள் போல் அழகானதே. காதல் இனிமை வளர்த்த காதல் தேவதை அவள்.

அவர்கள் இருவரது காதலும் ஒரு வாரக்கால காதலா? அல்லது ஒரு மாதகால காதலா? அல்லது ஒரு வருடக்காதலா? இவர்கள் காதல் ஒன்பது வருடக் காதலல்லவா..? அந்த இனிய காதலை எப்படி மறக்க முடியும்?

மேகலாவின் நினைவுகளால் குமரனும், குமரனின் நினைவுகளால் மேகலாவும் காதல் சுகம் வளர்த்தனர். அந்த சுகங்களே நொந்து போன குமரனின் மனதுக்கு ஒத்தடம் கொடுக்கின்றன.

காதலிக்கும் போது இருந்த சகங்களையும் கடந்து போன நினைவுகளையும் மீட்கிற போது கண் கலங்கி அழகை பீறிட்டு வந்திருக்க வேண்டும்.

கடந்தகால நினைவுகள் எல்லாமே குமரனை அழுத்தத் தொடங்கியிருந்தன. உச்சந்தலையிலே சரி செங்குத்தாக ஆணி ஒன்றை வைத்து அடிப்பது போன்று அவை இருந்தன. காதல் தந்த வேதனை அப்பிடி இருந்தது.

மேகலாவுக்கு வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை. அழகான மாப்பிள்ளை. படித்த மாப்பிள்ளை என்று பலரும் சொல்ல அவன் கேட்டிருக்கிறான். அவள் வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடுவதே இல்லை. இந்த ஒன்றே அவற்றை உண்மை என்று பறை சாற்றப் போதுமானதாக இருந்தன.

உண்மையில் மேகலா என்னை மறந்துதான் போனாலா? என்னை மறக்கவில்லை என்றால், ஏன் இத்தனை நாளாகியும் அவளிடமிருந்து ஒரு பதிலும் வரவில்லை? ஒரு வேளை ஊர் கதைத்துதான் உண்மையா? அப்படி என்றால.....?

அவள் எட்டாம் வகுப்புப் படித்த காலங்களும் அந்த நேரம் அவன் ஏ.எல். வகுப்புப் படித்த ஆரம்ப காலப் பொழுதுகளும் மறக்க முடியாதவை. அவற்றை எல்லாம் நினைத்துப் பார்க்கவேண்டும் போல் குமரனுக்கு ஆர்வமாக இருந்திருக்க வேண்டும். இடையிடை நெஞ்சு முட்டி உதடு விம்மி அழ நினைக்கிறான். அழகையும் துருத்தி வருகிறது. இறுக்கமாய் அழகையை அடக்கினான்.

எனக்கிருக்கிற தவிப்பு போலத்தானே மேகலாவின் தவிப்பும் இருக்க வேண்டும். இல்லை எனக்கு மட்டும்தான் இப்படி தவிப்பா? அப்ப இத்தனை காலங்களாக அவள் என்னைக் காதலித்தது! கட்டிக்

கொஞ்சியது! என்று எல்லாமே ஒரு நாடகம்தானா? நினைவுகள் மீஞ்கின்றன.

* * *

இனிய நினைவு - ஒன்று

அந்தக் காலத்தின் ஒரு மாலைப்பொழுது. வீதி எங்கும் சீமைக் கிஞவை மர நிழல்கள். அந்தக் குளு குளிர்மையினை நுகர்ந்து அந்த வீதியால் வந்து கொண்டிருந்தான், குமரன்.

தனியார் கல்வி நிலையத்தில் வகுப்பு முடித்து மாணவர்கள் அவசரமாக வருகிறார்கள். மேகலாவோடு அவள் தோழிகளும் வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களை குமரன் வழி மறித்தான். மேகலாவும் தோழிகளும் அந்த இடத்திலேயே நின்றனர். கன்டோஸ் பையினை உடைத்து மேகலா முன் நீட்டினான். மேகலா ஒரு கன்டோஸ் மட்டும் எடுத்தாள். சபை நாகரிகம் என்று சொல்லுவார்கள்தானே! அதை மேகலா அந்த நேரம் செய்திருக்கிறாள் போலும்.

அவள் தோழிகள் சிலர் மூன்று என்றும் சிலர் அதற்குக் கூட வாகவும் அள்ளி எடுத்தனர். எல்லோருமாகச் சேர்ந்து “தாங்கஸ் குமரன் அண்ணா...!” என்றனர். மேகலா மட்டும் “தாங்கஸ்” என்று சொன்னாள்.

கன்டோஸ் பையினுள் கையை விட்டுத் துளாவி ஒரு தொகை கன்டோலினை அள்ளி மேகலாவின் சைக்கிள் முன் கூடைக்குள் போட்டு விட்டான். மேகலாவிற்கு இது பதட்டமாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். பதட்டத்துடன் சைக்கிளையும் உருட்டிக் கொண்டு மௌனமாய் முன்னால் நகர்ந்து போனாள். சிறு கணங்களுக்குள் அவள் கலகலப்பு அடங்கி ஓய்ந்தது.

“மேகலா நீ சரியான அதில்ரக்காரிதானடி....!” இப்படி சேரபனா கிண்டல் செய்தாள்.

மற்றத் தோழிகளும் அவளைக் கேவி செய்தனர். மேகலா இன்னும் வெட்கப்பட்டாள். மேகாலாவின் உள்ளத்தை அவை சுகம் செய்கின்றன.

அதற்குப் பிறகு, அவளைப் பார்த்து “குமரன்... குமரன்...” என்று தோழிகள் பட்டம் சொல்லிக் கூப்பிடத் தொடங்கினர். அந்த நேரம் அவை அவளுக்கு ஆனந்தமாகவே இருந்தன.

அவற்றையெல்லாம் ஏற்றுக் கொண்டதிற்கு அடையாளமாக சிறு புன்னகை மட்டுமே உதிர்ப்பாள். தோழிகள் சொன்னதில் எதையும் ஏற்றுக்கொள்ளாதவள் போல் நடப்பாள். மனசுக்குள்ளே நிம்மதி வளர்த்துச் சிரிப்பாள்.

‘குமரன்’ என்று பட்டப்பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் இன்பம் பிடித்து மேலிட நடப்பாள். உற்சாகமாகக் கதைப்பாள். அவள் கதைக்கும் போது கலகலவென்று தெரிவாள். துரு துரு என்ற துள்ளல் மனம் அவளிடம் எப்பொழுதுமே ஒட்டி இருந்தது.

மேகலாவின் அண்ணா சுயந்தனும் குமரனும் ஒரே வகுப்பிலே படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சுயந்தனைத் தேடி குமரன் வந்து போவான். அந்தப் படலை ஓரமாக நின்று இருவரும் உரையாடுவார்கள். அப்போது மேகலா அடிக்கடி நடந்து தீரிவாள். அவள் நடந்து உலவும் போது குமரன் கவனிக்கத் தவறமாட்டான். மேகலாவின் எண்ணங்களும் அப்பிடித்தான். அதிலும் அவளுக்கொரு சந்தோசம்.

ஓரு நாள் சுயந்தனைத் தேடி குமரன் வந்திருக்கிறான். அங்கு அவன் இல்லை. மேகலா மட்டும் நின்றாள்.

குமரன் கூப்பிடும் குரல் சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்தாள். அவளைக் கண்ட குமரன் புன்னகை சிந்தியபடி நின்றான். ஆனாலும், பதிலுக்குப் புன்னகைக்க அவள் விரும்பவில்லை. எப்போதும் ஒளிரும் இயல்பான அந்த முக மலர்ச்சி தெளிவாகவே தெரிந்தது.

“சுயந்தன் நிக்கிறாரோ?”

“அன்னா வெளியால் போயிட்டார்....” என்று சொன்னாள். சொல்லிவிட்டு மென்மையானதும் அழகானதுமான சிரிப்பு ஜோலித்துத் தெறித்தது.

சுயந்தன் இல்லை என்ற ஏமாற்றம் குமரனுக்குள்ளே இருந்தாலும், மேகலா சொன்ன பதிலுரையும் அவளின் அடக்கமான சிரிப்பும் குமரனை வசியம் செய்யத் தவறவில்லை. ஓரளவு மனம் நிறைவடைந் தவனாய் திரும்பிச் சென்றான்.

“அன்னா வெளியால் போயிட்டார்.....” என்று சொல்லும் போது அவள் விழிகளில் இருந்த மொழிகளை ரசித்தான்.

வெள்ளிப் பற்கள் மின்ன சிரித்த அந்த மெல்லிய புன்னகையினை ரசித்தான். அவைதான் அவன் நினைவுகளில் அதிகமாய் நேசித்து வரத் தெடங்கின.

தானாகக் கனிந்த மாம்பழத்தை உண்ணும் போது மனதில் ஒர் உற்சாகம் வரும்தானே! அது போல மனசெல்லாம் நிரம்பி வழிந்தான். மிகப் பெரிய இன்பங்களால் இனிய சுகமடைந்தான். மேகலாதான் தன் வாழ்க்கைத் துணைவி என்பதை இப்பவே தீர்மானித்து விட்டான். அப்படியான நினைவோடு தன் வீடு போய்ச் சேர்ந்தான்.

இனிய நினைவு - இரண்டு

குமரன் குறுந்தூர் ஓட்ட வீரன். அஞ்சல் ஓட்ட வரிசையில் மூன்றா வது வீரனாக நின்று ஓடுவான். சில நேரங்களில் ஆரம்ப வீரனாகவும் ஓடுவான். அஞ்சல் ஓட்டம் என்று போய் நின்றால் குமரன் அணி வெற்றி பெறுவது நிச்சயமாகி விடும். பாடசாலைப் போட்டியிலும் மாகாண மட்டப் போட்டியிலும் கலந்து சிறப்பித்திருக்கிறான். வெற்றிகள் பெற்றிருக்கிறான். பாடசாலை அதிபர், ஆசிரியர்கள், சக மாணவர்கள் அவனைப் பாராட்டி உற்சாகம் செய்திருக்கிறார்கள்.

குமரன் ஓடும் ஓட்டத்தின் அழகு பற்றி நண்பர்கள் இவன் முகம் முன்னே சொல்லுவார்கள். அந்த நேரம் அடையும் ஆனந்தங்களை வார்த்தைகளில் சொல்லி முடித்து விட முடியாது.

அன்று, மேகலாவின் ஊருக்கு அடுத்தாற் போல் உள்ள ஊரின் விளையாட்டு மைதானத்தில் இல்ல விளையாட்டுப் போட்டி நடந்து கொண்டிருந்தது. அது மேகலாவின் தந்தையின் ஊர். அங்கே மேகலாவோடு அவள் தோழிகளும் வந்திருந்தனர்.

வர்ணத்தாள்களின் சோடனைகளால் மைதானம் அழகாகக் காட்சி தந்து கொண்டிருந்தது. ஒலிபெருக்கியில் இருந்து வரும் அலங்கார வார்த்தைகள் கலந்த அறிவிப்புக்கள் வான்லையில் தவழ்ந்து விளையாடின.

“அடுத்தாக வெளிக் கழக வீரர்களுக்கான நான்கு தர இருந்தாறு மீற்றார் ஓட்டப்போட்டி இடம் பெறும். பதிவினை மேற்கொண்ட கழக வீரர்களை உடனடியாக மைதானத்தின் மத்திக்கு வருகை தருமாறு அன்பாகக் கேட்டுக் கொள்கின்றோம்”

ஒலிபெருக்கியிலிருந்து சிதறிப் பரவிய அறிவிப்பினைத் தொடர்ந்து வளிக்கழக வீரர்கள் மைதானத்திற்குள் ஓள் நுளைகின்றனர். அவர்களுள் குமரன் அணியினரும் சேர்ந்திருந்தனர். கூட்டத்தோடு கூட்டமாக நின்றிருந்த மேகலாவின் தோழிகள் மேகலாவைச் சுரண்டிக் கிண்டல் செய்யத் தொடங்கினர்.

“அங்கை.... மேகலா உன்ற ஆளை....” என்று கோபிதா சொல்லும் போது மேகலா வெக்கப்பட்டாள். முன் வரிசையில் நின்ற மேகலா தோழிகளுக்குப் பின்னாலே போய் நின்றாள். துரு துரு என்று துள்ளிக் குதித்தபடி நின்றாள்.

குமரன் ஒடப் போகின்றான் என்ற ஆவல் அவளை உற்சாகப் படுத்தியது. ஆர்வத்தால் மனம் துள்ளிக் குதித்தாள். அந்தச் சுறு சுறுப்பில் மேகலா இன்னும் அழகாகவே தெரிந்தாள். அந்த ஊரின் பெண்களில் ஒரு சிலர் மேகலாவின் அழகினைப் பார்த்து ஆச்சரியப் பட்டனர்.

“இதாரடி பெட்டை... நல்ல வடிவான பெட்டை...! நடிகை மாதிரியல்லோ இருக்கிறாள்...!”

வார்த்தையின் அலசல் மெலிதாக மேகலாவின் செவிகளை மருவிச் சென்றபோது மேகலாவும் திரும்பிப் பார்த்தாள். அதே பெண்கள் மேகலாவைப் பார்த்து அந்தரங்கமாச் சிரித்தனர். இவளுக்கும் சிரிப்பு வந்திருக்க வேண்டும். மென்மையாகச் சிரித்து விட்டு பிறகு மைதானத்தின் மத்தியை நோக்கி தன் பார்வையை எறிந்தாள்.

ஒட்டம் ஆரம்பமாக சில நிமிடங்களே இருந்தன. குமரன் துள்ளிக் குதித்து உடலினை உசார் செய்தான். கால்களை மாறி மாறி

உதற்னான். கைகள் இரண்டையும் மேலே கீழே என்று சுழற்றினான். அத்தனை அசைவுகளும் அழகாகவே தெரிகின்றன. மைதான அழகு என்று இதைத்தான் சொல்லுவார்களாக்கும்...?

குமரனுக்கே உரித்தான இத்தனை அழகினையும் மேகலா மட்டும் எப்பிடி இரசிக்காமல் இருப்பாள்...? குமரனையும் அவன் ஓட ஆயத்தமாகும் அவன் உடல் அசைவுகளையும் மனம் நிரப்பி இரசித்தாள்.

மேகலாவும் நிலத்தில் நிற்கவில்லை. துள்ளிக் குதித்தபடிதான் இருந்தாள். உற்சாகம் தரும் வார்த்தைகளை தோழிகளோடு சேர்ந்து சத்தமாக உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இப்படியிருந்த மேகலாவைப் பிடித்து இழுத்து முன்னுக்குத் தள்ளி விட்டாள் கோபிதா.

“பார்...? வடிவாப் பார்...? உன்ற குமரன்தான் ஓடப் போறானடி... வடிவாப் பாரடி....?” என்று சொல்லி கோபிதா சிரித்தாள். மேகலாவின் புழுகுக்கு எல்லையே இல்லை.

போட்டி ஆரம்பமாகி இருந்தது. மைதானம் சுற்றி எங்கும் தெறித்த கரகோசங்களால் மைதானம் உற்சாகமாகத் தெரிந்தது.

குமரன் அணியின் இரண்டாவது வீரன் மூன்றாவதாக ஓடிக் கொண்டிருந்தான்.

மூன்றாவதாக ஓடுபவனுக்கும் இரண்டாவதாக ஓடுபவனுக்கும் உள்ள இடைவெளி மிகக் குறைவாக இருந்தது. முதலாவதாக ஓடுபவன் பத்து மீற்றர் தூரம் முன்னுக்கு ஓடிக் கொண்டிருந்தான். மேகலாவின் சுறுசுறுப்பில் ஒரு தளர்வு. மனதில் சிறு சோகம் மிதந்து வந்தது.

இப்பு குமரனின் இடது கரம் பின்னோக்கி நீண்டிருக்கிறது. மெது மெதுவாக ஓட்டப் பாதைக்குள் அசைந்து கொண்டிருந்தான். குமரனின் உள்ளங்கையில் அந்தச் சிறுகோல் தொடும் நிலையினை உணர்கிறான். அதை இறுகப் பிடித்து அப்பிடியே வலது கரத்திற்கு மாற்றம் செய்கிறான். வேகம் கூட்டி ஓட்டத்தொடர்கினான். துப்பாக்கி யிலிருந்து வெளியேறி சிர் என்று பாய்ந்த தோட்டா போல் ஓடிக் கொண்டிருந்தான்.

அடுத்துத்த சில செக்கன்களில் இரண்டாம் நிலையினை அவன் அடைந்து விட்டான்.

கால்கள் எட்டி எட்டி சுறுசுறுப்பாக அசைக்கின்றன. நிமிர்ந்த ஓட்டம்! வடிவான ஓட்டம்! எல்லோரும் அதை ரசிக்கிறார்கள்.

மைதானத்தின் அரைச் சுற்றைத் தாண்டுவதற்குள் முதலாவதாக ஒடுபவனை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான். உடனே மேகலா துள்ளிக் குதித்து உரத்துச் சுத்தமிட்டாள்.

“ஓடுங்கோ.....! ஓடுங்கோ....!” என்று கீச்சிட்டுக் கத்தினாள். மேகலாவின் தோழிகளின் சூச்சலும் அவளோடு சேர்கின்றன. மேகலாவின் கீச்சிடும் உற்சாகக் கத்தல் குமரனுக்கும் கேட்டிருக்க வேண்டும். அவன் இன்னும் ஊண்டி மிதித்து ஓடி முதலாவதாக வருபவனை நெருங்குகிறான். நெருங்கிவிட்டான்! முந்தி விட்டான்! தூர் இடைவெளி கூட எடுத்து தன் அணியின் கடைசி வீரனிடம் நீட்டுகிறான். கடைசி வீரன் அதை வாங்கி ஓடுகிறான்.

குமரன் சிறு தூரங்களுக்கு ஓடி ஓய்வடைந்து நின்றான். குனிந்து இரண்டு கைகளாலும் கால் தொடைகளை ஊண்டியபடி நின்று தலை உதற்னான்.

நிமிர்ந்து நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். கடைசி வீரனும் மிக வேகமாக ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான். வெற்றிக் கோட்டை வந்து சேர்கிறான். குமரனின் அணி வெற்றி வாகை தூடியது.

மேகலா ஓடிச் சென்றாள். நான் கு ஜஸ்கிறீம் வாங்கி வந்து குமரனின் கைகளில் வைத்து விட்டு தோழிகளோடு போய் நின்றாள். குமரன் அவளைப் பார்த்து மென்மையாகச் சிரித்தான்.

தன் கை விரல்களை விரித்து அசைத்தபடி குமரனின் புன்னகையினை தனக்குள்ளே மேகலா அனுமதித்தாள்.

இந்தச் சம்பவம் இப்ப நடந்த ஒரு நிகழ்வாகவே குமரனுக்குள்ளே வந்து போகின்றன.

இப்படி, ஒவ்வொரு சம்பவமும் ஒவ்வொரு இனிமையினைத் தந்து போயின. தன் ஆத்மார்த்தமான காதல் நினைவுகளோடு மீட்டிப் பார்த்தவனுக்கு கண் களில் கண்ணீர் துளிகளாய் வெளிச் சிந்தின. அதைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

இத்தனை காலமும் தன் ஆரவாரமான காதலால் மனம் நிறைவடைந்தவனல்லவா குமரன்? மேகலாவும் அப்படித்தான் இருந்தவர். ஆனால் இன்று ஏன் இப்படி? மேகலா... மேகலா... என்றுதான் அவன் மனம் உச்சரிக்கிறது.

சென்ற மாத்தின் ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை அவளைப் பார்த்து கதைத்தத்திற்குப் பிறகு அவளை அவன் காணவே இல்லை. அவள் பற்றிய ஏக்கத் தூடிப்பும் அவள் பற்றிய இனிய நினைவுகளும் என்று எல்லாமே அவன் இதயத்தை கூரிய மூளீனால் குத்திக் கிளித் தெறிவது போல இருந்தன. சுகம் தரும் நினைவுகளை மீட்டுப் பார்க்கிற

போது கிடைக்கிற மகிழ்ச்சியும் புத்துணர்வும் காயப்பட்ட இதயத்தை இதமாய் வருடுவது போன்றே இருந்தன.

இத்தனை நாட்களாக மேகலா அவனைக் காணாது இருந்ததிற்கு காரணம் இருக்கிறது.

மேகலாவும் குமரனும் அந்த ஆலமரக் கோயிலில் நின்று கதைத்தையாரோ போய் மேகலாவின் தாயிடம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதை அறிந்த அவள் தாய், அவளுக்கு முதுகிலே கும் கும் என்று கும்மி அடித்திருக்கிறாள். அடி விழுந்த சத்தத்தினையும் மேகலா குளி அழுத அழுகையினையும் கேட்டு முதலில் ஓடிப் போனது பக்கத்து வீட்டுக் கிளி அக்காதானாம்.

அங்கே வந்த கிளியக்காவைக் கண்டிட்டு எல்லோரும் பேசாமல் நின்றிட்டினமாம். ஒருத்தருமே கிளியக்காவோடு கதைக்க விரும்ப வில்லையாம். வீட்டு அறைக்குள்ளே மேகலா அழுது கொண்டு இருந்தாளாம்.

இது கிளியக்காவிற்கு ஒரு மாதிரியாய் இருந்திருக்க வேண்டும். எதுவுமே பறையாமல் திரும்பி வந்து விட்டாவாம்.

அடுத்த நாள் கிளியக்கா வீட்டுக்கு குமரன் போயிருக்கிறான். நடந்த அத்தனை சம்பவங்களையும் ஒன்றும் விடாமல் குமரனுக்குச் சொன்னா. குமரனுக்கு மனம் ஏதோ போல் இருந்திருக்க வேண்டும். கண் கலங்கினான்.

இதற்குப் பிறகும் கிளியக்கா வீட்டுக்கு எத்தனை தடவை குமரன் போயிருப்பான். ஒரு தடவை கூட மேகலாவை அவன் காணவில்லை. வாரங்கள் தாண்டி மாதங்களும் கடந்திருந்தன.

தபால் மூலம் வருகிற கடிதம் கூட வரவில்லை. தனக்கு ஏதாவது ஒரு சின்ன பிரச்சினை என்றாலும் அல்லது விசேட வைபவங்கள் ஏதாவதுக்கு மேகலா போகிறதாக இருந்தாலும் அது பற்றியெல்லாம் தபாலில் கடிதம் அனுப்பி சொல்லுவாள்.

அந்தக் கடிதத்திலே, “இந்தப் பாதையால்தான் போவேன். இந்த கோயிலடியில் அல்லது இந்த வாசிக்காலையடியில் அல்லது அந்தக் கடையடியில் நில்லுங்கள்” என்று எழுதி அனுப்புவாள்.

சில நேரம் தோழிகளிடமும் சொல்லி விடுவாள்.

தீபாவளி, பொங்கல் மற்றும் பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்களையும் தபால் மூலமாகவே தெரிவிப்பாள். அவற்றை எல்லாம் எத்தனை பக்குவத்தோடு இப்பவும் பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறான் தெரியுமா? இந்த சந்தோசங்களை எல்லாம் எப்படி குமரனால் மறக்க முடியும்? இவற்றை எல்லாம் எத்தனை நாட்களுக்கு இழந்து தவிக்க முடியும்....? இதயத்தில் இனிய சுகங்கள் தந்தவளின் வரவு காணாது குமரனின் இதயம் துன்பங்களால் துவைந்துதான் போனது.

இப்படி இருக்கிற ஒருநாளில் அவனின் ஒன்றுவிட்ட தம்பி முறையிலுள்ள தீபன் குமரனை வழி மறித்தான். குமரனை விட பத்து வயது குறைந்தவன். குமரனோடு எப்பவுட் முகம் முட்டிக் கதைத் திருக்கமாட்டான். ஆனால், இன்றைக்கு ஏன் இப்படி இவன் மறிக்கிறான்?

“குமரனன்னா, மேகலாக்காவுக்கு வெளிநாட்டு மாப்பிளை சுரி வந்திட்டுதாம்.”

“ஆ...ஆ...” என்று சொல்லி விட்டு குமரன் வந்துவிட்டான்.

இதற்கு அடுத்தநாள் “அக்கா, மேகலாக்காவுக்குப் பேசியிருக்கிற மாப்பிள்ளை, அவர் நல்லவரடி, நல்ல வடிவானவர், கம்பசக்காரன். இப்ப லண்டனில் நிக்கிறாராம். உவர் குமரன் ஆள் அவுட்” என்று தன்ற தமக்கைக்குச் சொல்லியிருக்கிறான்.

இந்தக் கதை அறிந்ததும் குமரன் இன்னும் வேதனை அடைந் தான். என்னென்க்குள்ளே இருந்து ஏரிபவனை நெருப் புக்குள்ளே தள்ளி விடுவதாகத்தான் இது இருந்தது.

இதற்குப் பிறகு மேகலாவின் வீட்டுக்கு தோழிகளை மாறி மாறி தாது அனுப்பிப் பார்த்தான். அங்கு போய் வந்த ஒவ்வொருவரும் ஒரே விதமான செய்திகளையே சொல்லிக் கவலைப்பட்டனர்.

தான் மேகலாவிடமிருந்து பிரிந்து விடுவோனோ? என்று ஏக்கம் கொண்டான். நித்திரை வராமல் துவண்டான்.

நித்திரைக்காகப் படுத்திருக்கும்போது அவள் நினைவுகளில் மிதந்தால் உள்ளம் நடுக்கமடைவான். அவளோடு தனித்திருந்த சுகங்களை எப்படி அவன் மறப்பான். அவை மறக்கப் பட வேண்டிய நினைவுகளா? ஒரு சம்பவமா? இரண்டு சம்பவமா? அதை மறந் னனக்கு வாழ்க்கை என்றால் இனி எனக்கு எதற்கு வாழ்க்கை? என்ற ஒரு மனவிரக்தியின் உச்சத்தில் வாடினான்.

இப்ப மேகலா கந்தை உடுப்புத்தான் அனிந்திருக்கிறாளாம்! காதிலும் கழுத்திலும் இருந்த எல்லா நகைகளையும் கழற்றி விட்டார்களாம்!

அவளின் தாயும் அக்கா, அன்றிமாரும் மாறி மாறி காவல் இருக்கிறார்களாம்! தாங்கள் யாராவது அவளோடு கதைக்க வென்று

போய் இருந்தால் போதுமாம்! யாரோ ஒருவர் வந்து கூடவே இருக்கிறார்களாம்! என்ன கதைக்கிறார்கள்? என்ன கொடுக்கிறார்கள்? என்று அவதானிக்கிறார்களாம்!

இனி தாங்கள் அங்கே போக மாட்டோம் என்றும் ஒவ்வொருத்தராக வந்து குமரனிடம் சொன்னார்கள்.

இந்தமாதிரியான தருணங்களில் நண்பர்கள் ஒரு சிலரை குமரன் எதிர்பார்த்தான். ஆறுதல் ஆலோசனைகள் தருவார்கள் என்று ஆவலாய் காத்திருந்தான். அந்த நேரம் அவனிடம் யாருமே வரவில்லை.

முக்கியமாக கருணனை எதிர்பார்த்தான். அவனும் வரவில்லை. கடைசியாக மோகனின் வரவை எதிர்பார்த்தான். வெளிநாடு போக கொழும்பு போய்விட்டான் என்று ஒரு சிலர் வந்து சொன்னார்கள்.

ஒருவனுக்கு எத்தனை நண்பர்கள் இருந்து விட்டாலும் ஒன்று இரண்டு பேர்தானே உயிர் நண்பர்களாக இருக்க முடியும்!

துன்பப் பட்ட நெஞ்சத்திற்கு அந்த ஒன்று இரண்டு பேரும் ஆறுதல் சொல்லவரவில்லை என்றால் அவனது மனம் எப்பிடித் துன்பப்படும் தெரியுமா?

அப்படித்தான் இப்பகுமரனும் தவித்தான். மனம் அமைதி பெற நினைத்தான். ஒரே இடத்திலிருந்து அலுத்துப் போனவனுக்கு அமைதியான சூழலும் நண்பர்களின் அன்பான உரையாடலும் தேவைப்பட்டது.

நண்பர்கள் எப்பொழுதும் இருக்கும் அந்தப் பொது மண்டபக் கட்டடம் நினைவிற்கு வந்தது. பெரிய ஆலமரங்களும் அரச

மரங்களும் சீமைக்கிழுவை மரங்களும் என்று அதன் சூழலில் நின்றன. அந்த மடம் போக எண்ணினான்.

இப்ப அங்கே போய்க் கொண்டிருந்தான். இவன் செல்லும் அந்த ஒழுங்கையின் அருகாக அந்த மடம் இருந்தது. அந்த மடத்தின் ஒரு பக்கச் சுவர் அந்த ஒழுங்கையின் மதிலாகவும் காட்சி தந்தது.

ஒழுங்கையால் நடந்து வந்து வலது புறம் திரும்பினால் மடத்தின் முகப்பு வரும். முகப்பு வாசலில் இருக்கிற நண்பர்களின் ஆரவாரமான சிரிப்புச் சிதறல்கள் காற்றலையில் மிதந்து வர மனம் குதூகலமானான்.

மலையளவு பாரவலிகளைச் சுமந்து வந்த குமரனுக்கு அவன் காதோரம் வந்து உதைத்த சிரிப்பொலிகள் ஒத்தடம் செய்திருக்க வேண்டும்.

மனதில் ஓர் உற்சாகம் வர உள்ளம் சறு சறுப்பாக இருந்தான்! நடையின் வேகத்தை அதிகரித்து நடந்தான். மெல்ல மெல்ல ஒடத் தொடங்கினான். அவர்களோடு சேர்ந்து தானும் நிறையவே சிரிக்க வேண்டும் என்று அவாப்பட்டான். ஆர்வத்தோடும் ஆசையோடும் ஒடி வந்தான். கிட்ட வந்தவுடன் படாரென தன் ஒட்ட வேகத்தைக் குறைத்து நின்று விட்டான்.

“குமரன் காதல் பள்ளிக்காதல்! உது படலை வரைக்கும்தான்! கடைசியில் உந்தக் காதல் நிறைவேறாத காதல்தான் பாரங் கோவன்! பொய் என்றால் நீங்கள் எல்லாரும் இருந்து பாக்கத்தான் போறியள்! இதை நான் எங்கே சொன்னேன் என்றும் கேக்கத்தான் போறியள்..... ?”

இவற்றை அங்கலாய்ப்போடு கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு சிலர் வாய் திறந்தபடி இருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் நக்கலாகவும் கேக்கட்ட மாகவும் சிரிக்கின்றனர்.

தன் மனக்கவலை போக யாரோடு உரையாட வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்து இருந்தானோ..! யாரை தன் உயிர் நன்பனாக இத்தனை காலங்களாக நினைத்திருந்தானோ...! அதே கருணன்தான் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“நான் தூரத்திலேயே வரும் போது இவர்கள் சிரித்துக் கும்மாளமிட்டார்களே! அப்பிடி என்றால் என்னைப்பற்றித்தான் இவர்கள் கதைத்துச் சிரித்திருக்கிறார்களா? என் மனதில் இருக்கிற துண்ப வலிகள் எவ்வளவு கனமானவை என்பது இவர்களுக்குத் தெரியுமா? இன்னும் நான் வாழலாமா? இல்லை சாகலாமா? என்றுதானே அந்தரத்தில் இருக்கிறேன். நொந்து போய் இருக்கும் என் மனதை இன்னும் நூல் நூலாகக் கிழிக்குமாப் போல்லவா இவர்களின் பேச்சு இருக்கிறது! நன்பன் என்று சொல்லுவது வெறும் வேசம்தானா? நன்பன் என்றால் உண்மை இல்லையா? உள்ளத் தில் ஒன்றும் உதட்டில் ஒன்றும் வைத்து கதைப்பதுதான் நட்பா? நான் நம்பியிருந்த நன்பன் கருணன் மட்டும்தான் இப்படியா?”

இப்படியாக, குமரனின் எண்ண அலைகள் சிந்திச் சிதறின். அவை அவனின் இதயவறைகளைக் குத்திக் கிழித்துக் கொண்டிருந்தன.

இந்தமாதிரியான ஒரு சம்பவத்தைக் குமரனால் நம்பவும் முடிய வில்லை. நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை.

வந்த வழியே திரும்பிச் செல்லத் தொடங்கினான். தன் தலை மேல் இமாலய மலையினைத் தூக்கி வைத்திருக்கும் உணர்வுக்குள் அகப்பட்ட ஒரு பிரமை அவன் முகத்திலே தெளிவாகத் தெரிகிறது. *

മന്ത്രിസ്വായ്മം

அப்பாவை சினந்து பேசியிருக்கக் கூடாது. அவரை அப்பிடி ஏன் பேசினேன்....? நான், அப்பாவை சினந்து பேசும் போது அம்மா தனக்குள்ளே அழுதாரே தவிர “டேய்.....! கொப்பாவை அப்பிடிப் பேசாதையெடா...! கொப்பா பாவமெடா...!” என்று ஒரு வார்த்தை கூட எனக்குச் சொல்லவில்லை.

அப்பாவிற்கான அம்மாவின் அனுதாபங்கள் அவவின் முகத்தில் பளிச்சென்று தெரிந்தன.

எனக்கு இரண்டு தம்பியும், இரண்டு தங்கச்சியும் இருக்கிறார்கள். அம்மாவையும் எங்களையும் விட்டிட்டு அப்பா கொழும் புக்குப் போய் விட்டார். அந்த நேரம் எனக்கு பத்து வயதுதான் இருக்கும். ஸ்கோலசிப் சோதனை எடுக்க இருந்த நேரம்.

கொழும்பில் அப்பா கல்யாணம் செய்திட்டார் என்ற கதை அம்மா எனக்குச் சொல்லவில்லை. என்னுடைய வகுப்புப் பொடியன் தான் சொன்னான். “டேய்...! மதனின் அப்பா கொழும்பில் கல்யாணம் செஞ்சிட்டாரெடா...!!” என்று கிண்டல் செய்யும் போதுதான் எனக்குத் தெரிய வந்தது.

என்னுடைய வகுப்புப் பொடியள் நக்கலடிச்சது பற்றி வீட்டில் அம்மாவிடம் சொல்லி அழுதேன். அம்மாவின் கண்கள் கலங்கி வந்தன. என் கேசம் தடவி எனக்கு ஆறுதல் தந்தா, அம்மா.

“நான் பள்ளிக்கூடம் போகமாட்டேன்” என்று அடம் பிடிச்சு அழேக்க அம்மம்மா என்னை தன்னுடன் கூட்டிப் போனார்.

அண்டைக்குத்தான் முதன் முதலில் சந்தைக்குப் போனான். அங்கே போன எனக்கு மாம்பழும் வாங்கித் தந்தா. சந்தையால் வரேக்கை என்னுப்பாகு வாங்கித் தந்தா.

எங்களை வளர்க்கிறதுக்கு அம்மாவும் அம்மம்மாவும் எப்பிடி எல்லாம் பாடுபட்டார்கள் தெரியுமா?

இரண்டு பேரும் நித்திரை முளிச்சு பெட்டி பாய் இளைப்பார்கள். இளைச்சு பெட்டி பாய்களை அம்மம்மா வல்வெட்டித்துறைச் சந்தைக்குக் கொண்டு போய் விற்பார். அவவோடு நானும் போவேன். சந்தைக்குப் போனால் உருண்டை என்னுப் பாகு அல்லது பொரிமாவு வாங்கித் தருவார். அவை நல்ல ருசியான உணவுகள். எனக்கு விருப்பமானவை. இதுக்குப் பிறகு அம்மம்மாவோடு சந்தைக்குப் போறதென்றால் வலு புழுகம் எனக்கு. அங்கே போனால், அவ என்னை கண்ணும் கருத்துமாக பார்த்து நிற்பார்.

ஆமிக்காரர்களும் பொலிஸ்காரர்களும் கண்டபடி திரிவார்கள். அந்தத் தெருவால் ஆமிக்காரர்களின்ற வாகனங்கள் நிறையப் போகும். சில நேரம் அந்த இடம் பதட்டமாயும் இருக்கும்.

ஆமிக்காரங்கள் போட்டிருக்கிற உடுப்புகளையும் துவக்கு களையும் பார்த்து நான் பயந்திருக்கிறேன். சந்தை வீதியால் அடிக்கடி ரோந்து போவார்கள். அவர்கள் போவதை பாத்துக் கொண்டு நிற்பேன். அவங்களில் ஒரு ஆமி என்னைப் பார்த்தான். தன் பெருத்த முழிகளை உருட்டி முளிசிப் பார்த்தான். நாக்கை

மடிச்சுக் கடித்தான். என்னை நோக்கி துப்பாக்கி நீட்டினான். அவன் வெருட்டுவதைப் பாத்து பயந்தோடி அம்மம்மாவுக்குப் பின்னாலே ஒளிச்சு நின்றேன். அம்மம்மாவின் தோன் மூட்டின் மேலால் எட்டிக் கொண்டு கண்கள் கூசி ஆழியைப் பாத்தேன். அந்த ஆழி சிரித்தான். பிறகு எனக்கு டாட்டா காட்டிக்கொண்டு போனான். எனக்குள்ளே இருந்த எல்லாப் பயமும் பறந்து ஓடி விட்டன.

இந்த சம்பவத்திற்குப் பிறகு என்னைக் கண்டால் அந்த ஆழி சிரிப்பான். நானும் சிரிப்பேன்.

சந்தை முடிஞ்சு வீட்டுக்கு வரேக்கை மாம்பழம் பலாப்பழம் வாங்கித் தருவா. வீட்டுக்கு வந்து தம்பி தங்கச்சியாக்களுக்கும் குடுத்துச் சாப்பிடுவேன். அவர்களும் புழுகிப் புழுகிச் சாப்பிடுவார்கள்.

அம்மம்மா என்றால் எங்கள் எல்லோருக்கும் நல்ல விருப்பம். அம்மம்மா மீது நாங்கள் ரொம்பப் பாசமாக இருந்தோம். எங்கள் எல்லோருக்கும் அவ அப்பா மாதிரி இருந்தார். அப்பா மாதிரியான அம்மம்மா ஒரு நாள் சந்தையில் இருந்து வரேக்கை கிறுதி தூக்கி ஏறிய பிடிரி அடிப்பட விழுந்து போனார். பெரியாஸ்பத்தியில் மூன்று நாட்களாக வைத்துப் பாராமரித்தனாங்கள்.

நாலாம் நாள் அவ செத்துப் போனா. அம்மம்மாவின் சாவு எங்களுக்கெல்லாம் பேரிழப்பாக இருந்தது. நாங்கள் அழுத அழுகை தெரியுமோ...? அப்பிடி நல்லா அழுதனாங்கள். நாங்கள் எங்கட எல்லாக் கவலைகளையும் சொல்லிச் சொல்லி அழுகிறதைப் பார்த்து, அம்மம்மாவின் செத்த வீட்டுக்கு வந்த சனங்கள் எல்லாரும் அழுதவையாம்!

அம்மம்மாவின் உடல் சுடலைக்குத் தூக்கிக் கொண்டு போகேக்கை என்னை யாராலுமே ஆத்த முடியாமல் போட்டுதாம்!

அப்பிடி நல்லாக அழுதனான் என்று பக்கத்து வீட்டுக்காரர் என்னிடம் அடிக்கடி சொல்லுவார்கள்.

அம்மம்மா இறந்து கொஞ்ச நாள் கழித்து கூலி வேலைக்குப் போகத் தொடங்கினேன். அப்ப எனக்குப் பன்னிரண்டு வயது இருக்கும். சந்தனம் மேஸ்த்திரியோடு போய் வந்தேன். சீமெந்து வாளி தூக்கித் தூக்கி என் கைகள் புண்ணாகிச் சிவந்திருந்தன. முதல் நாள் வேலைக்குப் போய் வந்தது இப்பவும் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது.

அன்று காலையில வேலைக்குப் போன நான் இரவு ஏழு மணிக்குத்தான் வீடு வந்து சேர்ந்தேன். வேலைக்குப் போய் வந்த என்னை கண்ட அம்மா கட்டி அணைச்ச அழுத் தொடங்கி விட்டா. அம்மா அழுவதைப் பாத்த எனக்கும் அழுகை வந்தது, விக்கலெடுத்து வந்த அழுகையை அடக்கினேன்.

கிணற்றி போய் தோய்ந்து குளித்து உடை மாற்றிக் கொண்டு சுவாமி அறைக்குப் போய் சுவாமி கும்பிட்டேன். தேங்காய்க் குடுவைக்குள் இருந்த திருநீற்றை அள்ளி நெற்றியிலே அப்பிப் பூசிக்கொண்டு அம்மாவுக்கு முன்னாலே வந்திருந்தேன்.

நான் வேலைக்குப் போய் வரும் வரை அம்மா சாப்பிடவே இல்லை. எனக்குச் சாப்பாடு கிள்ளித் தந்தா. சாப்பாட்டைக் குழைச்சுக்கச் சாப்பிடத் தொடங்கினேன். உள்ளங்கையில் இருந்த புண்ணில் தூள்க்கறி பட்ட போது கை ஏரியத் தொடங்கியது.

“ஆ.....! ஆ.....! உன...! உள.....!” என்று உழைந்தேன்.

அந்த நோவினால் நான் துடிச்சபோது என் கையைப் பிடிச்சப் புரட்டிப் பார்த்தா அம்மா.

சிவந்திருந்த என் உள்ளங்கைக் காயம் பார்த்த அம்மா சொன்னார் “என்ற கடவுள் இனி நீ வேலைக்குப் போக வேண்டாம்” என்று.

“அம்மா..! நீங்கள் என்ன கதை கதைக்கிறியள்? முதல்ல உப பிடித்தான் கஸ்ரமாக இருக்குமாம்..! நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்கா தேங்கோ அம்மா.!” என்று பெரிய மனிசர் போல நான் சொன்னேன்.

அம்மா சோற்றைக் குழைச்ச எனக்கு தீத்தினார். நான் குழைச்சச் சாப்பிட அவ விடவில்லை. அப்பிடி சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கும் போதே என்னைப் பற்றித்தான் நான் நினைக்கத் தொடங்கினேன்.

நான் நல்லாகப் படிப்பேன். என்னுடைய வகுப்பில், என்ற நிலை முதல் ஐந்து பிள்ளைகளில் ஒருவனாகவே வருவேன். நான் பள்ளிக்கூடம் போறேல்லை என்று அறிஞ்சு தங்கவேல் சேர் வீடு தேடி வந்திட்டார். அவர் வருவதைக் கண்டவுடன் வீட்டுக்குள்ளே ஒடினாளிஞ்சிருந்தனான்.

தங்கவேல் சேர் என்றால் அவரிடம் படித்த எல்லாருக்கும் ஒரு பயம் வரும். அவர் மேல் உள்ள மரியாதையின் நிமிர்த்தம் வாற பயம்தான் அது. அப்பிடி மாணவர்களில் வலு அக்கறையானவர். நல்ல வடிவாகப் படிப்பிப்பார்.

“மதன் ஏன் பள்ளிக்கூடம் வாறேல்லை?” தங்கவேல் சேர் அம்மா விடம் கேட்டார்.

“தகப்பன் கொழும்பில கல்யாணம் கட்டிப் போட்டார் என்று பொடியள் நக்கலடிக்கிறாங்களாம். அதுதான் பள்ளிக்கூடம் போக மாட்டேன் என்கிறான்.”

“சந்தணம் மேஸ்திரியோடு மேசன் வேலைக்குப் போறவன் என்றெல்லோ பள்ளிக்கூடத்தில் வாத்திமார் கதைச்சவை”

“ஓம் சேர்..! இடையிடை அவரோடு வேலைக்குப் போய் வாறான்”

“நல்ல கெட்டிக்காரனை வீணாயப் பழுதாக்கப் போறியள்”

“.....”

அம்மாவின் மௌனம் பார்த்த தங்கவேல் சேர் “நான் போட்டு வாறன் பிள்ளா” என்று சொல்லி போய் விட்டார்.

நான் படிக்கப் போகும் போது என்னிலிருந்த அதே அக்கறை இப்பவும் இருப்பதை நினைத்தேன்.

அவர் அம்மாவுக்கு இரத்த உறவுச் சொந்தக்காரர். அவர் என்னைத் தேடி வந்ததுக்கு, அவர் எங்களுக்கு சொந்தக்காரர் என்றது ஒருபக்கம் போக நான் கெட்டிக்காரன் என்றும் அவருக்குத் தெரியும்.

அவர் என்னில இருக்கிற அக்கறையை பார்த்தபோது சந்தோசமாக இருந்தது. இப்படி படிப்பைக் குழப்பி விட்டேன் என்ற கவலை தான் வந்தது.

என்னுடைய எதிர்கால நன்மைக்காகவே என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறார். தங்கவேல் சேர் என் மீது வைச்சிருக்கும் அக்கறையை நினைச்சுப் பார்த்தேன். நினைச்சுப் பார்க்கும் போது நல்ல குருவாகவே இப்பவும் அவர் எனக்குத் தெரிவார்.

எங்கள் வகுப்பில் கெட்டிக்கார மாணவர்கள் நிறையப் பேர் இருந்தார்கள். அந்த நேரம் மூன்றாம் வகுப்புத் தொடக்கத்தில் தான் ஆங்கில பாடம் சொல்லித்தரத் தொடங்குவார்கள். அந்த நேரம் ஏ,பீ,சீ,இ.... என்று ஆங்கில இருபத்தாறு எழுத்துக்களையும் மனப்பாடம் செய்து போட்டு சொந்தக்காரர்கள் எல்லாருக்கும் சொல்லிக்கொண்டு திரிஞ்சனான்.

“இஞ்சருங்கோ எனக்கு ஏ, பீ, சீ, இ..! பாராமல் சொல்லத் தெரியும்” என்று நான் சொன்னால்,

“எங்கை சொல்லு பாப்பம்!” என்று கேட்பார்கள்.

எனக்கும் ஒரே புழுகமாக இருக்கும். நல்ல வடிவாக ஏ, பீ, சீ, இ.... சொல்லி முடிச்சுப் போடுவேன்.

அப்பிடி நான் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் போது சிலர் வாயைப் பிளந்தபடி இருந்து கேட்பார்கள். சிலர் அதிசயமாக என்னைப் பார்ப்பார்கள். அந்த நேரம் அவர்களைப் பார்த்தால் பாவமாக இருக்கும். அந்தக் காலத்தில் ஏ, பீ, சீ, இ.... சொல்லத் தெரிஞ்சால் அவர்களுக்கு நல்ல மரியாதை இருக்கும். மூன்றாம் வகுப்புப் படிக்கிற நான் சொன்னால் எப்பிடி இருக்கும்? எல்லோரும் அன்புதந்து பாராட்டுவார்கள்.

“கெட்டிக்காரன்...! பெரியாளாக வளந்து டொக்டராக வரோணும் என்ன...?” என்று சொல்லிப் பாராட்டுவார்கள். சிலர் என்

சொக்கினைக் கிள்ளிக் கொஞ்சவார்கள். அந்த நேரங்களில் எனக்குக் கிடைக்கிற மகிழ்ச்சியின் நீட்சிகளை என்ன வென்றே சொல்லவே முடியாது. சந்தோசம் என்றால் அப்பிடிச் சந்தோசம்.

ஏ, பீ, சீ, டீ எல்லாம் பாடமாக்கி இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு என்ற பெயர், அம்மா, அப்பா சகோதரங்களின் பெயர், ஊர்களின் பெயர் என்று எழுதிப்பழகினேன். வீட்டுக்கு வந்து இவற்றை எல்லாம் பாராமல் அம்மாவிற்கும் எழுதிக் காட்டுவேன். அம்மாவும் சில பயிற்சிகள் தருவார்.

உறவுகளின் பெயர்களையும், ஊர்களின் பெயர்களையும் தமிழில் எழுதி அம்மா தருவார். நான் ஆங்கிலத்தில் எழுதிக் காட்டுவேன். அதில் ஒன்று இரண்டு பிழைகள் இருக்கும். அவற்றைத் திருத்தி சரியாகச் சொல்லித் தருவார், அம்மா.

அப்பிடி தங்கவேல் சேரிடம் ஆங்கிலம் படிச்ச காலங்களையும் அவர் கற்பித்த முறைகளையும் அந்த நேரத்தில் எனக்கிருந்த புழுக்களையும் நினைச்சால் இப்பவும் ஆசையாக இருக்கும்.

நான் படிப்பு குழப்பினாலும் தம்பி தங்கச்சியாக்களை படிப்பித்துக் காட்ட வேண்டும் என்று எனக்குள்ளே ஒரு சபதமாக எடுத்திருந்தேன்.

நான் படிக்கிறபோது அனேக நாட்கள் காலைப் பசியோடு தான் பள்ளிக்கூடம் போயிருக்கிறேன்.

வகுப்பில் இருந்து படிக்கும் போதோ அல்லது வீட்டிலிருந்து படிக்கும் போதோ பசி இருக்கக் கூடாது. பசி இருந்தால் படிப்பில் விருப்பம் இருக்காது. இதை அடையவித்து உணர்ந்தவன் நான்.

உந்தமாதிரியான உபத்திரங்களை நினைச்சுப் போட்டுத்தான் சின்ன வயசிலேயே வேலைக்குப் போக வெளிக் கிட்டனான். தங்கச்சியவை ஓரளவு படிச்சாலும் தம்பியாக்கள் இரண்டு பேரும் அசர கெட்டிக்காரர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் இருவரையும் டொக்டர் அல்லது எஞ் சினியராக உருவாக்கி விடுவதே என்ற இலட்சியமாக இருந்தது. அதை எப்பிடியும் செய்து முடிப்பேன் என்ற நம்பிக்கையில் நானும் இருந்தேன்.

இப்படி, நானும் என் சகோதரர்களும் அம்மாவோடு ஒற்றுமையாகவும் சந்தோசமாகவும் இருப்பதை அப்பா கொழும்பிலிருந்து அறிவாராம். இங்கிருந்து போறவர்களிடம் அடிக்கடி விசாரிப்பாராம்! எங்களைப் பார்த்தாரென்றால் அப்பாவுக்குக் கொள்ளள விருப்பமாகத் தான் இருக்குமாம்!

“உன்ற முத்தவன் சரியான கெட்டிக்காரன்! ஆள் நல்ல விசயகாரன்!” ஓவ்வொருத்தரும் இப்படி அப்பாவிடம் சொல்லுவார்களாம்.

கொழும்பில் அப்பாவுக்கு மூன்று பிள்ளைகளாம்! மூன்று பேரும் சின்னாக்கள்! அதோடு அங்கை அப்பா சரியாகக் கஸ்ரப்பட்டுத்தான் சீவியம் நடத்துகிறாராம்!

எங்கள் ஊரில் உள்ள வெளிநாட்டுக்காரர் அப்பாவைக் கண்டு விட்டால் ஓடி ஓளிப்பினமாம்! அவர்களைக் கண்டால் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் என்று அப்பா கேட்பாராம்!

உந்தமாதிரியான கதைகள் என் காதுக்குள்ளேயும் வந்து சேரும். அப்பாவை நினைச்சு வேதனையடைவேன். எங்கள் ஊராக்களை நினைச்சு ஆத்திரப்படுவேன்.

“அம்மாவுக்கும் எங்களுக்கும் செஞ்ச துரோகங்களுக்குத்தான் உப்பிடி அனுபவிக்கிறார். நல்லா அனுபவிச்சுத் தெளியட்டும்” என்று தம்பி நக்கலடிப்பான்.

அம்மா, அப்பாவின் பக்கம் நின்று கதைப்பார். அப்பாவைக் கொஞ்சமும் விட்டுக் குடுக்கமாட்டார். இந்தமாதிரி அப்பாவியான அம்மாவை ஏழாற்ற அப்பாவிற்கு எப்பிடி மனம் வந்தது? எங்கள் மீது இருக்கிற பாசம் போலத்தான் அப்பா மீதும் பாசமாக இருக்கிறார், அம்மா. பதினெண்ரூப் வருடங்கள் கழித்து இப்ப இங்கே வந்திருக்கிறார்.

அம்மாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்கப் போரேன் என்று அடம் பிடித்தபடி நின்றார். அந்த நேரத்திலதான் அவரை நானும் சின்ந்து பேசியிருக்கிறேன். அம்மாவை வெளியிலும் போக விடாமல் மறிச்ச வைச்சிருந்தேன்.

அப்பா வந்திருக்கிறார் என்றவுடன் அம்மாவுக்கும் அழுகை வந்திருக்க வேணும்! அவ எதையும் எங்களிடம் காட்டிக் கொடுக்க வில்லை. கண் களில் பனித்துக் கொண்டு வந்த கண் ணீர்த் துளிகளைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“கொம்மாவோடு ஒருக்கால் கதைக்க விடு தம்பி” என்று அப்பா என்னிடம் கெஞ்சிக் கேட்டார்.

என்னைப் பார்த்து ‘தம்பி’ என்று அப்பா சொல்லும் போது இதயம் இதமாகக் குளிர்ந்தது. நெஞ்சு நெருடி விம்மலூடன் அழுகை துருத்தி வந்தது.

எத்தனையோ வருடங்கள் கழிச்ச வந்து என்னைத் தம்பி என்று கூப்பிடுகிறார். கெஞ்சிக் கேக்கிறார். இப்ப அப்பாவை நினைக்கப் பாவமாகவும் இருந்தது.

அப்பா வந்த கோலத்தைப் பார்த்தாலே அவரைக் கட்டிப் பிடிச்ச அழ வேண்டும் போலத்தான் எனக்கும் இருந்தது.

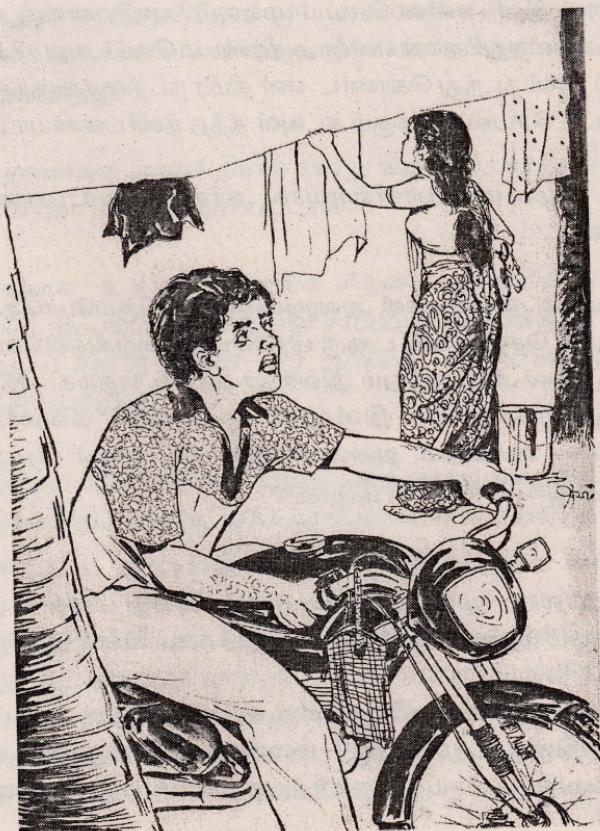
எங்களை இடை நடுவில் விட்டு விட்டுப் போனவர். இப்ப தேடி வந்திருக்கிறார். யார் என்ன கதைச்சாலும், எங்கள் அப்பாவைப் பற்றி எப்பிடி விமர்சனம் செய்தாலும், எங்கள் அப்பா எங்களுக்கு அப்பா தான்! அப்பிடி அப்பா மேலே உயிராகவே நானுமிருக்கிறேன். இதில் எதையும் காட்டிக் கொடுத்து விட வேண்டும் என்று நான் நினைக்க வில்லை.

இப்ப நாங்கள் வளர்ந்து விட்டோம். அப்பா இல்லாமல் சின்ன வயதில் நாங்கள் பட்ட துண்பங்கள், துயரங்கள் எல்லாம் எனக் கெல்லோ தெரியும். அவற்றையெல்லாம் எப்பிடி என்னால் மறக்க முடியும்?

கொழும்பில் இருக்கிற அப்பாவின் பிள்ளைகள் எங்களுக்கும் சகோதரர்கள் தானே! சின்ன வயதில் நானும் என் சகோதரர்களும் பட்ட துயர்களை இனி அவர்களும் அனுபவிக்க வேண்டுமா? சீ...! சீ...! அப்பிடி ஒரு சம்பவம் இனி நடக்கக் கூடாது! இனி அப்பா அவர்களோடுதான் வாழ வேண்டும்! அப்பிடி வாழ்வதுதான் அப்பா வுக்கும் நல்லது! அவர்கள் சின்னஞ் சிறியவர்கள்! விபரம் அறியாத சூருத்துகள்! அப்பாவின் அன்பும் பாசமும் அங்கே இருக்கிற என் சகோதரங்களுக்கு நல்லபடியாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்று நினைச்ச உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தேன்.

அப்பாவை ஏற்றி வந்த ஆட்டோ அப்பாவை ஏற்றிக்கொண் ட வந்த வழியே போய்க் கொண்டிருந்தது. *

வெகுமானங்கள்

கருணன் தன் பெருமைகளை நினைத்து யாழ்ந்த காலங்கள் இன்று மலையேறி விட்டன போலவே தெரிகின்றது.

தன்னால் இனி என்ன செய்ய முடியும்? ஏன் எனக்கு மட்டும் இப்படி நடக்கின்றது? நான் என்ன அதிர்ஷ்டம் கெட்டவனா? இடைக் காலத்தில் நான் நடந்து கொண்ட என் திமிர் நடத்தைகளுக்கும் என் நன்றி கெட்ட செயல்களுக்கும் கடவுள் தந்த தண்டனையா இவை?

இப்படி தாழ்வு மனப்பான்மையால் அர்ச்சிக்கப்பட்டவனாகவே தெரிந்தான்.

அப்படியான நினைவுகள் அவனுக்குள்ளே வரும்போதெல்லாம் உள்ளத்தால் செத்து விட்ட ஒரு பிரமிப்பு அவனுக்குள்ளே வந்து போகும். அவை அனைத்தும் அவனை வாட்டி வதக்கி எடுத்தன. இப்படி இவனுக்குள்ளே இன்னும் கவலைகள் கண்மாய் குடி கொண்டிருக்க வேண்டும்! அவை சுமைகளாகி அவன் நெஞ்சினை வறட்டி எடுத்துக் கொண்டே இருந்தன.

எத்தனை காலங்களுக்கு வேலை இல்லாத பட்டதாரியாக அவனாலும் வாழ முடியும்? கல்யாணம் செய்து பிள்ளை குட்டிகளோடு வாழும் அவனுக்கு எத்தனை மனக்கஷ்டங்கள் தெரியுமா?

எப்பவும், மாமன் மாமி தருகிற சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்க முடியுமா? மனைவி சொல்லுகிற எல்லா அலுவல்களையும் செய்து கொடுத்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா?

ஆனால் அவன்... மன்னனின் ஆணை கிடைத்த ஒரு சேவகனாகவே செயற்பட்டான். மனைவி சொல்லும் அத்தனை அலுவல்களையும் செய்து முடிக்கும் ஒரு தொண்டனாகத் தொழிற்பட்டான்.

இப்படித்தான் அடிமை வாழ்வு அமையும் என்று தெரிந்திருந்தால் ஏதோ ஒரு கூலி வேலையாவது யழகியிருக்கலாம் போலும்! வாழ்க்கையும் ஆனந்தமாய் நகர்ந்திருக்கும்!

சின்ன வயதில் என்னோடு ஒன்றாகப் படித்த எத்தனையோ பேர் அப்படித்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சந்தோசமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களின் எளிமை வாழ்க்கை காண எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கிறது.

சிந்தனைகள் அவன் நிலை நின்று வீழ்த்திப் பார்த்துக் கொண்டு சிரிக்கின்றன. மனம் கஷ்டப்பட்டான்.

‘உங்கை உந்தாள் கனக்க சீதனம் வாங்கிக் கல்யாணம் சென்சுது. இப்பவும் ஓ.சி.யிலதான் சாப்பிடுது. ஓசியிலதான் உடுப்புகள் உடுக்குது’ என்று அவன் ஊர் ஆக்கள் கதைச்சதை அவனும் அறிஞ்சிருக்கிறான்.

இதற்குப் பிறகு, ஊரில் எவரைப் பார்த்தாலும் அவர்கள் தன் நிலை பார்த்து ஏனாம் செய்து சிரிப்பது போல உள்ளம் ஏங்கத் தொடங்கி னான்.

வழி தெருவில் யாருக்கும் தலையாட்டி முகமன் செய்து போக இவனுக்கும் விருப்பம். யாரைப் பார்க்கிற போதும் தன் நிலையினை கிண்டல் செய்வதாகவே அவன் உணர்கிறான். அதனால், யாருக்கும் தலையாட்டாமல் சிரிக்காமல் பார்த்தும் பார்க்காதவன் போல் போய் விடுவான்.

“இஞ்சாருங்கோ உதிலயிருந்து யோசிக்கிறதுக்குள்ள ஆலடிக்குப் போய் மீன் வாங்கியென்டு வாங்கோவன்?” மனைவி மாலினியின் மந்திரச் சொல் இப்பவும் கேட்கிறது.

ஆழந்த நினைவுகளோடு கட்டிப் புரண்டவன் திடுக்குற்று சுயமான நிலைக்கு வந்தான்.

பிளாஸ்ரிக் நாடாவினால் பின்னிய பையோடு சேர்த்து ஆயிரம் ரூபா காசம் கொண்டு வந்து தந்தாள். அதை வாங்குவதற்கு எழுந்து வந்தான். ஜீன்ஸ் போட சாரத்தைக் கழற்றினான். ஜீன்ஸ் உடுத்தான்.

தூர நின்ற தென்னை மரங்கள் இரண்டினைத் தொடுத்துக் கட்டிய தங்காசிக் கொடியில் சாரத்தைத் தொங்க விட்டான். கீழிருந்து மேலாக பொத்தானைப் பூட்டியபடி சேட்டு உடுத்தான். அப்பிடி உடுக்கும் போது அவனில் ஒரு பதட்டம் தெரிகிறது. மனம் கூசினான்.

தென்னை மரத்தோடு சாய்த்து நிறுத்தபட்ட துவிச்சக்கர வண்டியை எடுத்து உருட்டி வந்து கொண்டிருந்தான்.

மாலினி வீட்டுக்குள்ளே ஓடிப் போய் ஓடி வந்தாள். மோட்டர் சைக்கிள் சாவியை அவனிடம் கொடுக்க நினைத்தவள் பிறகு ஏதோ நினைவு வந்தவளாக அந்த விறாந்தைச் சுவரில் சாவியை வைத்து விட்டு அவனைப் பார்த்தாள்.

“நேரகாலம் தெரியாத ஆள் நீங்கள்...!” என்று சினந்தாள்.

சைக்கிளைத் திருப்பி உருட்டிக் கொண்டு அதே தென்னை மரத்தோடு சாய்த்து நிறுத்தினான். சுவரில் கிடந்த திறப்பை

எடுத்தவன் கூடாரத்துக்குப் போய் மோட்டர் சைக்கிளினை உருட்டிக் கொண்டு தெருவுக்கு வந்தான்.

மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறி ஸ்ராட் செய்யும் போது அவனது மனம் கூசிக்கொண்டிருந்தது.

கல்யாணமாகி ஏழு வருடங்களாக அவன் இதைத்தானே செய்து வருகிறான். இப்பூரு வருடமாகத்தான் மோட்டார் சைக்கிளும் வாங்கியிருக்கிறான். அவன் வாங்கியது என்ன....? மாலினியின் சகோதரர் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த வாகனப் பதிவு கூட மாலினியின் பெயரில்தான் பதியப்பட்டிருந்தது.

அவசர தேவைகளுக்கு மட்டுமே மோட்டர் சைக்கிள் எடுத்து ஒட்டலாம். அப்பிடி அதை எடுத்து ஓடுவதற்கும் மாலினி தான் அனுமதி தர வேண்டும்.

அந்த மோட்டர் சைக்கிளின் சாவி எப்பொழுதும் மாலினியின் பொறுப்பில் இருந்தது. அது எப்பொழுதும் சாமி அறையில்தான் இருக்கும். மாலினியின் அனுமதி இல்லாமல் அவன் மோட்டர் சைக்கிளினை எடுத்து ஒட்ட முடியாது.

சந்தைக்குப் போகவும், பிள்ளைகளை படிக்க என்று ஏற்றி இறக்கவும் தான் மோட்டர் சைக்கிள் எடுக்க வேண்டும். அவன் தான் விரும்பின ஒரு அலுவலுக்குப் போக நினைத்து மோட்டர் சைக்கிள் எடுத்தால் “உதில தானே சைக்கிளில் போட்டு வாங்கோவன்” என்று சினந்து சொல்லுவாள்.

மாலை நேர ரீயுசனுக்கு பிள்ளைகளை ஏற்றிக் கொண்டு விட்டிட்டு வருவான். பிறகு பிள்ளைகளை ஏற்றப் போகும்போது

சைக்கிலிலை தான் போக வேண்டும். அதுதானே அன்றை நாளின் கடைசி அலுவாக அவனுக்கு இருக்க முடியும்? அது அவசரமுமில்லைத்தானே!

பிள்ளைகளின் உடுப்புகள் தோய்த்து, அவர்களைக் குளிப்பாட்ட வேண்டும். அதை அவன் விரும்பிச் செய்தாலும், மாலினியின் உடுப்புகள் சிலவற்றையும் அவன்தான் தோய்க்க வேண்டும். இவனின் உடுப்புகளை மாலினி ஒரு நாளாவது தோய்த்துத் தந்ததை இவன் காணவேயில்லை.

என்ன செய்வது...? தன் குடும்பக் கஷ்டம் நிலையில் அந்தஸ்தான வாழ்க்கை வருகிறது என்று வாழ வந்தவனுக்கு இங்கே நடப்பதெல்லாமே அவனுக்கு மனக்கஷ்டங்களைத் தந்து கொண் டிருந்தன.

மோட்டர்சைக்கிள் ஸ்ராட் செய்தான். அருகாக தன் மனைவியின் வழி அனுப்பும் சுகத்தை எதிர்பார்த்தான். அவள் அருகில் வரவேயில்லை. எப்பவும் போலவே அவள் தன் வீட்டு வேலைகளில் கண்ணாக இருந்தாள்.

வெளியே போகும்போது அவள் புன்னகை பார்த்து பதிலுக்கு தானும் சிரிக்க வேண்டும் என்று எத்தனை நாட்களாக ஆசைப்பட்டிருப்பான். செல்லமாக அவள் சொக்கிலே தட்டி ‘போட்டு வாரேன்’ என்று சொல்லவும் ஆசையாக இருந்தான்.

இப்படி சின்னதாக ஒரு அலுவலாக வெளியே செல்லும் போது கூட தன் மனைவி அருகில் நின்று அன்புடன் வழி அனுப்ப வேண்டும் என்பதையே எப்போதும் எதிர்பார்த்தான். இது ஒவ்வொரு தடவையும் அவனுக்கு ஏமாற்றமாகவே இருந்தது.

ஆலடி மீன் சந்தை நோக்கிப் பயணமாகிக் கொண்டிருந்தான். உள்ளத்து ஏக்கங்கள் நெஞ்சில் வந்து முட்டி மேற்குகின்றன. அழுது விடலாம் போலவும் இருந்தது.

கடந்தகால சந்தோசங்கள் நினைவுகளாக மீன்டு வருகின்றன. அவை அவனுக்குள்ளே ஊசலாய் ஆடுகின்றன.

* * *

வயலும் வயல் சார்ந்த ஊர் அது. தென்னை மரங்களின் நெருக்கமும் பனைமரங்களின் நீட்சியும் பச்சைப் பசேல் என்று மிக அழகாய் அவன் கிராமம் இருந்தது.

புல் மேய்ந்து முன் னேறும் மாடுகளும், கூட்டமாகப் படை எடுக்கும் செம்மறி ஆடுகளும் அவன் கிராமத்தின் இனிய காட்சிகள்.

அந்த ஊரில் சிறு கடை ஒன்று வைத்து சின்ன முதலாளியாக கருணனின் அப்பா இருந்தார். கருணனின் அம்மாவும் தங்கையும் வீட்டு வேலைகளோடு இடையிடை கடையில் நின்று உதவி செய் வார்கள்.

தகப்பனின் வருமானத்தில் கருணனின் இளமை வாழ்வு சுமாராக நகர்ந்தது. குடும்பப் பாரம், குடும்பக் கஷ்டம் என்று எதுவுமே அறியாதவனாகவே கருணன் திரிந்தான்.

க.பொ.த (சா.த) வகுப்புப் படிக்கும் காலங்கள் இவனுக்கு கலையாக இருந்தன. ஏன் இந்த படிப்பு? என்று ஏங்குவான். அதிலும் கணித பாடம் என்றால் வெறுத்து ஒதுக்குவான்.

தந்தையோடு கடையில் நிற்கலாமா..? அப்பிடி நிற்பது பாரவா யில்லைப் போலும்..? அது அவனுக்குச் சுகமாகவும் இருந்தது.

ஒரு நாள் கடையில் நின்றிருக்கிறான். இன்று பள்ளிக்கூடம் போகாமல் ஏன் நிற்கிறான்? என்று தகப்பனும் கேட்கவில்லை. கடையில் நின்று பொருட்களை நிறுத்துக் கொடுப்பதும், ஒரு ஓற்றைத்தாளில் கணக்கு எழுதிக் கூட்டிப் பார்ப்பதும் இவனுக்கு இலகுவாக இருந்தன.

அடுத்த நாளும் பள்ளிக்கூடம் போகாமல் நின்றான். கடையிலே தகப்பனுக்கு உதவி செய்தான். தகப்பன் கருணனைப் பார்த்தார்.

‘தம்பி’ என்றார்.

‘என்ன அப்பா?’ என்று கேட்டான்.

“தம்பி பின்னுக்கு நீ கஷ்டப்படக் கூடாது என்றுதான் இத்தனை கஷ்டங்களையும் நானும் உன்ற கொம்மாவும் அனுபவிக்கிறம். நீ நல்லாய் இருக்கோணும்!”

“இல்லை அப்பா...! அது வந்து..!” என்று இழுத்தான்.

“இல்லை....! இல்லை...! நீ நாளையில இருந்து பள்ளிக்கூடம் போ...” என்று கடும் பிடிவாதமாகச் சொன்னார்.

அடுத்த நாள் கொஞ்சமும் விருப்பம் இல்லாதவனாக பள்ளிக்கூடம் போனான்.

இதற்குப் பிறகும் சில நாள் பள்ளிக்கூடம் போகாமல் நின்றான். அடுத்த நாள் பள்ளிக்கூடம் சென்று பொய்யான ஒரு காரணம் சொல்லுவான். அதிபரிடம் பேச்கம் அடியும் வாங்குவான். அந்த நேரம் தாய் தகப்பனை நினைத்துப் பொருமுவான்.

“கண்டறியாத படிப்பு. எனக்கும் படிப்புக்கும்தான் பொருத்த மில்லை. என்னை என்னத்துக்கு பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பி வைக்கினம்”

பள்ளிக்கூடம் போகும் ஒவ்வொரு தினத்தையும் துக்க நாளாகவே கருதினான்.

ஓ.எல். பரீட்சையில் நான்கு பாடங்களில் மட்டும் சித்தியடைந் திருந்தான். இரண்டாம் முறை பரீட்சை எடுக்க வேண்டும் என்ற என்னை அவனிடம் இருக்கவேயில்லை.

தகப்பனுக்கு பயந்த அவன் தனியார் கல்வி நிலையம் ஒன்றுக்குச் சென்றான். ஆரம்பத்தில் சலிப்போடு போய் வந்தவனுக்கு நாளாக நாளாக அந்த இடம் பிடித்திருந்தது.

ரியூசனுக்குப் போக வேண்டும்! சினேகிதர்களோடு பம்பல் அடிக்க வேண்டும்! என்று ஆசைப்பட்டான். அது அவனுக்குச் சுகமாகவும் இருந்தது. வடிவான பெட்டையஞும் வந்தார்கள்.

ஆசிரியர்கள் ஒரு சிலரின் ஸ்ரைலும், அவர்கள் கற்பிக்கும் முறையும் இவனுக்கு விருப்பமாக இருந்தன. அவர்கள் போல தானும் வர வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான்.

அதிக மாணவர்களை உள்வாங்கி இருந்த அந்த நிலையத்தில் அவனுக்குப் பொருத்தமான ஒரு சிலரும் வந்து போனார்கள்.

அங்கு படிக்கிறது ஒரு சுகம் என்பதை விட பொடியளோடு அரட்டை அடிப்பதும் பெட்டையளைக் கிண்டல் செய்வதும் நல்ல பொழுதாக தெரிந்தன.

இந்த ஆர்வம் அவன் ஓரளவு படிப்பதற்கு ஒத்திசைத்தன. நேரம் கிடைக்கும் சில பொழுதுகளில் வீட்டிலிருந்து படித்தான். வாத்திமார் தருகிற வீட்டு வேலைகளைச் செய்து காட்டினான்.

அடுத்த ஆண்டு பரீட்சையில் மூன்று “சீ” இரண்டு “எஸ்” என்று சித்தியடைந்திருந்தான். கணிதபாடம் பெயிலாகியிருந்தான்.

அடுத்த பரீட்சையில் கணித பாடம் பாசாவேன் என்ற நம்பிக்கை இருந்தால் ஏ.எல் படிக்கலாம் என்று அதிபர் சொல்லியிருந்தார்.

ஓ.எல். பரீட்சை பெறுபேறு அறிந்து தாயும் தகப்பனும் அடைந்த சந்தோசங்களுக்கு அளவே இல்லை. வயல் வைரவருக்கு பொங்கல் செய்தனர். வைரவருக்கு வடைமாலை சாத்தி வழிபட்டனர்.

எப்பிடியோ அடுத்த முறை கணிதம் பாசாக வேண்டும் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தான். அதற்காக அவன் தெரிவு செய்தது தன் நண்பன் குமரனைத்தான்.

குமரன் இவனின் வகுப்புத்தோழன். ஒரே ஊர்க்காரன். குமரன் முதல் தடவையிலேயே நல்ல பெறுபேறு பெற்றுவிட்டான். கணித பாடப் பிரிவிலே கல்வி கற்று வந்தான்.

குமரனிடம் போய் கணிதத்தைக் கேட்டுப் படி என்று தகப்பன் சொன்னார். இவனும் கொஞ்சம் பின்னுக்குத்தான் நின்றான். அப்பிடி இருந்தும் குமரனிடம் கணிதம் படிக்கப்போனான். அங்கே நல்ல நண்பர்களாக இருவரும் சேர்ந்து படித்தார்கள்.

குமரன் கணிதம் சொல்லிக் கொடுக்கும் முறை கருணனுக்கும் ரொம்பப் பிடித்திருந்தது. இருவரும் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது

குமரனின் அம்மா “ஈ” கொண்டு வந்து தருவார். அது நல்ல சுவையாக இருக்கும். சில பொழுது உழுத்தம் மா குழைத்து உருண்டையாக்கி பால் தேநீரோடு இருவருக்கும் கொடுப்பார்.

குமரனுக்கு கருணன் மீது ஒரு இரக்கம் எப்பவும் இருந்தது. கருணன் கணிதம் படிக்க என்று வந்தால், குமரன் தான் படிப்பதை நிறுத்தி விட்டு இவனுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதில் ஆர்வமாக இருப்பான்.

குமரனின் அம்மாவும் அப்பாவும் அடிக்கடி கொழும்பு போய் வருவார்கள். குமரனுக்கு உடுப்பு வாங்கும்போது கருணனுக்கும் சேர்த்து வாங்குவார்கள். வெளிநாட்டில் நிற்கும் குமரனின் அண்ணாவும் கருணனின் அண்ணாவும் நெருங்கிய நண்பர்களாக திரிந்தவர்கள். அந்த ஒரு அறிமுகத்திற்காக குமரனின் அண்ணா கருணனுக்கு இதைச் செய்தான்.

கொழும்பிலிருந்து வந்த குமரனின் அப்பா இவன் வீடு தேடிப் போய் கூப்பிட்டுக் கொடுப்பார்.

“வெளிநாட்டில் நிற்கிற தம்பி எடுத்துத் தந்தவன். உங்களிடை குடுக்கச் சொல்லி” என்று தகப்பன் சொல்லுவார்.

அவன் அதை வாங்குவான். பெறுமதியானதும் அழகானதுமான உடுப்புகள் அவை.

அன்றிரவு குமரனிடம் கணிதம் படிக்க வரும்போது சிரித்தவனாய் இருப்பான். குமரனும் சிரிப்பான்.

அடுத்த முறை கருணன் கணித பாடம் பாசாகி இருந்தான். கருணனின் அப்பா குமரனின் வீடு தேடி வந்து குமரனுக்கு நன்றி சொன்னார். அப்பிடிச் சொல்லும் போது கண் கலங்கி அழுகை வந்தது. அவரின் நன்றியுணர்வு கண் ஸீராய் பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்தது.

“இந்த உதவியை எப்பவும் மறக்க மாட்டேன் தம்பி” என்றார்.

குமரன் சிரித்துக் கொண்டே “உள்ளே வாங்க ஜயா” என்று அழைத்தான். குமரன் உள்ளே செல்ல அவரும் அவன் பின்னே போய்க்கொண்டிருந்தார்.

குமரன் பல்கலைக்கழகம் சென்று அதற்கு அடுத்த வருடம் கருணன் பரீட்சை எடுத்தான். ஒரு “சீ”, இரண்டு “எஸ்” தரத்தில் பாசாகி இருந்தான்.

“கம்பஸ் போக உது எங்கே காணப்போகுது” என்று நினைத்துச் சொர்ந்து போய் இருந்தான்.

“இல்லை மச்சான்..! சங்கீதத்தை ஒரு பாடமாக எடுத்திருக்கிறாய். அதோட், சங்கீதத்தில் “சி” தரச் சித்தியும் கிடைச்சிருக்குது. அங்கே பொதுவுளச்சார்பு பரீட்சை வைப்பார்கள். அதில் நீ பாசாகினால் உனக்குக் கம்பஸ் கவராக் கிடைக்கும். பொதுவுளச்சார்பு உனக்கு நான்லோ சொல்லித்தாறது. நீ பயப்படாதெ மச்சான்! உனக்குக் கட்டாயம் கம்பச் கிடைக்கும்” என்று ஆறுதல் சொன்னான், குமரன்.

குமரன் எப்பிடிச் சொன்னாலும் கருணனுக்கு எந்த நம்பிக்கை யும் வரவில்லை. இரண்டாம் முறை பரீட்சை எடுக்கும் எண்ணமும் அவனுக்கு தோன்றவில்லை.

குமரனின் வற்புறுத்தலுக்காகவே பொதுவளச் சார்பு படிக்க வென்று வந்தான். கர்ணனுக்காக தன்னை அர்ப்பணித்துப் படிப்பித் தான். இந்தப் பரீட்சையிலும் தான் பாசாகுவேன் என்ற நம்பிக்கை கருணனுக்கு வந்தது.

அந்தப் பரீட்சையிலும் சித்தியடைந்தான். பல்கலைக்கழகம் செல்லத் தொடங்கிவிட்டான், கருணன்.

பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை எத்தனை இனிமை நிறைந்தவை என்பதை உணர்ந்தான். அந்தக் காலத்தினை பொன்னான கால மாகக் கருதினான்.

பல்கலைக்கழகத்தில் மூன்றாம் வருடம் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் பெற்றோர் இவனுக்குப் பெண் பார்க்கத் தொடங்கி இருந்தனர்.

தூர இடங்களிலிருந்தெல்லாம் இவனை மாப்பிள்ளை கேட்டு வந்தனர். தேடி வந்த நல்ல இடத்துச் சம்மந்தங்கள் கூட சாதகப் பொருத்தமின்மையால் கைநழுவிப் போயின. இதற்குப் பிறகு இவனுக்குள்ளே பல மாற்றங்கள் உருவாகி வந்தன.

தன் அந்தஸ்ததை அறிந்து எத்தனையோ பேர் தன்னை மாப்பிள்ளை கேட்டு வருவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு திரிந்தான். இந்தச் சம்பவங்களை மற்றவர்களுக்கும் சொல்லிச் சந்தோசம் கண்டான். தன் மௌன தரிசனங்களை வாய் வெளி வீசி இன்பம் கண்டான்.

“இருபது லட்சம் காசு! பெரிய கல்வீடு! ஐம்பது தங்கப்பவுண் நகை! எட்டுப் பரப்பு தென்னந்தோப்புக்காணி” ஒரு சம்மந்தம் வந்தது.

“அப்ப ஏன்டா நல்ல சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விட்டனி...?” நண்பர் களில் ஒருவன் கேட்டான்.

“போடா பேயா...! கம்பசக்காரருக்கு எத்தனை லட்சம் போகுது? தெரியாதா உனக்கு?” இப்படி படாரென ஒரு மழுப்பல் கேள்வியை தானும் கேட்டு விடுவான்.

இவனை யாராவது ஒரு கேள்வி கேட்டால் அதற்கு பதில் சொல்லத் தெரியாட்டால் தானும் ஒரு கேள்வி கேட்டு தப்பி விடுவது இவனின் வழிமை. அப்படித்தான் இப்பவும் ஒரு கேள்வி கேட்டிருக்கிறான்.

“கேக்கிறவன் கேணயன் என்றால் ஏருமை மாடு ஏரோப் பிளேன் ஓட்டுமாம்” அறை நண்பன் ஒருவன் சொன்னான்.

எல்லோரையும் குறை சொல்லிக் கதைக்கத் தெரிந்த கருணன், குமரனின் வீட்டுக்காரர் பற்றியும் குறை சொல்லிக் கதைக்கத் தொடங்கிவிட்டான்.

“தன்னை மாப்பிள்ளையாக எடுப்பதற்கு உடுப்புகள் வாங்கித் தருகிறார்கள். விதம் விதமான சாப்பாடு தருகிறார்கள். அந்த வீட்டிற்கு ஒரு நாள் போகாட்டிலிலும் குமரன் தன் நூத் தேடி வந்திடுவான் அல்லது குமரனின் அப்பா தேடி வந்திடுவார்.” என்று சொன்னான்.

குமரனிடம் கணிதம் படிக்கச் செல்லுகிற ஒரு சிலர் கருணனுக்கும் நண்பர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் குமரனின் ஆற்றலை யும் நல்ல குணங்களையும் பற்றிக் கதைப்பார்கள். அந்த நேரத்தில் “உங்களுக்கு அவனைப் பற்றித் தெரியாது” என்று குறுக்காகச் சொல்லுவான், கருணன்.

‘ஏன்..? ஏன் அப்பிடிச் சொல்றியள்..?’ என்று அவர்கள் ஆவலோடு இவனிடம் வினாவுவார்கள்.

தான் இந்த நிலைக்கு வந்ததிற்கும் தனக்கு கிடைத்த இந்த சமூக அந்தஸ்ததிற்கும் முக்கியமானவன் குமரன் என்பதை எப்படி மறக்கக் துணிந்தான்?

இவனுக்குள்ளே இப்படி மாற்றம் வந்து நடப்பதற்கும் கதைப் பதற்கும் இவன் “அத்தான்” என்று கூப்பிடும் மதிதான் முக்கிய காரண கர்த்தாவாக இருந்தான். ஊரிலும் அப்பிடித்தான் கதைத்தார்கள்.

இவற்றையெல்லாம் குமரனிடம் படிக்கிற வாசவும், சந்திரனும் வந்து குமரனிடம் சொல்லுவார்கள்.

‘புழுதிவாரித் தூற்றுவார் தூற்றட்டும் போற்றுவார் போற்றுவர்’ என்று குமரனும் இருந்து விடுவான்.

ஒரு நாள் குமரனின் அண்ணா வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருந்தான். குமரனின் அண்ணாவோடு படித்தவர்கள், குமரனின் உறவுகள் குமரனின் நண்பர்கள் என்று அங்கே பலரும் வந்து சுகம் விசாரித்துப் போயினர்.

வாசவும் சந்திரனும் குமரன் வீட்டிற்குப் போய் வந்தனர். அங்கே நடந்த சம்பவங்களையும் குமரனின் அண்ணாவின் சவாரசியங்களையும் சொன்னார்கள். இப்படிச் சொல்லும்பேர்து கருணனின் நெஞ்சு குறு குறுத்திருக்க வேண்டும். இவற்றைக் கேட்டு கருணன் அவர்கள் இருவரையும் ஏசினான்.

“உங்களுக்கு வேறு வேலை இல்லையா...?” வெளி நாட்டி விருந்து வந்தவையைப் பாக்கப் போக வெக்கம் இல்லையாடா?” என்று உரத்து திட்டிப் பேசினான்.

குமரன் சேரினை குறையாக சொன்னது வாசவிற்கும் சந்திரனுக்கும் பிடிக்கவில்லைப் போலும். அவனிடமிருந்து விலகி இருவரும் எழும்பி வந்து விட்டார்கள்.

“வெளிநாட்டிலிருந்து வாறவை ஒசியில தாற கான்ட்போன், மணிக்கூடு, உடுப்புகளை வாங்கலாம். நாங்கள்தான் அங்க போகக் கூடாது..!” என்று சந்திரன் சொன்னான். வாச சிரித்து விட்டான்.

“ஓசி என்றால் உந்தாள் நஞ்சம் குடிக்கிற ஆள்தாண்டா” வாச சொன்னான்.

சந்திரனையும் வாசவையும் கருணன் ஏன் ஏசினான் என்ற சம்பவம் பற்றி குமரன் அறிந்தான். அதுபற்றி கருணனிடம் எதுவும் கேட்க அவனும் விரும்பவில்லை. கருணனிடமிருந்து விலத்தி நடக்கத் தொடங்கினான்.

நன்றி கெட்டவனாக மட்டுமில்லாமல் யானாரயும் பழிக்கக் கற்றுக் கொண்ட கருணனின் கதை கேட்க எவருக்குமே விருப்பம் வருவதில்லை.

“கோண்டாவிலிலிருந்து முப்பதுலட்சம் சீதனத்தோடு ஒரு சம்மந்தம்”

“சந்கானையிலிருந்து நாற்பது இலட்சத்தோடு ஒரு சம்மந்தம்”

இப்படி புழுகுவது அவனுக்கு சுகமாக இருந்திருக்க வேண்டும். கடைசிவரை அப்பிடிக் கதைப்பதை அவன் நிறுத்தவே இல்லை.

‘இவனோரு பைத்தியக்காரன்’ என்று ஊரில் ஒரு சிலர் கதைப்பதை நானும் கேட்டிருக்கிறேன்.

சினேகிதர் கனும், ஊரிலுள்ள பொடியனும் இவனைக் கண்டு சிரிக்கத் தொடர்கினர். இவன் அத்தான் மதி மட்டும் இவனோடு ஒட்டிக்கொண்டு திரிந்தான். “நீ கனக்கச் சீதனம் வேண்டி ஊரிலுள்ள ஓவை பாக்கும் படியாகக் கல்யாணம் செய்ய வேணும்” என்று சொல்லுவான். அது இவனுக்கும் விருப்பமாக இருந்தது.

ஒரு நாள் பக்கத்து ஊரிலிருந்து இவனுக்கு ஒரு கல்யாணம் பேசி வந்தது. இருபது லட்சம் காசு, முப்பது பவுண் நகை, பெரிய கல் வீடு உள்ள இரண்டரைப் பரப்புக் காணி மற்றும் தென்னந்தோப்புக் காணி நான்கு பரப்பு.

இவற்றைத்தானே இத்தனை காலங்களாக எதிர் பார்த்துக் காத்திருக்கிறான். இதை தன் அத்தான் மதியிடப் போய் சொன்னான்.

“இதை விடக்கூடாது! நல்ல இடம்! வாழ்நாள் முழுக்க நீ சந்தோசமாக இருக்கலாம்” என்று அறிவுரையாக ஏதோவெல்லாம் சொன்னான்.

பெண்ணின் பெயர் மாலினி. அவள் அழுகு சுமாராக இருந்தது. கருணனுக்கு நல்ல பொருத்தமானவளாகவும் இருந்தாள். மாலினிக்கு நான்கு ஆண் சகோதரர்கள். நான்கு பேரும் கணடா விலும் ஸண்டனிலும் இருந்தார்கள்.

தங்கள் ஓரே ஒரு தங்கைச்சிக்கு அந்தஸ்த்திலுள்ள ஒரு மாப்பிள்ளை எடுக்க ஆசைப்பட்டார்கள். எத்தனை லட்சம் கேட்டாலும் அதைக் கொடுக்கத் தயாராகவும் இருந்தார்கள். அவர்களின் ஆசைக்குப் பலியான ஆடுதான் கருணன்.

* * *

திருமணமாகி இத்தனை காலங்களாகியும் இவனுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை. இவன் மச்சான்மார் நினைத்தால் இவனையும் கனடாவிற்கோ அல்லது ஸண்டன் நகருக்கோ கூப்பிட்டிருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் இவனைக் கூப்பிட்டு விட விரும்பவில்லை.

வயதாகிப் போன அம்மா, அப்பாவை பார்ப்பதற்கு தங்கை மாலினி இருந்தாள். அவளுக்கு உதவி கருணன். இதனால், எதிலும் எங்கேயும் அசைய முடியாதவனாக இவன் இருந்தான்.

குழந்தைகளை குளிப்பாட்டி உணவு தீத்துவதும், மூத்தவரை பள்ளிக்கூடம், ரீயுசன் என்று கொண்டு திரிவதும் சந்தோசத்தைத் தந்தன.

காலை நேரப் பசிக்காக அரிசி மா பிட்டும் கருவாட்டு சாம்பாரும், வாரத்தில் இரண்டு நாட்கள் சாப்பிடுகிற ஆடு அல்லது கோழி இறைச்சியும் காலையில் சாப்பிடுகிற முட்டைத் தோசையும் இரவு சாப்பிடுகிற வாத்து முட்டைப் பொரியலும் எத்தனை சுவையாக இருந்தாலும் அவை எல்லாம் விருப்பமானவையாக இருக்கவில்லை.

வேப்ப மரத்திலிருந்து கூவும் சூயிலின் கூவலையும், வேலியிலிருந்து கூவும் சேவலின் சத்தத்தையும், கரைந்து அலையும் காகக் கூட்டங்களின் பறத்தலையும் இவன் ரசிக்கத் தொடங்கினான்.

குமரனின் நல்ல எண்ணங்களையும் அவன் தந்தை மற்றும் சகோதரர்களின் அன்பினையும் புரிந்து கொண்டான்.

நல்ல நண்பர்களை இனம் காணத்தொடங்கினான். மதியை அத்தான் என்று கூப்பிட அருவருத்தான். மதியை விட்டு விலத்திப் பழகத் தொடங்கினான்.

வீட்டோடு மாப்பிள்ளையாக இருந்து ஏத்தனை காலங்களுக்கு ஒசியில சாப்பிட முடியும்? வெட்கம், கூச்சம் இவை எல்லாம் ஓன்று சேர்ந்து அமுக்கிக் கொண்டே திரிய வேண்டிய ஒரு இக்கட்டு.

தனக்கு எல்லா விதத்திலும் உதவிய குமரனின் பெருந்தன்மை யினை நினைத்து கண் கலங்கினான்.

அவனுக்குத் தான் செய்த துரோகத்திற்காக வெக்கப்பட்டு வருந்தி நான்.

கடலலைகளின் இரைச்சல்களும் மீன் சந்தையில் நின்ற மனிதர்களின் சத்தமும் ஓன்று சேர்ந்து வந்து இவனின் நினைவு களைக் கலைக்கின்றன. அலை பாய்ந்து கொண்டிருந்த இவன் உணர்வுகளை அவை ஒருநிலைக்குக் கொண்டு வருகின்றன.

தீடுக்குற்று நினைவுகளிலிருந்து மீண்டான். மீன் வாங்குவதற்காக சந்தை உள்ளே சென்று கொண்டிருந்த தான். *

- சுடர் ஓளி : 09.03.2014

துளிர்மானம்

அந்த வீட்டு முற்றத்தில் அழகான பூமரங்கள் செழித்து வளர்ந்து நின்றன. முற்றத்தின் ஓரமாக முப்பதிற்கும் குறையாத வாழைமரங்கள் நிற்கின்றன. வாழையிலைகள் ஆடியசைந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றுள் சில குலை தள்ளி தலை சாய்த்து பெளவியம் செய்தன. அவையெல்லாம், அழகான அந்தப் பெரிய வீட்டுக்கு பசுமையான ஒரு புது சுக்தத்தைத் தந்து கொண்டிருந்தன.

கால் மேல் கால் போட்டு உடலை நிமிர்த்தி வைத்து ஓரளவான சாய்வு கதிரையில் இருந்தபடி பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தார் சாத்திரியார் வாமதேவன்.

வாத்தியார் வேலை பார்த்து இடையிடை சாத்திரமும் பார்த்து வந்தவர், தனது ஐம்பத்தைந்தாவது வயதில் ஓய்வு பெற்று விட்டு சாத்திரம் பார்ப்பதையே முழுமைத் தொழிலாக்கியிருக்கிறார். வாமதேவன் வாத்தியார் என்ற சொல் மறைந்து சாத்திரியார் வாமதேவன் என்று விலாசமான மனிதராக எல்லோருக்கும் அவர் அறிமுகமானார்.

ஏழையானவன் எப்பொழுதும் ஏழையாக இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படும் மனிதர்களில் இவரும் முக்கியமானவர். முகமன் பேசி பழகுவதில் ஆள் ஒரு சூரன்.

“அண்ணை மிக நல்லவர். பெரிசு சிறிசு பாராமல் எல்லோருட னும் ஒரே மாதிரிப் பழகுவார்” என்று ஒரு சிலர் அவரைப்பற்றிக் கதைப் பார்கள்.

அவரோடு நெருக்கமாகப் பழகுபவர்களுக்கு அவரின் உண்மை உள்ளாம் பசுத்தோல் போர்த்த ஒநாய் என்று தெரிந்த விடயம்தான். இருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் எவரும் வெளியில் பேசிக் கொள்ளமாட்டார்கள். அப்பிடி ஊரிலே செல்வாக்கான ஒரு மனிதராக அவர் இருந்தார்.

கதிரையில் இருந்தபடி பத்திரிகை படித்து தன்னளவில் சிரிக்கிறார். சுவாரசியமான கதை ஏதாவது படிக்கிறார் போலும்.

“மாமா நான் ஓ.எல். பாசாகியிருக்கிறேன்” என்ற குரல் கேட்டு திடுக்குற்றார்.

பத்திரிகையினை தனக்கு வலது புறமாக சாய்த்துப் பிடிக்கிறார். மூக்குக் கண்ணாடியின் மேல் பிறேம் இடுக்கின் ஊடாக கண் பார்வையை வெளியே ஏற்கிறார். புருவத்தை உயர்த்துகிறார். வந்திருப் பவரை அடையாளம் கண்டு கொண்டார். மூக்குக் கண்ணாடியை முகத்திலிருந்து எடுத்தார்.

“ஆ...ஆ... சுமித்திராக் குட்டியே..! வாடா... வாடா...” என்றார்.

அலங்காரமான வார்த்தைகளில் சின்னங்கிறிய பூ மனச சந்தோசித்தது.

பெண் பிள்ளைகளை “எடா” சொல்லியும் ஆண் பிள்ளைகளை “எடி” சொல்லியும் பால்மாற்ற வினையோடு முடிக்கும் போது அதில்

ஒரு வெற்றி கிடைக்கும். அந்த வெற்றி எப்போதும் சாத்திரியாருக்கு கிடைக்கும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக் கிடையாது.

வஞ்சகம் அறியாத அந்தச் சின்னங்கிறு உள்ளத்திலிருந்து சந்தோசங்கள் வாய் வழி வெளி வீசகின்றன. முகமெல்லாம் பல்லாகச் சிரித்த சாத்திரியாருக்கு முன்னே ரொபிப் பையை நீட்டிக் கொண்டு நின்றாள், சுமித்திரா.

சாத்திரியார் இரண்டு ரொபிகளை மட்டும் எடுத்தார். சுமித்திரா வின் சொக்கில் மென்மையாகக் கிள்ளினார். உச்சிமோர்ந்து கொஞ்சினார். முகமெல்லாம் பல்லாகச் சிரிக்கிறார். ஆனாலும், அவர் கண்களில் குளிர்ச்சி இல்லை.

“வாழ்த்துக்கள்...! வாழ்த்துக்கள்..!” மனமில்லாதவராக வாழ்த்துகிறார். வாழ்த்துதலிலும் ஒரு வஞ்சகம்.

“சாத்திரி மாமா வீட்டுக்குத்தான் முதலில் போய் வரச்சொல்லி அப்பா சொன்னவர்” சுமித்திரா சொன்னாள்.

இப்படிச் சொல்லும் போது சுமித்திராவின் இனிய மொழியில் நஞ்சிருக்கவில்லை. உண்மை அன்புதான் குழூந்து வந்தது.

இந்த வார்த்தை கேட்டு இன்னும் திடுக்குற்றவர் போலானார். ஒங்கி அடித்த சுட்டியல் அவர் தலையில் விழுந்தது போல் இருக்க வேண்டும். நல்லாக சங்கடப்பட்டார். எட்டாகப் போட்ட காலினை பதினொன்றாக மாற்றிக் கொண்டு இருந்தார். இனி என்ன செய்வது...? என்ன கதைப்பது...? என சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

ஊரில் யாராவது மாணவர் ஸ்கோலஸிப், ஓ.எல், ஏ.எல் சோதனை பாசாகிய விடயம் அறிந்தால் உடனேயே அவர்கள் வீடு தேடி போய் வாழ்த்துபவர். கையுறையாக ஏதாவது கொடுத்து விட்டு வருபவர்.

இவர் கைவிட்டு பணம் போகும் போதெல்லாம் மனைவி கமலம் மனம் பொருமி உழைவாள். புறப்புறுத்துத் திட்டுவாள். அந்த நேரம் சாத்திரியாருக்கும் கமலத்திற்கும் கடுமையான வாக்கு வாதம் கூட நடக்கும்.

போலித்தனமான கெளரவத்தை வெளி வீச இத்தகைய முயற்சிகளுக்கு சில நேரங்களில் பணத்தினை அள்ளி ஏறிய வேண்டிய தேவை சாத்திரியாருக்கு இருந்தது. இது கமலத்திற்கு எங்கே புரியப் போகிறது?

அந்த ஊருக்கு சமித்திராவின் பெறுபேறு சாதனையாக இருந்தது. எல்லா வீட்டுக்கும் சென்று வாழ்த்தி விட்டு வர என்னுகிற சாத்திரியாருக்கு சமித்திரா வீடு சென்று அவளை வாழ்த்த மனம் வரவில்லை.

சமித்திரா ரொபியோடு முதலில் இங்கேதான் வந்திருக்கிறாள்! ‘அப்பா சொன்னார்’, என்ற வார்த்தைகள் சாத்திரியாரின் இதயத்தைக் கிழித்துக் கொண்டே இருந்தன.

“மாமியும் மச்சியவையும் எங்கே நிக்கினம் மாமா?” சமித்திரா வின் வினாவுடன் மீண்டும் சுயநினைவுக்கு வந்தார்.

“வீட்டுக்குள்ளே நிக்கினம். உள்ளை போடா” என்றார்.

குதாகலமாக உள்ளே அவள் ஓடிப்போய்க் கொண்டிருந்தாள். உள்ளே சமித்திரா வருவதைப் பார்த்த சாத்திரியார் மகள் ரேணுகா பின்புறமாக ஓடினாள். அவள் ஓடி மறையும் தறுவாயில் எட்டி சமித்திராவைப் பார்த்தாள். அதை சமித்திராவும் பார்த்து விட்டாள்.

தன்னைப் பார்த்து விட்டு ரேணுகா ஒடுகிறாள் என்பதை அவள் உணர்ந்து கொண்டாள்.

சுமித்திராவின் பஞ்ச போன்ற நெஞ்ச ரேணுகாவின் பொறாமைத் தீயால் ஏரிந்து கொண்டிருந்தது.

கடந்த வருடம்தான் ரேணுகா ஓ.எல் பாசாகி யிருந்தாள். அது கமாரான ஒரு பாஸ்தான். சில வேளை தன்னை விட சுமித்திரா கூடுத லான றிசல்ற் எடுத்து விட்டாள், ஊரிலே சாதனை செய்து விட்டாள், என்ற சகிக்க முடியாமையும் ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம் போலும்.

தீயில் விழுந்த சின்னப்புவாக அவள் இதயம் கருகியது. புன்னகையால் சூழ்ந்திருந்த முகத்தை கருமை கெளவிக் கொண்டது. இதற்குப் பிறகு அந்த வீட்டில் நிற்கவோ யாரையும் கண்டு ரொபி கொடுத்து மகிழ்வோ அவள் விரும்பவில்லை. அந்தளவுக்கு அவள் உள்ளாம் சப்பளிக்கப்பட்டிருந்தது.

அவளின் அப்பா நாளாந்த கூலி வேலைக்குப் போய் வருபவர். கூலி வேலைக்குப் போய் வந்தால்தான் அவர்கள் வீட்டு அடுப்பு ஏரியும். ஒரு நேரமோ அல்லது இரு நேரமோ சாப்பிட முடியும்.

பசியால் வயிறு ஏரிய எத்தனை பொழுதுகள் பள்ளிக்கூடம் சென்றிருப்பாள் தெரியுமா? தனியார் கல்வி நிலையம் போக அவள் வீட்டுப் பொருளாதாரம் போதவில்லை. இதனால், வீட்டிலிருந்து படிக்கத் தொடங்கினாள். படிப்பது அவளுக்கு இலகுவாக இருந்தது. ஒவ்வொரு நாளையும் சவாலாக எடுத்து இப்படிப் படித்து ஜெயித்திருக்கிறாள்.

நேற்று பிற்பகல் வெளியாகியிருந்த ஓ.எல். பெறுபேறு பார்த்து கசங்கி இறுகிய சுமித்திராவின் மனச அழகிய ரோஜா போல் மலர்ந்திருந்தது. அவளின் ஆனந்தத்திற்கு எல்லை இல்லாமல் இருந்தது.

தன் அப்பாவித் தந்தையின் சொல் கேட்டு சாத்திரியார் வீடு வந்தவனுக்கு அங்கு கிடைத்த இந்த அவமானம் பார்த்து சுழன்று நின்றாள். ரேணுகாவின் இச்செயல் பார்த்த சுமித்திரா கட்டாயம் அழுதிருக்க வேண்டும். ஆனாலும், அழுது விட அவள் துணிய வில்லை.

கசப்பான சம்பவங்களிலிருந்து மீள்வதற்கு அழுகை போது மானதுதானா? படக்கென்று வந்த அழுகையை அடக்கி விட்டாள்.

மெது மெதுவாக உள்ளே போனாள். மனம் சூசிக்கொண்டு போனாள். படக்படக் என்ற சத்தம் கேட்டு சற்றுத் திரும்பினாள். சுவர்களில் தொங்கியிருந்த விளம்பர நாட்காட்டிகள் சுற்றிக் கொண்டிருந்த மின் விசிறியின் காற்றுப் பட்டு அங்கும் இங்கும் அசைந்து கொண்டிருந்தன. அவை சுவரோடு முட்டி மோதின.

சுமித்திராவின் வரவு பார்த்த கமலம் தன் முகத்தை படாரெனத் மற்றுப் பக்கம் திருப்பினாள். நல்ல காலம்... அதனை சுமித்திரா காணவில்லை.

வெம்பிப் போன மாங்காய், மரத்திலிருந்து அடுத்துடுத்து விழுவது போல் அந்த வீட்டாரின் அருவருப்பான நடத்தைகள் வெளி வீசினா. அவை சுமித்திராவின் மனசைக் கொண்டு கொண்டிருந்தன.

இப்ப கமலம் திரும்புகிறாள். சுமித்திரா நிற்பதை காணுகிறாள். தான் தற்செயலாகத் திரும்பும்போது சுமித்திராவைக் கண்டது போல்

ஒரு பிரமையை உருவாக்கினாள். உள் மனம் நோக சிரிப்பை வெளித்தள்ளி வார்த்தை அலங்காரம் செய்தாள்.

“வாடா....! வாடா...! எப்ப வந்தியள்?” என்று முகஸ்துதி செய்தாள். அவவின் அலங்காரமான வரவேற்பை நம்பி சுமித்திரா வும் சிரித்தாள். அவள் சிரிக்கும் போது கன்னம் குழி விழுந்து அழகாகத் தெரிந்தாள்.

நிறைய ரொபிகளை அள்ளி கமலத்தின் இரு கைகளிலும் திணித்தாள். கமலம் ஆசையோடு வாங்கினாள். வாங்கிய ரொபிகளை அருகில் இருந்த கிண்ணத்திற்குள்ளே சேர்த்து விட்டு சுமித்திராவைக் கட்டி அணைத்துக் கொஞ்சினாள்.

எவ்ரையும் வசியம் செய்யும் கமலத்தின் மாயா ஜாலங்கள் சுமித்திராவையும் மெய் சிலிர்க்க வைத்தன.

அந்த வீட்டிலிருந்து சுமித்திரா வெளியேற ஆயத்தமானாள். கமலமும் சாத்திரியாரும் வழி அனுப்பி வைக்க தெருக்கேற்று வரைக்கும் வந்தனர். கடிதவுறை ஒன்றிற்குள் ஆயிரம் ரூபாத் தாளை வைத்து அவளிடம் கொடுத்தார் சாத்திரியார்.

குச்சமடைந்து வெக்கப்பட்டு கமலத்தைப் பார்த்தாள், சுமித்திரா.

“வாங்குங்கோ சுமி....” கமலம் சப்போட் செய்தாள்.

சுமித்தரா அதை வாங்கினாள்.

“நன்றி மாமா...! நன்றி மாமி” என்றாள். சுமித்திரா புறப்பட்டு விட்டாள்.

சாத்திரியார் உள்ளே வந்து சாய்மனைக் கதிரையில் இருந்தார். கமலம் ஆவேசமாக நடந்து உள்ளே போனாள். புறபுறுத்து புருசனைத் திட்டினாள். கதிரையில் இருந்தபடி கமலத்தின் கோபத்தைப் பார்த்து கமலத்தின் நிலை உணர்ந்து அமைதியாக இருந்து விட்டார்.

சாத்திரியாரின் மூத்த மகள் பானு வெளிக் கேற்றினைத் திறந்து உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தாள். கடுப்புடன் இருந்த சாத்திரியாருக்கு கோபம் வந்திருக்க வேண்டும்.

“எங்கே எல்லாம் உத்தியோகம் பாக்க வெளிக்கிட்டுத் திரியினம்? இப்பதான் ஊத்தை மயிலன்ற மோள் ரொபி தந்திட்டுப் போறாள்!” சினப்போடு வார்த்தைகள் சங்கமமாயின.

பானு எதுவுமே கதைக்க விரும்பவில்லை. சைக்கிளினை வீட்டின் பின் பக்கச் சுவரோடு சாத்தி விட்டு பின் வாசல் வழியாக வீட்டிற் குள்ளே வந்தாள். அங்கே தாய் கமலமும் புறபுறுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்னடி ரண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறி நிக்குதுகள்?”

“உவள் மூதேசி சுமித்திரா வந்தவளடி..! அவ திறமையா சோதனை பாஸ் பண்ணிப் போட்டாவாம்! எண்டு சொல்லி ரொபி தந்திட்டுப் போறாள்.” ரேணுகா ஏற்று கதைத்தாள்.

“ஊரில் ஆரும் சோதனை பாஸ் எண்டால் இஞ்சை எதுக்கு வரீனாம்” பானு சொன்னாள்.

இந்தக் கதைகள் கேட்டு சாத்திரியார் உள்ளே ஓடி வந்தார். இருவருக்கும் அடிப்படு போல் கையை ஒங்கினார். கமலம் ஓடி வந்து அவரைத் தடுத்தாள். பானுவும் ரேணுகாவும் அமைதியாகி விட்டனர்.

‘துலைச்சுப் போடுவன் துலைச்சு’ என்றார் சாத்திரியார்.

ஒரு முறைய்ப்பாகப் பார்த்து கொண்டே முற்றத்திலே இறங்கி நடந்து திரிந்தார். சில கணங்களுக்குள் வீடு நிசப்தமானது. யாரும் எதுவும் பேசவில்லை. சாத்திரியார் கோபமாய்ச் சொல்லுகிற கொடுர வார்த்தைகள் மட்டும் வீட்டு வளவெங்கும் சிதறிப் பறக்கின்றன.

அன்று மாலை நேரம். சாத்திரியார் வாழைத் தோட்டத்திற்குள்ளே நிற்கிறார். உடைத்து வந்த வாய்க்கால் வரம்புகளை மன்வெட்டியால் சரி செய்து கொண்டிருந்தார்.

கமலம் தேநீர் கொண்டு வருவதைப் பார்த்தவர் மன்வெட்டியை வாழைமரம் ஓன் ரோடு சரித்துச் சாய்த்து விட்டு வந்தார். கிணற் றடிக்குப் போய் கை கால்களை அலம்பிக் கழுவினார். வாய்க்குள் தண்ணீர் விட்டு கொப்பளித்துத் துப்பினார். கமலம் நிற்கும் இடத்திற்கு வந்தார்.

தேநீருடன் பயறுத் துவையல் கவளம் ஓன்றையும் கொடுக்கிறாள்.

தேநீர் அருந்தி பயறுத் துவையல் கவளத்தில் ஒரு கடி கடித்தார். அது சுவையாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவர் இதமாக பொச்சடித் துச் சுவைத்தார்.

தேநீர் குடித்து முடிந்ததும் வாழைக்குட்டியோன்று சாய்ந்து நிற்பதை அவதானித்தார். வாழைத் தடலிலிருந்து கிழித்த கீலத் துண்டொன்றினால் அதனை பெரிய வாழையுடன் சேர்த்தக் கட்டினார். குட்டி வாழை நிமிர்ந்து நின்றது. மெல்லிய காற்று வந்து அதன் இலைகளை வருடிச் செல்ல அதன் இலைகள் அசைந்தாடின.

சாத்திரியார் தன் நெஞ்சு தடவி நிமிர்ந்தார். இலேசான நாரி உழைவைப் போக்கிக் கொண்டு சுற்று முற்றும் பார்த்தார். கேற்றைத் திறந்து உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தார் விதானையார்.

விதானையாரின் வரவு பார்த்த சாத்திரியார் கொஞ்சம் உசாரா னார்.

“வா விதானையார் வா..!” என்று வரவேற்றபடி வாழைத் தோட்டத்திற்குள்ளே இருந்து வெளியே வந்தார் சாத்திரியார்.

அந்த தன் ஸீர்ப் பைப்பைத் திறந்து விட்டார். தன் ஸீர் சீறிப் பாய்ந்து கொண்டு வந்தது. கை கால்கள் கழுவினார். அந்தக் கல் நிலத்தில் காலை உரசிக் கழுவி விட்டு சாரத்தை அவிட்டு அதன் கீழ் பகுதியினால் ஈரக் காலினைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

கமலம் ரவல் கொண்டு வந்து தந்தாள். முகத்தையும் கைகளையும் துடைத்து விட்டு கதிரையில் இருந்தார். விதானையாரும் இருந்தார்.

“விதானையார் ஊரில் எப்பிடி றிசல்ற்..?” சாத்திரியார் கதையைத் தொடக்கினார்.

“எங்கட ஊரில் மயிலன்ற மோளுக்குத்தாவு கூடின றிசல்றாம்” விதானையார் பதில் சொன்னார்.

“உப்பிடி அதில்ரம் இனி ஆருக்கு விதானையார் அடிக்கும்..?”

“.....”

“என்ன நீர்....? நான் கதை கேக்கிறன். நீர் பேசாமல் இருக்குறீர்...?”

“ஓம்..! ஓம்..! உந்தப்பெட்டை உப்பிடி றிசல்ற் எடுத்திருக்கிறாள். அது என்னெண்டு சாத்திரியார்?”

“கொம்புயுட்டில தான் ஏதோ பிழை நடந்திருக்குது” இதைச் சாத்திரம் பார்த்துக் கண்டுபிடித்தது மாதிரிச் சொன்னார் சாத்திரியார்.

“ஓம்... பின்னே....” விதானையார் ஆமோதித்தார்.

“ஊத்தை மயிலனினர் மோளாவது உப்பிடி றிசல்ற் எடுக்கிறதாவது”

இப்படிச் சொல்லும் போது மனம் நிறைவு கண்டதாக உணர்கிறார், சாத்திரியார். வில்லங்கமாகச் சிரிக்கிறார். தன் இயலா மனசை சமாளிக்கிறார். வாய் பிளந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த விதானையாரும் “ஓம்.ஓம்..” என்கிறார்.

விதானையாருக்குத் தேநீர் கொண்டு வந்த கமலத்தின் காது களிலும் இவை கேக்கின்றன. சிரித்துக் கொண்டு வந்தாள். தேநீரை விதானையாரின் கைகளில் தந்து விட்டு உள்ளே சென்றாள்.

உள்ளே போனவள் பயறுத் துவையல் கவளம் ஓன்றைக் கொண்டு வந்து விதானையாருக்குக் கொடுத்தாள். அதை வாங்கிய உடனேயே ஒரு கடி கடித்துச் சுவைத்தார். தேநீரையும் அருந்து கிறார். ருசியின் ரசனை விதானையாரின் முகங்களில் பனிச்சென தெரிகின்றன.

“உப்பிடி ஒரு ருசியான பயறுத் துவையலை என் வாழ் நாளில் நான் சாப்பிட்டதே இல்லை” இப்படி, விதானையார் சொல்லும் போது சாத்திரியாருக்கு சிரிப்பு வந்தது.

இதற்கிடையில், விதானெனயார் வீட்டுக்குப் போன சுமித்திரா அங்கே விதானெனயார் இல்லை என்பதை அறிந்தாள்.

“சாத்திரி மாமா வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறார்” என்று விதானெனயார் மனைவி சொன்னதைக் கேட்டு சாத்திரியார் வீடு தேடி வந்திருந்தாள் சுமித்திரா.

சாத்திரியார் போலவே விதானெனயாரும் ஊரில் மதிப்பான ஓரு மனுசன். மயிலு போன்ற அப்பாவிகள் நம்பும் உத்தமர்களில் விதானெனயாரும் ஒருவர்.

“ஊத்தை மயிலன்ற மோளாவது.....” என்று நையாண் டித் தனமாக சாத்திரியார் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே சுமித்திரா வந்து விட்டாள்.

வந்தவள் அந்தக் கேற்று வாசலில் நின்று விட்டாள். அங்கே கதைத்த அத்தனையெயும் கேட்டுக் கொண்டு நின்றவளுக்கு மனம் விம்மி அழுகை வந்தது. கண் களிலிருந்து கண்ணீர் பனிக்கிறது. அழுத் தொடங்கினாள். அழுகையை அடக்க முடியாமல் விக்கல் எடுத்தாள். கண்ணீர் பொல பொல என்று சிந்திக் கொண்டிருந்தது.

தன் வீடு நோக்கிப் போக ஆயத்தமானாள். வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினாள். வீடு வந்து சேர்ந்தாள்.

அங்கே புத்தகப் பையை எடுத்தாள். அதற்குள்ளே இருந்த கணிச கருவிப் பெட்டியை எடுத்து அதைத் திறந்து பார்த்தாள். அதனடியிலிருந்த வெள்ளைத் தாளை விலத்தி பார்த்தாள். அதே ஆயிரம் ரூபாத்தாள் முளித்தபடி தெரிந்தது.

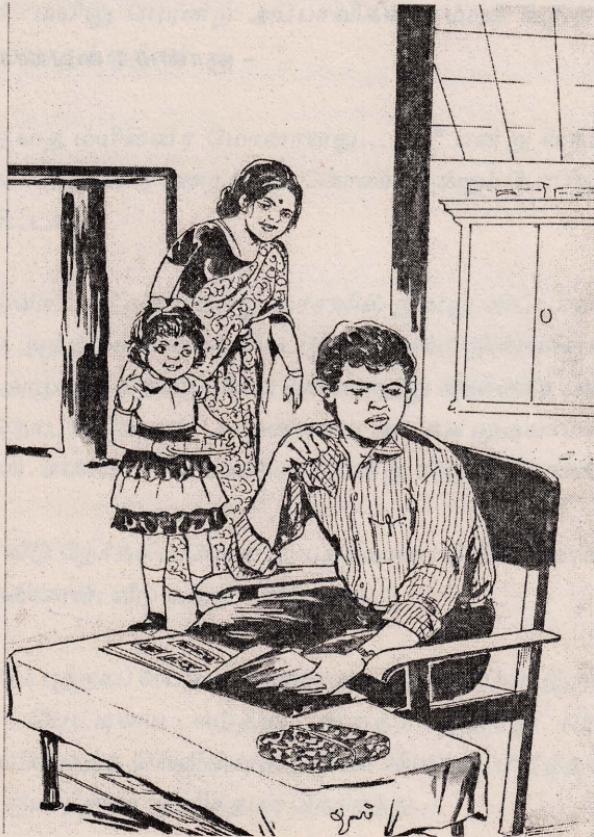
அது இவளை ஏனென்ம் செய்வதாக உணர்கிறாள். அதை எடுத்து கைக்குள் போட்டு கசக்கிப் பிடித்தாள்.

கையைப் பொத்தியபடி சாத்திரியாரின் வீடு நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

சுமித்திரா துளிர்மானக்காரிதான்! *

- ஞானம் : வைகாசி 2011

சித்திரா ரீச்சர்

இந்தப் பள்ளிக்கூடம் எனக்கு ரொம்பப் பிடித்திருந்தது. கட்டாய இடமாற்றவில் இங்கு வந்திருக்கிறேன். குறைந்தது இரண்டு வருடங்களாவது கிளிநொச்சியில் படிப்பிக்க வேண்டும். கிளிநொச்சி வலயம் என்றதும் மனதுக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது.

கிளிநொச்சியில் எனக்கு நியமனம் கிடைத்த பள்ளிக்கூடத்திற்கு போகும் வீதியோரம் எங்கும் ஒங்கி உயர்ந்த சடைத்த மரங்களின் நிழல்கள் இருந்தன. பச்சைப் பசேல் என்ற வயல்களும், வயல்களில் பறந்து திரியும் வெள்ளைக் கொக்குகளும் கண்களுக்கு விருந்து தருகின்றன.

சோலைவனமான பள்ளிக்கூட உள்வளவு குழு குழு என்று குளிர்ச்சியாகத் தெரிகின்றது. பென்னம் பெரிய பச்சைக் குடைகளை நிமிர்த்தி நட்டது போலத் தெரியும் மர நிழலுக்குக் கீழே ஒன்று இரண்டு வகுப்புகளும் நடைபெறுகின்றன. அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போக வேண்டும் என்றால் கிளிநொச்சி தண்ணீர் டாங்கியடி என்று சொல்லி இறங்க வேண்டும். அதிலிருந்து தெற்குப் புறமாக கொஞ்சத் தூரம் நடந்து கிழக்குத் தெருவில் இறங்கி நடக்க வேண்டும்.

அந்தச் சிறிய வீதியின் இரு அருகிலும் உயர்ந்து வளர்ந்த மரங்களின் கிளைகளும் இலைகளும் வீதிக்குக் கூடாரம் அமைத்து

நின்றன. அவ்வீதி அருகருகாக பெட்டிக் கடைகள் கண் களில் தெரிகின்றன. அதிலே பப்பாசி, மாம்பழம், பலாப்பழம் என்று விற்பார்கள்.

பள்ளிக்கூடம் போய் சேர்ந்தால் உள்ளாம் மிக ஆனந்தமாக இருக்கும். அதிபர் மென்மையான மனதுக்கரன். பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் வளர்ச்சிக்காக உற்சாகத்தோடு பாடுபடுபவர். அங்கு போன சில நாளிலேயே அதிபருக்கு என்னில் நம்பிக்கை வைத்து நட்பு நிலையோடு பழகினார்.

அங்கே தாய் தந்தை இல்லாத பிள்ளைகள் அதிகமாக இருந்தார்கள். யுத்த அடையாளத்திற்கான எச்சங்கள் அவை. பலரையும் பல விதமாகச் சப்பித் துப்பி இருக்கிறது. இந்த யுத்தம். மனித உயிர்கள் பலவற்றைத் தின்றிருக்கிறது. இந்த யுத்தம். குண்டுச் சன்னங்கள் துளைத்த கட்டிடங்கள் கண்களுக்குத் தெரிகின்றன.

எத்தனை கஷ்டங்கள் இழப்புகள் இருந்தாலும் கல்வியிலும் விளையாட்டிலும் சாதிக்க வேண்டும் என்று துடிக்கும் மாணவர் களைக் காணுகிறபோது நான் வியந்திருக்கிறேன்.

பண உதவியோ பொருள் உதவியோ செய்ய என்னால் முடியாது தான்! ஆனாலும், நிறைவான கல்வியைக் கொடுக்கக் கூடிய ஆற்றலும் திறமையும் என்னிடம் அதிகமாய் இருந்தன.

இரண்டு மாதமாக காலை வந்து அன்று பின்நேரம் வீடு திரும்புகிற எனக்கு அந்த எண்ணத்தை மாற்றும் ஒரு தேவை இப்ப இருந்தது. திங்கட்கிழமை காலை வந்து வெள்ளிக்கிழமை பின்நேரம் வீடு செல்ல விரும்பினேன்.

நானும் இன்னும் இரண்டு ஆசிரியர்களும் இதற்குச் சம்மதம் சொல்லியிருந்தோம். அதிபரும் மிக்க சந்தேசப்பட்டார். பாடசாலை பெற்றார் ஆசிரிய சங்கத்தோடு கதைத்தார். அவர்களுக்கும் அது விருப்பமாகவே இருந்தது. அந்தப் பள்ளிக் கூடத்தின் ஒரு வகுப்பறையில் தங்கி இருப்பதற்குரிய வசதிகளை அதிபர் செய்து தந்தார்.

தனது அறையில் இருந்த அலுமாரி ஒன்றினையும் எங்கள் பாவனைக்காக விட்டிருந்தார். உடுப்புகள், புத்தகங்கள், சாப்பாடு என்று அதற்குள் வைத்து எடுத்தோம். நிமிர்ந்து கால் நீட்டித் தூங்க நிம்மதியாக இருந்தது.

அதிகாலை ஐந்து மணிக்கெல்லாம் நித்திரை முறித்து எழும்பி விடுவோம். அந்த நேரம் மரங்களுக்குள் விழுந்து கீச்சிடும் சூருவிகளின் சத்தமும், போட்டி போட்டு ஊரை எழுப்ப நினைக்கும் சேவல்களின் கூவலும், காகங்களின் கரைதலும் மனதுக்கு உற்சாக நிம்மதியைத் தருகின்றன.

காலைப் பொழுதில் இவ்வொலிகளை கேட்டு ரசிக்கிறபோது எங்கள் வீட்டு நினைவு வரும். அவை மனதை இனிமைப் படுத்திச் செல்லும்.

பள்ளிக்கூடப் பாடவேளை முடிந்து சில நேரங்களுக்கு குட்டித் தூக்கம் போடுவோம். அல்லது போனால் இரவு சாப்பாடு தேட ஆயத்தங்களில் இறங்குவோம். மாலை நாலு மணி போல் பாடசாலை மைதானத்தில் ஊர்ப்பொடியள் கிரிக்கெட் விளையாடு வார்கள். அவர்களோடு நாமும் சேர்ந்து விளையாடுவோம்.

மாலை ஆறுமணிக்கு விசேட வகுப்புத் தொடங்கும். பிள்ளைகள் ஆர்வமாக வருவார்கள். எட்டு மணிவரை அந்த வகுப்பு நடக்கும்.

வகுப்பு முடியும் வேளை பிள்ளைகளின் பெற்றோர் அல்லது சகோதரர்கள் வந்து நின்று கூட்டிப் போவார்கள்.

அவர்கள் வந்து போகும் போது பழங்கள் தருவார்கள். சிலர் பிட்டு அல்லது இடியப்பம் அல்லது கொத்துரொட்டி தருவார்கள். எங்களை அவர்களுக்கு ரொம்பப் பிடித்திருக்கிறது என்பதற்கான அடையாளங்கள் இவை.

மாணவர்களும் ஒழுக்கமானவர்களாக இருந்தார்கள். பழக்க வழக்கங்கள் பதுமையாக இருந்தன. ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் குருபக்தி வெளிச்சமாக மின்னி மறைவதை அவதானித்திருக்கிறேன்.

பாடசாலை நியமனம் கிடைத்து மொத்தமாக ஏழு வருடங்கள் நிறைவு செய்த நான் கணித பாடம் கற்பிப்பதில் தேர்ச்சியான ஆசிரியனாக இருந்து வந்தேன்.

வலிகாமம் வடக்கு மல்லாகத்தில் நான் கல்வி கற்பித்த காலங்களில் எனக்கிருந்த தனித்துவத்தை இங்கும் நிலை நாட்டுவதில் விருப்பமாக இருந்தேன். அந்த விருப்பங்களை எல்லாம் தூக்கி வீசி விடுமோ என்ற அச்சத்தில் கொஞ்ச நாட்களாக நான் இருந்தேன்.

இதற்கெல்லாம் சித்திரா ரீச்சரின் அறிமுகமே காரணமாக இருந்தது. சித்திரா ரீச்சரின் நினைவுகள் எனக்குள்ளே வரும் போது சந்தோசமாகவே இருப்பேன். அப்பிடியொரு சந்தோசத்தை இதுவரை நான் அனுபவித்ததில்லை. ஆரம்பப் பிரிவு பிள்ளைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதில் திறமைசாலியாக சித்திரா ரீச்சர் இருந்தார்.

ஒருநாள் சவர்க்காரம், சம்போ, சீனி வாங்குவதற்கு என்று ஏதைன் தெருவில் இருக்கிற கடைக்கு போய்க் கொண்டிருந்தேன்.

அங்கு ஓர் இடத்தில் சித்திரா ரீச்சரை பார்த்து விட்டேன். என்னைக் கண்டு அவர் சிரித்தார். பதிலுக்கு நானும் சிரித்தேன்.

“குமரன் சேர் உங்களோடு கொஞ்சம் கதைக்கலாமா..?”

“என்ன விசயம் சொல்லுங்க ரீச்சர்..!”

“உங்களுக்கு நேரம் இருந்தால் எங்கட வீட்டுக்கு வாங் கோவன்..?” முகமெல்லாம் பல்லாகச் சிரிச்சபடி சொன்னார்.

“எப்ப ரீச்சர்..?”

“எப்பவென்றாலும் வாங்கோ! வரும் போது சொல்லீட்டு வாங்கோ..!”

“ஓம்..! ரீச்சர்..” என்று பதில் சொன்னேன்.

இன்னும் ஒரு கதையினை சொருகி என் னோடு கதைக்கும் நேரத்தைக் கூட்டினார் ரீச்சர். எனக்கு சந்தோசமாக இருந்தது.

ரீச்சரோடு கதைச்சுக்க கொண்டிருக்கும் போது அவரிடமிருந்து என்னை நோக்கித் தெறிக்கும் அபிநயங்களை ரசிக்க நான் தவற வில்லை.

நாக்கை இலேசாக உள்ளே மடிச்ச மென்மையாய் கடிச்ச சிரிக்கிற போது அவரின் கண்களிலிருந்து சிரிப்போடு கலந்து வரும் செந்தளிர்ப்பின் கொந்தளிப்பு என் நெஞ்சைத் தாக்கிக் கொல்லு கின்றன. அந்த நேரங்களில் இதமானதொரு பெரு மூச்ச அடிக்கடி வந்து போனது.

அசைந்து நிமிரும் அவரின் அழகான உடல் அவயங்கள் யாவும் எனக்குள்ளே அள்ளி வீசி என்னைச் சிதைத்தபடி இருந்தன.

கல்யாணமாகாத வாலிபனல்லவா நான்..! இப்படியான ஆசைகளை எப்படிக் கட்டுப்படுத்த முடியும்? மனதளவில் ரசித் தேன். அது ஒரு வித இன்பமாகவே இருந்தது. இந்த நீண்ட உரையாடலின் பிறகு சித்திரா ரீசர் என்னோடு கதைப்பதற்கு பின் நிற்பதே இல்லை. அதீ விருப்பத்துடன் என்னோடு பழகத் தொடங்கினார்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவரிடமிருந்து வந்த மாற்றங்களை நான் அவதானிக்கத் தொடங்கினேன். அந்த மாற்றங்களை ஒரு சந்தர்ப்பமாக எனக்குள்ளே நிரப்பிக் கொண்டேன்.

சித்திரா ரீசர்க்கும் எனக்கும் ஒரே வயதாக இருக்கலாம்! அல்லது போனால், ஒரு வயது இரண்டு வயது குறைந்தவராக அவர் இருக்கலாம்! கல்யாணமாகி ஒரு பெண் பிள்ளைக்குத் தாயாக இருந்தார். மகளுக்கு எட்டு வயதுதான் இருக்கும். எங்கள் பாட சாலையில்தான் அவர் படிக்கிறார்.

சித்திரா ரீசர் காதலித்துக் கல்யாணம் செய்தவராம். இப்ப சித்திரா ரீசரின் புருசன் கண்டாவிலே வசித்து வருகிறார். தன் இளமையின் சிறு பகுதியையும் இழந்து விடாத ரீசரின் கட்டழகு கண் களுக்கு விருந்தளித்தன. அவர் நடந்து போகும் நளினமான மெதுவான நடையும்..! கூடவே ஆடி அசையும் நீண்ட சூந்தலும்..! யார் நெஞ்சையும் அள்ளாமல் விட்டதில்லை. அழுத்தமான கண்ணங்கள் மலை முகடாய் நீண்டிருந்த மார்புப் புறங்கள் இன்னும் அழகாய் இருந்தன.

சித்திரா ரீச்சருக்கும் எனக்குமான பழக்கங்கள் நெருங்கி வந்தன. குறும்புக் கதைகள் கதைத்துச் சிரிக்குமளவுக்கு பழக ஆரம்பித்து விட்டோம். என் குறும்புக் கதை கேட்டுச் சிரிப்பார். என் கதைகள் கேட்டுச் சிரிக்க தனக்கு ரொம்ப விருப்பம் என்றும் சொல்லுவார்.

இந்த முறை புலமைப் பரிசில் வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்குப் படிப் பிக்க என்னையும் சித்திரா ரீச்சரையும் அதிபர் தெரிவு செய்திருந்தார்.

மேல் வகுப்புகளுக்கு கணித பாடம் கற்பிக்கிற என் திறமை பற்றி மாணவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறார். இதைச் சித்திரா ரீச்சரிடம் சொல்லியும் இருக்கிறார். இவற்றை, சித்திரா ரீச்சர் எனக்குச் சொன்ன போது மனக்கு சந்தோசமாக விருந்தது.

அந்தப் பாடசாலையின் மேல் மாடியில் உள்ள நீண்ட மண்டபத் தில் புலமைப்பரிசில் வகுப்பு நடைபெறுவதுண்டு.

ஒரு நாள் சனிக்கிழமை காலைநேர வகுப்பு முடிந்து மாணவர்கள் எல்லோரும் வீடுகளுக்குப் போயிருந்தனர்.

நானும் ரீச்சரும் பிள்ளைகள் ஓவ்வொருவரினது கல்வியின் தராதரங்கள் பற்றி அவர்கள் ஓவ்வொருவரது பெயர் சொல்லிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அந்த நேரம் அதிபர் வந்து கொண்டிருந்தார். அதிபரைக் கண்ட இருவரும் எழுந்து நின்றோம்.

“இருங்க...! இருங்க...!” என்றார்.

“பிறகு கதைக்கிறன் குமரன் சேர்” மெதுவாகச் சொல்லி விட்டு போக ஆயத்தமானார் ரீச்சர்.

சித்திரா ரீசர் தன் உருண்டை விழிகளை உருட்டிக் காட்டி விட்டுப் போனார். அப்பிடி விழிகள் உருளும் போது அந்த அபிநயம் மிக அழகாக இருந்தது. நான் ரசித்தேன்.

நாங்கள் இருக்கும் அந்த மேல் மாடிக் கூடத்துக்குள் பிள்ளைகளின் பெற்றோர் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

“சித்திரா ரீசர் நில்லுங்க. ஸ்கோலசிப் பிள்ளைகளின் பெற்றோருக்கு சின்ன மீற்றிங் இருக்குது. பிள்ளை நில்லுங்க”

சித்திரா ரீசரை அதிபர் மறித்த போதுதான் இன்று பெற்றோருக்கான கூட்டம் இருப்பது நினைவுக்கு வந்தது.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் அதிபர் எனக்குச் சொன்னது இப்பஞ்சாபகத்திற்கு வந்தது.

அடுத்த நாள் பின்னேரப் பொழுதில் நான் இருக்கும் வகுப்பறைக்கு சித்திரா ரீசர் வந்தார். எனக்கு ஜீன்ஸ் வாங்கி வந்து தந்தார். அதோடு சேர்ந்து ஒரு சேட்டும் இருந்தது. மிக்க சந்தோசத்தோடு அவற்றை வாங்கினேன்.

அதற்குடுத்த நாள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அந்த உடுப்புகளை உடுத்துக்கொண்டு போனேன். அந்த உடுப்போடு வந்த என்னைக் கண்டு சித்திரா ரீசரின் முகத்தில் பெரியதொரு மகிழ்ச்சியினைக் கண்டேன். அது எனக்கும் சந்தோசத்தைத் தந்தது.

இன்னொரு நாள், ரீ சேட்டு வாங்கி வந்து தந்தார்.

இப்படி அடிக்கடி எனக்கு ஏதாவது வாங்கித் தருகிறார் என்றவுடன் அதை வாங்க வேண்டும் என்று மனம் கூசத் தொடங்கியது. மனக்குச் சங்கடமாகவும் இருந்தது.

சித்திரா ரீசரின் சுட்டி மகளுக்கு ஏதாவது வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அழகான சட்டை வாங்கிக் கொண்டு போனேன். அவர் அதை வாங்கி மகிழ்ந்தார்.

இன்னொரு நாள் பாடசாலை நாளில் ஆசிரியர்கள் எல்லோருக்கும் சின்னச்சின்னப் பார்சல்கள் ஒவ்வொன்றாகக் கொடுத்து வந்து கொண்டிருந்தார். எனக்கும் ஒரு பார்சல் தந்தார்.

“என்ன விஷேஷம் ரீசர்”.

“மகளின் பிறந்த நாள் இன்று”.

“நன்றி ரீசர். உங்கள் மகளுக்கு என் பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கள் உரித்தாகட்டும்”.

“நன்றி..! குமரன் சேர்” என்று சொல்லிச் சிரித்து வெட்கப்பட்ட படி போனார்.

அட்டா...! வெட்கத்துக்குள்ளும் இத்தனை அழகுகளா..? அவையும் என்னைத் துவம்சம் செய்ய நினைக்கின்றனவே!

சித்திரா ரீசரின் புன்னகைகளை மனதிலே நினைத்தபடி பாடசாலைக் கள்ரீக்குப் போனேன்.

சொக்லட் கிறீம் பிஸ்கட், மிக்சர் பக்கற், சோபரி சுவையில் வேர்பேர்ஸ் பிஸ்கட் இவை எல்லாம் வாங்கி வந்து சித்திரா ரீச்சரிடம் கொடுத்தேன். மெளனச் சிரிப்புகளோடு அதை வாங்கினார். அந்த மெளனச் சிரிப்பின் அர்த்தங்களையும் உள்வாங்கி மகிழ்ந்தேன்.

அன்று பகல் ஒரு மணி.

ஆசிரியர்கள் சில நிமிடங்களுக்கு ஓய்வெடுக்கும் அறையில் நான் இருக்கிறேன். இன்வென்று புத்தகத்தில் பாடசாலைப் பொருட்களின் பதிவுகளை செம்மைப்படுத்தி மீதிகளை எடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். படாரென உள்ளே வந்த சித்திரா ரீச்சரின் வரவு பார்த்து நானும் திடுக்குற்றுப் போனேன். இருக்கையில் இருந்து உடனடியாகவே எழுந்து விட்டேன்.

“உக்காருங்க குமரன் சேர்..!”

என் உள்ளம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது. என் வெறுமை நெஞ்சுக்குள் துருப்பிடித்த முட்கம்பி ஒன்றினை விட்டு இழுப்பது போல் நெஞ்சு கரகரத்து வலித்தது.

“என்ன விசயம் சொல்லுங்க ரீச்சர்...?”

“குமரன் சேர்..! போனகிழமை வீட்டுக்கு வாறேன் என்று சொல்லீட்டு ஏன் வரேல்லை சேர்..?”

“.....”

“நாளைக்குக் கட்டாயம் வாருங்கோ சேர்” சொல்லி விட்டு அவசரமாக வெளியே போய் விட்டார்.

அன்றிரவு எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. நாளை சித்திரா ரீசர் வீட்டுக்குப் போவதா? வேண்டாமா? என்ற ஆயவில் இறங்கினேன்.

சீ...சீ... ஆன் இல்லாத ஒரு வீட்டிற்கு நான் எப்படிப் போக முடியும்? நாளை ஒரு நாள் தானே என்று போனாலும் அது எவருக்குப் புரியப்போகது? அங்கே நான் எப்பவும் போகக் கூடாது. போனால் வீணான பழிக்கதைகள் வரும். இதனால் எனது அந்தஸ்து குறைவது மட்டுமில்லை அதிகமாகப் பாதிக்கப்படுவது ரீசராகத் தான் இருக்கும்.

கட்டாயம் அங்கு போவதில்லை என்ற ஏகமனதான ஒரு முடிவோடு தூங்க ஆயத்தமானேன்.

அப்போது, என் கைபேசி அலறியது. கைபேசியின் திரையில் ரீசரின் பெயர் பளிச்சென்று மின்னியது. வந்த அழைப்பினைச் செயற்படுத்துவதா? துண்டிப்பதா? என்ற அவாவில் தவித்த போது அது தானாகவே துண்டிக்கப்பட்டது.

சில வினாடிகள் கழித்து மீண்டும் கைபேசி அலறியது. உடனடியாகவே அதனைச் செயற்படுத்தினேன்.

“அங்கில் நாளைக்குக் கட்டாயம் வாருங்கோ அங்கில்” சுட்டிப் பென் என்னைக் கூப்பிட்டாள். அவளின் குரல் கேட்க ஆசையாக இருந்தது.

“கட்டாயம் வருவேன்” என்று நான் சொன்னேன்.

ரீசருக்கு என்னில் கோபம் போலும். அவர் என்னோடு கதைக்க விரும்பவில்லை. சுட்டி மகள்தான் என்னோடு கதைத்தாள்.

அடுத்த நாள் புதன் கிழமை. அது ஒரு லீவு நாள். காலை எட்டு மணிக்குத் தொடங்கியிருந்த விசேட வகுப்பு, சற்று முன்னர்தான் முடிந்திருந்தது. நேரம் பகல் பதினொன்றரை மணியைத் தாண்டி ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

மாலை வகுப்புக் கற்பித்தலுக்காக இப்பவே ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தேன். சித்திரா ரீசர்டமிருந்து எந்தவொரு அழைப்பும் இன்று எனக்கு வரவில்லை.

அதிகாலைப் பொழுதில் “காலை வணக்கம்” என்று ஒரு குறுந்தகவலை அனுப்பி தன் நட்பினை உறுதி செய்யும் அந்தத் தருணத்தையும் நான் இழந்திருந்தேன்.

பழகிய உறவுகள் விலகிச் சென்றால் இப்படித்தான் நெஞ்சு வலிக்குமோ..? சித்திரா ரீசர் விலகிச் செல்வதை எண்ணி மனம் அங்கலாய்க்கத் தொடங்கியது.

இன்று எப்படியும் போய்த்தான் ஆகவேண்டும் என்ற முடிவு எனக்குள்ளே நிரம்பியிருந்தது. சித்திரா ரீசர் வீட்டுக்குப் போக ஆயத்தமானேன். அவவின் போனுக்கு அழைப்புக் கொடுத்தேன். றிச் போய்க் கொண்டிருந்தது. ரிசீவ் பண்ணுறா இல்லை. மீண்டும் ஒருக்கால் எடுத்துப் பார்த்தேன். அப்பவும் றிச் போகுது ஆனால், றிசீவ் பண்ணவில்லை.

ரீசர் வீட்டுக்குப் போவதற்கு உடனடியாக ஆயத்தமானேன்.

இரண்டாம் முறையுமாக பல் துலக்கி முகம் கழுவினேன். குளிச்ச வெளிக்கிட்டேன். அயன் பண்ணின ஜீன் சும் சேட்டும் போட்டு கொலோன் அடிச்ச ஆயத்த மானேன். கொலோன் வாசம் கம கம என்று வீசியது.

சித்திரா ரீச்சர் சொன்ன குறிப்பின் பிரகாரம் அவர் வீட்டுத் தெரு வாசலுக்கு வந்திருந்தேன். வீட்டு முற்றம் எங்கும் ஒரே மாங் சோலை. அவற்றோடு தென்னை மரங்களும் நிறையவே நின்றன. அயல் வீடுகளிலும் அதே சோலைவனத்தைக் காண்கிறேன்.

வீட்டு முற்றத்து மணலும் பால் போன்றே தெரிகிறது. சுட்டிப் பெண் கேற்றுக் கம்பிகளைப் பிடிச்ச அதில் ஏறி நின்று ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்தாள். என்னைக் கண்டவுடன் “அங்கிள்” என்றாள்.

வயது போன அம்மாவும் நிற்கிறார். அவ என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார். அப்பம்மா என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு ஓடினாள், சுட்டிப் பெண்.

“உள்ளே வாங்கோ சேர்” என்றார் ரீச்சர்.

நான் வாங்கி வந்த பொதியினை சுட்டியின் கையில் கொடுக் கிறேன். இரண்டு கைகளாலும் வாங்கி விட்டு “நன்றி அங்கிள்” என்று சொல்லி விட்டு உள்ளே ஓடிப்போனாள்.

துள்ளித் துள்ளி புழுகத்தோடு ஓடிய ஒட்டத்தைப் பார்க்க ஆசையாக இருந்தது.

உள்ளே வந்த எனக்கு அந்த வரவேற்புக் கூடத்தின் விசாலம் வியப்பைத் தந்தது. அது மிக அழகாக வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது.

மெத்தைக் கதிரைகள் கூடத்தை நவீனப்படுத்தியபடி இருந்தன. ரீப்போவில் ஒரு அல்பம் இருந்தது. அதை எடுத்துப் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அதிலே சுட்டியின் படங்களே அதிக மாகத் தெரிகின்றன. அல்பத்தின் கடைசிப் பக்கத்தைப் புரட்டிய

போது நெஞ்சம் திடுக்குற்றுப் போனேன். அந்தப் போட்டோவையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“இந்தாங்கோ சேர்” என்று ரீசர் சொன்னபோது அவவைத் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

மென்பானம் நிறைந்த கண்ணாடிக் குவளையினை பெரிய சில்வர் தட்டோன்றில் வைத்து நோட்டியபடி நின்றார். அதை வாங்கி ரீப்போவில் வைத்து விட்டு “இதார் ரீசர்?” என்று அந்தப் போட்டோவைக் காட்டிக் கேட்டேன்.

“என்ற அண்ணா..!” என்றார்

“இப்ப எங்கே இவர்....?”

“வீரமரணம் அடைஞ்சிட்டார்”

“எங்கே..?”

கண் கலங்கி நெஞ்ச முட்டி அழுகை வருகிறது. அதை அடக்கியபடி என்னோடு உரையாடினார். அப்பிடி இருந்தும் கண்ணீர் வளியே சிந்திக் கொண்டிருந்தது.

“இரண்டாயிரத்தோராமான் டு ஆணையிறவு அடிபாட்டில் வீரமரணம் அடைஞ்சவர். மேஜர் ஜஸ்டிஸ் என்பது அண்ணாவின்ர இயக்கப் பெயர்”

“.....”

சிறிது நேரம் நானும் மௌனமாக இருந்தேன்.

“பள்ளிக்கூடத்தில் உங்களைக் கண்ட நாள் முதல் என் அண்ணா நீங்கள்தான் என்றொரு நினைப்பு எனக்கிருந்தது.”

“என் அப்பிடிச் சொல்றியள் ரீச்சர்?”

“உங்கட தலைமுடி வெட்டும், முகச்சாயலும், எடுப்பான உயரமும், நிமிர்ந்த நடையும், எவ்லாமே அச்ச அசலாக என் அண்ணா போலத்தான் இருக்கிறியள்”

வானமே இயிந்து என் தலையில் விழுவது போல் ஒரு தவிப்பு, எனக்கு.

அந்தப் போட்டோவை மீளவும் ஒரு தடவை பார்க்க வேண்டும் போல் இருந்தது. பத்து வருடங்களுக்கு முன் நாளிருந்த தோற்றம் சாடையாக தெரிந்தது. என் நினைவுகள் யாவும் சுக்குநூறாயின. கூடவே குற்ற உணர்வு மேலேமுந்தது. என்னை நானே அருவ ருக்கும் ஒரு நிலைக்கு உள்ளாகினேன்.

இத்தனை நாளாக தன் அண்ணாவை போல் நான் இருக்கிறேன் என்ற நோக்கோடுதான் என்னைப் பார்த்திருக்கிறார். சிரித்திருக்கிறார். அப்பிடித்தான் பழகியும் இருக்கிறார்.

கடவுளே! என்னைப் போன்ற எத்தனையோ வாலிபர்கள் பெண்களை இப்படித்தான் இளக்காரமாக எடை போடுகிறார்கள் போலும்? அவர்களைப் போல கேவலமான ஒருவனாக நானும் இருந்திருக்கிறேனே!

ஒரு பெண் ஓர் ஆடவனை அடிக்கடி பார்க்கிறாள் என்றாள், உடனடியாகவே அது காமம் சேர்ந்த எண்ணம் என்று நினைப்பது எவ்வளவு தப்பான நினைவு என்பதை நானும் உணர்கிறேன்.

‘முன்னர் உவரை எங்கோ பார்த்திருக்கிறேன்’ என்ற நினைவோடு பார்த்திருக்கலாம்!

‘என் தம்பி மாதிரியோ! அல்லது என் அண்ணா மாதிரியோ!
இருக்கிறார்’ என்று நினைத்துப் பார்த்திருக்கலாம்.

இப்படி எத்தனையோ நல்ல எண்ணங்களோடு பார்த்திருக்கலாம்! கதைத்துப் பழக நினைத்திருக்கலாம்! அப்படித்தான் சித்திரா ரீச்சரும் என்னோடு பழகியிருக்கிறார். இவை தெரியாமல் ஏதோ வெல்லாம் நினைத்து விட்டேன!

என் வக்கிர அந்தரங்க நினைவுகளுக்காக வெட்கப்படத் தொடங்கினேன். என்னை நானே வெறுத்து விடத் துணிந்தேன். இதயம் துழித்துச் சூழன்றேன். நெஞ்சு நெருடி அழுகை வருகிறது.

தாயகக் கனவுகளோடு சொந்தம் பந்தம் சுற்றம் தூழல் ஆசை பாசங்கள் எல்லாம் துறந்து தமிழினத்திற்காகப் போராடி வீரமரணம் அடைந்த மாவீரன் ஜஸ்ரின் எனக்கொரு அண்ணன் அல்லவா? அப்படி என்றால் சித்திரா ரீச்சர் எனக்கொரு தங்கைதானே!

என்னைப் போன்ற சுயநல புத்தியுள்ள ஆண் களுக்கு இவை எல்லாம் ஒரு பாடமாக அமையட்டும். கடவுளே! என்னை மன்னித்து விடுங்கள். என மனதால் இறைஞ்சி அழுதேன். நெஞ்சு விம்மி பீறிட்டு வரும் அழுகையை அடக்க முயற்சிக்கிறேன். முடிய வில்லை!

சுட்டியைத் தூக்கி என் மடி மீது இருத்தி நெஞ்சோடு அணைத்து முத்தமிடுகிறேன். இனி, அவர் எனக்கொரு செல்ல மருமகள். *

- ஞானம்

‘தகவம்’ பரிசு பெற்ற சிறுக்கைத்

ஆலைரம்

இன்று எங்கள் பாடசாலை பரிசளிப்பு விழா. பாடசாலை கேட்போர் கூடம் வர்னத் தாள்களின் சோடனைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. வேகமாகச் சமூலும் மின் விசிறியின் காற்றலையில் அவை அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தன. மாணவர்கள் மேடை முன் இருந்தனர். மாணவர்களை அமைதியாக இருக்கும்படி வகுப்பு மாணவத் தலைவர்கள் சைகை காட்டிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு உதவியாக ஆசிரியர்கள் சிலரும் செயற்பட்டனர். மண்டபம் அமைதியாகவும் அழகாகவும் காட்சி தந்தது.

நிகழ்வின் பிரதம விருந்தினராக வலயக் கல்வி அதிகாரி வே.தியாகராஜா வந்திருந்தார். மலர்மாலை, சந்தணமாலை அவர் கழுத்தினை அலங்கரித்திருந்தன. தொப்பை வயிற்றை எக்கி இருப்பது போல உடல் நிமிர்ந்து இருக்கிறார். அவர் அருகாக வங்கி முகாமையாளர், காவல்துறை அதிகாரி இவர்களும் இருக்கின்றனர்.

தலைமையுரையை அதிபர் நிகழ்த்திச் சென்றுவிட்டார். தமயந்தி ரீச்சர் நிகழ்ச்சியினை தொகுத்து வழங்கிக் கொண்டிருந்தார். தமயந்தி ரீச்சரின் இனிய குரல் காதுகளுக்கு விருந்தாய் இனிக்கின்றன. அவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு சொல்லும் கவிதை மொழிகளாக இருந்தன. சிலவிடும் நீரில் முகம் கழுவும் போது கிடைக்குமே ஓர் ஆனந்தம், அது தமயந்தி ரீச்சரின் குரலிலும் இருந்தது.

மாணவத் தலைவனின் ஆங்கிலப் பேச்சினை தொடர்ந்து மாணவி ஒருத்தியின் கவிதை வாசிப்பு போய்க் கொண்டிருந்தது. ஓர்

ஓழுங்கு முறையில் நடைபெற்றுக் கொண் டிருந்த நிகழ்விலே இன்னும் மூன்று மாணவர்களின் பேச்சு மாத்திரமே இருந்தன. இவர்களைத் தொடர்ந்து வங்கி முகாமையாளர் பேசுவார். இவர்களுக்குப் பிறகு வலயக் கல்வி அதிகாரியினை வாழ்த்தி சின்னதாக உரை ஒன்றை நான் நிகழ்த்த வேண்டும்.

வாழ்த்துரையின் சாராம்சம் எங்கள் ஆசிரியர்கள் சார்பாகவே இருக்க வேண்டும். அப்படியொரு ஆயத்தப்படுத்தலில் நானும் தயாராகவே இருந்தேன்.

ஆனாலும், அவர் பற்றி வாழ்த்துரை வழங்க கொஞ்சமும் விருப்பம் இல்லாதவனாகவே இருக்கிறேன்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் இந்த விழாவில் உரை ஒன்று நிகழ்த்த வேண்டும் என்று அதிபர் என்னிடம் கேட்டிருந்தார்.

“என்னை மன்னியுங்கோ சேர், உவர் பற்றி புகழ்ந்து பேசுவோ பாராட்டுரை வழங்கவோ எனக்கு இஷ்டமில்லை” என்று உடனடியாக மறுத்து விட்டேன்.

“உங்களால் நல்லபடியாக பேச முடியும், கட்டாயம் பேசங்க!” என்று கட்டளை தந்து விட்டு போய்விட்டார் அதிபர்.

கட்டாயமான ஒரு வாழ்த்துரை நிகழ்த்த வேண்டும். இந்த நியமனம் கிடைத்த நேரத்திலிருந்து தலையிடியாக நான் திரிந்தேன்.

“ஆ...ஆ.... தியாகராஜருக்கு வாழி வைக்கப் போறாராம். வையுங்கோ...! வாழி வையுங்கோ..!” என்று சக ஆசிரியர்கள் சிலர் என்னைக் கிண்டலடித்துச் சிரித்தனர்.

யாரோடும் எவரோடும் கதைக்க மனம் வரவில்லை எனக்கு. யாருக்குமே பிடிக்காத அதிகாரியை ‘அவர் ஒரு ஆலமரம் போன்றவர்’ என்ற சாராம்சம் வரும்படி நான் பேச வேண்டுமாம்!

அப்பிடி அவரை நான் பேசலாமா? அந்தளவு பிரமாண்ட தகுதி அவரிடம் இருக்கின்றனவா? அப்பிடி நான் பேசினால் ஆசிரியர்களின் விமர்சன அம்புகள் என்னதைத் தூரத்தித் தூரத்திக் குத்துமே!

இவரைக் காணும்போது “சேர்... சேர்...” என்று நெளியும் ஆசிரியர்கள் ஒரு சிலரின் குணம் நல்லாகவே தெரியும்.

அலுவல் பெறும் மட்டும் மரியாதையாக நடப்பார்கள். தங்கள் காரியம் முடிய அவரை பற்றி கூடாதமாதிரி சொல்லிக் கொண்டு தீரிபவார்கள். அதிகாரிகளைக் கண்டால் பாவமாயும், பரிதாபத்தை ஏற்படுத்திக் கூசிக் குறுகுவது மாதிரியும் மாறி விடுவார்கள்.

இப்படியானவர்கள்தான், நான் அதிகாரி பற்றி வாழ்த்துரை வழங்க விருப்பதை கிண்டலும் கேலியும் செய்பவர்களாக இருந்தார்கள்.

இவர் ஒரு ஆலமரம் என்று பேச எனக்கும் உடன்பாடு உண்டோ?

இப்படியொரு நினைவு வர மீண்டும் ஒரு தடவை அதிபரிடம் போனேன்.

“சேர்...! இவரைப் பற்றி என்னால் எதுவும் பேச முடியாது! இங்கே ஆசிரியர்கள் யாருக்குமே அதில் விருப்பமும் இல்லை” என்று சொன்னேன். மென்மையாக அவர் சிரித்தார்.

“வேந்தன் சேர்..! முதலில் பேசங்க...? அப்புறம் விசயத்தைச் சொல்லுறங்” என்றார்.

அதிபரின் வற்பறுத்தலால் சின்னதாகவென்றாலும் அதிகாரி பற்றி பேசத்தான் வேண்டும் போலும்! என்ற ஒரு முடிவோடு அன்றிரவே ஆலமரம் பற்றிய தேடலில் தீவிரமாக இறங்கினேன்.

‘ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி’ என்று சொல்லுவார்கள் தானே! ஆலங்குச்சியாலும் வேப்பங்குச்சியாலும் பல் துலக்குவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். பற்களைக் கெட்டியாக்குவதில் மிகச் சிறந்தவையாம் இந்த ஆலங்குச்சிகள்.

ஆலங்குச்சி மட்டுமில்லையாம், அதன் விழுதுவேர், ஆலமிலை, ஆலம் பட்டை எல்லாமே மருத்துவ குணமுடைய பாகங்கள்தானாம்.

ஒருவரை வாழ்த்தும்போது ‘ஆல்போல தளைத்து அறுகு போல் வேருன்றி வாழ வேண்டும்’ என்று வாழ்த்துவதையும் பார்த்திருக்கிறேன்.

மனிதனுக்கு ஏற்படுகின்ற ஒவ்வொரு நோயும் ஒவ்வொரு பக்ரீரியாவின் ஆதிக்கத்தால் வருபவை. அவற்றையெல்லாம் அழிக்கும் திறன் ஆலமரத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும் இருக்கின்றனவாம்.

தோல் நோய்கள், ஒட்டுண்ணித் தொற்று நோய், பிள்ளைப் பேற்றைத் தடை செய்கிற கட்டி வளர்தல் போன்ற நோய்களை எல்லாம் இவை கட்டுப்படுத்தி விடுமாம். இவை மட்டுமில்லையாம் வயிற்றோட்டம், பல் வியாதி, வாதநோய், வெள்ளைபடுதல், நுரை யீரல் புற்றுநோய், வயிற்று வலி, மூல வியாதி போன்ற பிணிகளையும் கலைத்து விடுமாம்.

எவனோ ஒருவன் ஏதாவது ஒரு நோயில் அகப்படாமல் இல்லை. இந்தச் சாப்பாடு சாப்பிட வேண்டும்! இந்தச் சாப்பாடு சாப்பிடக் கூடாது! இவ்வளவுதான் சாப்பிட வேண்டும்! என்று எல்லை வைத்து சாப்பிடத் தொடங்கி விட்டான், மனிதன்.

இன்னும் சில காலங்களில் பூமி அழியும் என்று சொல்லுகிறார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பூமியின் பல இடங்களிலும் இயற்கையின் சீற்றுத்தையும், வானிலை மாற்றங்களையும் உயிரினங்களின் அழிவுகளையும் கேள்விப்படுகிறோம்.

இயற்கை மட்டுமில்லை புதுப்புது நோய்களும் மனிதனை அழிக்கத் தொடங்கியிருக்கின்றன. இவை பற்றி மனிதன், இப்பவாவது சிந்திக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

பூமி அழியுதோ இல்லையோ? அதற்கு முதல் மனித இனம் அழிந்து விடும் என்று யாரும் கதைப்பதையும் கேட்டிருக்கிறேன். இவை எல்லாம் மனிதன் தனக்குத்தானே தேடிக்கொண்ட புதைகுழிகள்.

இத்தனை விடயங்களையும் மேடையில் நான் பேசிக் கொண்டிருக்க முடியுமா? அப்பிடி நான் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது மாணவர்கள் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டிருக்கவும் வாத்திமார் தங்கடபாட்டுக்குக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கவும் தான் நேரம் சரியாக இருக்கும்.

இவற்றையெல்லாம் நினைத்து விட்டுத்தான் நான் பேச வேண்டிய விடயப் பரப்பின் சுருக்கத்தை ஒரு தாளில் குறித்துக் கொண்டு வந்திருந்தேன்.

மாணவர்களின் பலத்த கரகோசம் என் நினைவுகளை கலைக்கின்றன. தமயந்தி ரீச்சரின் தொகுப்புரை போய்க் கொண்டிருந்தது. இறுதியாக ஒரு மாணவனின் பேச்ச இருந்தது. அவன் பெயரைச் சுட்டி அழைக்கிறார். வலு சுறுசுறுப்பாக ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான்.

அவன் தன் பேச்சுரையினை நிகழ்த்துவதற்கு ஆரம்பித்துக் கொண்டிருந்தான். என் எண்ணங்கள் நான் தேடிக் குவித்த விடயங்களை மீட்டுவதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றன.

அப்ப எனக்கு பத்து வயது இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அம்மையாவோடு எங்கேயும் போய் வருவேன். அவரோடு போனால் எனக்கும் புழகமாகவே இருக்கும்.

அம்மையா ஆடு வளர்க்கிறவர். ஆடுகள் வளர்ப்பதென்றால் அவருக்கு ஒரு அலாதிக்கலை. அவரை எல்லோரும் வைரவியப்பா என்றுதான் கூப்பிடுவார்கள். தலைமுடிசடையாக வளர்த்திருப்பார். தலைமுடியை மேவியாக இழுத்து பின்னுக்குச் சிறு குடுமிகட்டியிருப்பார்.

எங்கள் ஊர் வீரபத்திரர் ஆலயம் அந்த நாளில் குடிசையாக இருந்ததாம். அம்மையாதான் பூசாரியாராக இருந்தவர் என்று அம்மம்மா எங்களுக்கு அடிக்கடி சொல்லுவார்.

அந்தக்காலம் தொட்டே சமரபாகு, கொற்றாவத்தை, நவின்டில், வல்வெட்டியில் வாழுகிற எங்கள் உறவுகள் எல்லோருக்கும் தியலம்பற்றை வீரபத்திரர்தான் குல தெய்வமாக இருந்து வருகிறாராம்.

கோயிலின் நாலா திசை எங்கும் ஆலமரங்கள் நிறைய வளர்ந்து நின்றன. செழிப்பாகவும் குழு குழு குளிராகவும் இருக்கும்

அந்த நிழலில் நின் று போனாலே போதும்! மனம் இனிய ககம் பெற்றுவிடும்!

ஒவ்வொரு நாளும் பகல் மூன்று மணிக்குப் பிறகு வீரபத்திரர் கோயிலுக்கு அம்மையா போவார். அவரோடு நானும் போவேன். நீளமான ஊசிக்கம்பிகள் இரண்டு அம்மையாவின் கையில் இருக்கும். கம்பியின் ஒரு முனை பிடிப்பதற்கு வசதியாக வளைத்து விட்டிருப்பார். கோயில் போனவுடன் அதில் ஒன்றை என்னிடம் தருவார். மற்றையதைத் தானே வைத்திருப்பார்.

பச்சை, மஞ்சள், பட்டத்தாள் கடதாசிகளை வண் ன வண் னமாக வெட்டி போட்டது போல ஆலமிலைகள் விழுந்து கிடக்கும். தொடர்ந்து ஐந்தாறு இலைகள் என்று கம்பி ஊசியால் குத்தி எடுப்போம். பிறக்கை நிமிர்த்திப் பிடித்து, குத்தி எடுத்த இலைகளை இடது கரத்தால் தள்ளி ஊசியின் அடிவரை கொண்டு வந்து விடுவோம்.

இப்படி மள மள என்று போட்டி போட்டு இலைகள் குத்தியெடுத்து கம்பி நிறைந்ததும் வீடு வந்து விடுவோம்.

ஆலமிலைகளை சிறு கற்றையாய் கிள்ளி எடுத்து ஒவ்வொரு ஆட்டுக்கும் போடுவார்.

‘கரக்கு...! முரக்கு...! என்று சத்தம் வர அலகுகளை ஆட்டி அசைத்து ஆடுகள் இலைகளை தின்னும். அப்பிடி ஆடு மாடுகள் இலைகள் தின்பதைப் பார்த்தால் யாருக்குத்தான் ஆசை வராமல் போகும்?

அம்மையா விடிய வெள்ளெனவாகவே எழும்பி விடுவார். அம்மையாவோடு நானும் எழும்பி விடுவேன். அந்த நேரத்தில் பல

துலக்கி முகம் கழுவி விடுவேன். நெற்றி நிறைய திருநிறு பூசிக் கொண்டு வந்து சுவர் புட்டியில் இருந்து வாங்கிலினை மேசையாக வைத்துப் படிக்கத் தொடங்குவேன்.

மறி ஆடுகளின் முலைகள் பால் நிரம்பி ஊதிப் பெருத்து கண்களுக்கு இனிய காட்சி தரும். நிறையப் பாலைக் கறந் தெடுப்பார், அம்மையா.

அம்மம்மா பால் காய்ச்சித் தருவார். பால் வாசம் மூக்கைத் துளைத்து வர பால் குடிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை அது தூண்டும். பெரிய குண்டுக் கிண்ணம் நிறைய பால் தருவார். பால் தடு ஆற்றியிராது. சுருள் சுருளாய் ஆவி பறந்து கொண்டிருக்கும். மிதந்து கொண்டிருக்கும் பாலாடையினை எடுத்து தின்னும்போது நல்ல சுவையாக இருக்கும்.

ஆடுகளுக்கு ஆலமிலை போடுவதன் தாற்பரியம் அப்ப எனக்கு விளங்கவில்லை. அதன் உண்மையான தாற்பரியத்தை இப்ப விளங்கிக் கொண்டேன்.

வெள்ளி, திங்கட்கிழமை என்றால் மாலை நேரங்களில் கோயில் பூசை முடிந்தால் சுடச்சுட புக்கை தருவார்கள். வெறுங் கைகளில் வாங்கிச் சாப்பிட முடியாது. இரண்டு ஆலமிலைகளை ஒன்றாக்கி அதில் புக்கை வாங்கிச் சாப்பிடுவோம். சாப்பிட்டு முடிஞ்சாப் பிறகு இலையைப் பார்த்தால் இலை வெளிறியிருக்கும்.

தொண்டைமானாறு செல்வச்சந்நிதி ஆலயத்தில் அறுபத் தைந்து ஆலமிலைகளில் படையல் செய்வார்கள். இதை முருகன் இட்ட கட்டளை என்று பெரியாக்கள் எனக்குச் சொல்லித் தந்திருக்கிறார்கள்.

இப்படியான எல்லா நடைமுறைகளிலும் மருத்துவ நோக்கம் கருதிய ஒர் எண்ணம் மறைமுகமாக இருக்கவே செய்திருக்கின்றன.

இந்தமாதிரியான ஆலமரச் சிறப்புகளோடு வாந்திபேதி தியாக ராஜரை ஓப்பிட்டுப் பேச என்றால் நான் எப்பிடி பேச முடியும்?

இனம் ரீச்சர்மாரை வாந்தி எடுக்க வைப்பதில் ஆளொரு விண்ணன் என்று வாத்திமார் கதைத்திருக்கிறார்கள்.

ஓரே ஊர்க்கார ஆசிரியர்களை கோள் கிண்டல் செய்து பிரித்து வைத்திருக்கிறார். அவர்கள் ஒற்றுமையாக இருந்தால் தன்னைப் பற்றி ஏதும் கதைத்து விடுவார்கள் என்று அச்சம் போலும்!

ஒர் ஆசிரியர் உயர் வகுப்புகளுக்கு திறமையாக கற்பிக்கிறார் என்று அறிந்தால் “அந்த வாத்தி எந்த ஊர்? அவன் என்ன சாதி?” என்ற விபரங்களை எடுத்து விடுவார். அதில் தனக்குப் பிடிக்காதவர் களை பின் தங்கிய பிரதேசங்களுக்கு இடமாற்றம் செய்து ஆசிரியர் களின் வளர்ச்சியை பாழ்த்து விடுவார்.

தானொரு மேல் சாதிக்காறன் என்று சொல்லுவார். சாதி பார்த்து பழகுவாராம்.

சாதி பார்க்கிறவர் என்றவுடன் ஒரு விசயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அதை நானும் உங்களுக்குச் சொல்லத்தானே வேண்டும்.

இவரின் வீடு வளவுகள் ஓரே குப்பையாக இருக்குமாம். முற்ற மெல்லாம் கோழிகளின் அசிங்க எச்சங்கள் பரவி கிடக்குமாம். வீட்டுத் தொட்டியிலும் தன்னித் தொட்டியிலும் காகங்களின் அசிங்க எச்சங்கள் கோடுகளாய் இருக்குமாம். அங்கே, ஒரு சிலவர் தேத் தன்னி தந்தாலும் வேண்டிக் குடிக்க மனம் வராதாம்.

இப்படி ஊத்தையானவர் தானோரு உயர் சாதகிக்காரன் என்று சொல்லித் திரிவது எப்பிடி ஏற்க முடியும்? மனதாலும் உடலாலும் ஊத்தையான இவரை நான் கண்டு கொள்வதில்லை. இவரைக் காணுகிற எந்த நேரமும் ஏரிச்சல்தான் வரும். இவருக்கு மரியாதை கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அறவே வருவதில்லை.

என்னுடைய மனவிக்கு புதிதாக ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தது. அவள் நான் படிப்பிக்கும் பாடசாலைக்குத்தான் நியமனம் பெற்று வரப்போகிறாள் என்று அறிஞ் சிருந்தேன். இது பற்றிக் கதைக்க வலயத்திற்குப் போயிருந்தேன்.

“சேர் என்ற மனிசையை எங்கட வீட்டுக்குக் கிட்ட இருக்கிற பள்ளிக்கூடத்துக்கு போட்டுத் தாருங்கோவன்”

“ஏன் அப்பிடி...?”

“என்ற பிள்ளையள் ரண்டும் சின்னாக்கள்”

“குசாலாய் போய் குசாலாய் வரலாம் என் றுதான் அவவை உம்முடைய பள்ளிக்கூடத்துப் போட்டிருக்கிறன்”

“சேர்... பிளீஸ்.... சேர் இந்த உதவியை செய்யுங்க சேர்...!”

“நீர் என்ன எனக்கு அரியண்டம் தாரீர்...! போம் வெளியால்...! இடம் குடுத்தால் நல்லாத்தான் மடம் கட்டுவீர் போலும்!”

இந்த அவமானங்களை என்றைக்கும் நான் மறக்கமாட்டேன். மற்றவர்களை மதிக்கத் தெரியாத இவரெல்லாம் எப்பிடித்தான்

அதிகாரியாய் வந்தாரோ? உவரின் வீடு போய் உடுப்புகளைத் தோய்க்கிறதும், வீடு வாசல் கழுவறதும் முடிஞ்ச அலுவலோ பாலியல் கதைகள் கதைக்கவும் அவரின் கால் அமுக்கி விடவும் எனக்கு உடன்பாடோ? உதுக்கெல்லாம் உவர் வேறையாரையும் பாக்கோணும். என்னட்டை உது ஒன்டும் சரிவராது? என்று பொருமியபடி பள்ளிக் கூடம் போய் விட்டேன்.

அடுத்த நாள் மாலை அஞ்சு மணியிருக்கும். அதிகாரியின் வீட்டுத் தெருவால் நான் வந்து கொண்டிருந்தேன். தெரு நோக்கி இறங்கு தரையாக வெளிக்கேற்றோடு சேர்ந்து கொங்கிறீர் தளமிருந்தது. அதில் ஒரு கதிரை இருந்தது. அதில் தியாகராஜர் இருக்கிறார். சாரம்தான் கட்டியிருக்கிறார். சட்டை அனிய வில்லை. சிங்காரமாய் ஞாயம் பறைஞ்சு கொண்டிருக்க, அவர் பறையும் ஞாயங்களை நாலைஞ்சு ஆசிரிய குழாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலே நாதன் சேரும் நிக்கிறார்.

யாரையும் திரும்பிப் பார்க்காமல் வந்து விட்டேன். அப்பிடி நான் வரேக்கை நரிச்சிரிப்பொன்று சிரிச்சு விட்டு ஏதோ சொன்னவர். அவர் அப்படிச் சொல்லும் போது எல்லா வாத்திமாரும் என்னைத் திரும்பி பார்த்து சிரிச்சவை. அப்பிடிச் சிரிக்கும் போது, அது எனக்கு சங்கட மாகவே இருந்தது. எதையும் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. வீடு வந்த எனக்கு ஒரு மாதிரியாகத்தான் இருந்தது.

அன்றிரவே நாதன் சேர் வீட்டுக்கு போனேன். அவர் என்னென்றாலும் எனக்குக் கட்டாயம் சொல்லுவார்.

“தியாகராஜர் என்னைப் பற்றி ஏதும் கதைச்சவரோ?”

“ஓ.....ஓ....” என்று சிரிச்சார் நாதன் சேர்.

“ஏன் சேர்..? என்ன சொன்னவர்”

“கன்றீஸ்ல் வாசகி ரீச்சருக்கு வேந்தன் வடை தீத்துறார் என்று தான் சொன்னவர்” என்று சொல்லி விட்டு மீண்டும் சிரிக்கிறார்.

நான் மௌனமாக நின்றேன்.

வாசகி ரீச்சர் பாவம். அவ இன்னும் கல்யாணம் செய்யா மலேயே இருக்கிறா. என்னை விட அவவுக்குப் பத்து வயது குறைவு. வடிவான் ரீச்சரும் கூட.

எங்கட பள்ளிக்கூடத்தில் இல்ல விளையாட்டுப் போட்டியின் போது அவவும் நானும் சிவப்பு இல்லத்திற்கு பொறுப்பாக இருந்த னாங்கள். அந்த நேரம் பிள்ளைகளின் விளையாட்டுத் தொடர்பாகவும் சிவப்பு இல்லம் தொடர்பாகவும் அடிக்கடி கதைச்சிருப்பம்.

அதை வைச்ச உப்பிடியா கதை கட்டுறது. சீ. கேவலம் கெட்ட அதிகாரி. இவர். ஒரு குமர் ரீச்சரை இப்படியா கேவலம் செய்யுறது? என் மௌனம் பார்த்த நாதன் சேர், தான் சிரிப்பதை நிறுத்தினார்.

“வேந்தன் சேர்” என்று கூப்பிட்டார்

“நான் போட்டுவாறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு வந்துவிட்டேன்”

தமயந்தி ரீச்சரின் இனிய குரல் என் சிந்தனைகளைக் கலைக்கின்றன. மேடையில் நான் இருப்பதை அவரின் குரல் எனக்கு நினைவு செய்தபடி இருந்தன. இப்ப வங்கி முகாமையாளர் பேச ஆரம்பிக்கின்றார்.

என் மௌன இருப்புகளில் தியாகராஜர் பற்றிய கடந்த கால நினைவுகள் மீளவும் வருகின்றன.

விஜி சேரும் தானும் தியாகராஜர் வீட்டை போன கதையை நாதன் சேர் எனக்குச் சொன்னவர். இப்ப அதைத்தான் உங்களுக்கு நான் சொல்லப் போறேன்.

“உவன் சோடாபுட்டிக் கண்ணாடியன் எப்பிடி ஆள்?” அதிகாரி கேட்டார்.

“அந்தாள் சரியான பொறுக்கி!” விஜி சேர் சொன்னார்.

“ஏன்டா அப்பிடிச் சொல்லுறாய்?”

“பிழேமா ரீச்சரும் அவரும் நெடுகிலும் கதைச்சுச் சிரிக்கிறதை நான் கண்டிருக்கிறேன்”

“ஏன்..? யாரும் யாரோடையும் சிரிச்சுக் கதைக்கக் கூடாதோ?” தியாகராஜர் நமட்டாய் சிரிச்சுக் கொண்டு கேட்டார்.

“.....” விஜி மௌனமாய் நின்றான்.

“சரி உதை விடு...! என்னைப் பற்றி ஏதும் கதைக்கிறவையோ?”

“உங்களையும் இந்திரன் சேரையும் இயக்கம் பங்கருக்கை போட்டதாம்” விஜி படாரென சொன்னபோது தியாகராஜர் கலங்கித் தான் போனாராம்.

“இப்ப எங்கை இயக்கம் இருக்கினம்?”

“.....” விஜி சேர் இப்பவும் மெளனமாய் நின்றார்.

“நீர் ஒன்டுக்கும் யோசிக்காதயும். பயமில்லாமல் எல்லாத்தையும் சொல்லும்”

“இப்ப இல்லை சேர் பதினெஞ்சு வருசங்களுக்கு முன்னமாம்”

“ஆ... பேந்து..! வடிவாச் சொல்லன்டாப்பா” கதை கேட்டு விடுவதில் ஆவலாயும் ஆர்வமாயும் இருந்தார்.

“நீங்கள் ஆரோ ரீச்சரைக் கெடுத்திட்டியளாம். அந்த ரீச்சரோடு ரகசியமாய் இருந்த விசயம் அவவின் வயிறு வீங்கி வரேக்கை எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சு போடுத்தாம். அவமானம் தாங்க முடியாமல் நஞ்சு குடிச்சுச் செத்துப் போனாவாம்.”

“ம...! ம...! சொல்லும் சொல்லும்”

தியாகராஜரின் முகம் ஆணி அறைஞ்ச கிழுவை போல வீங்கிக் கொண்டு வந்ததை நாதன் சேரும் கண்டிருக்கிறார். ஆனாலும், விஜி சேர் விடாமல் சொல்லிக் கொண்டே போனாராம்.

“உந்த வடிவான ரீச்சரை ஊத்தை மொட்டையன் எப்பிடி மடக்கினவன் என்றும் கதைச்சவை”

“என்னை பங்கருக்கை போட்ட சமாச்சாரம் இருக்கட்டும். இந்திரன் சேரை ஏனாம் பங்கருக்கை போட்டதாம்?” கதையை வேறொரு பாதைக்கு மாற்றினார், தியாகராஜர்.

“நீங்கள் ரண்டுபேரும் சினேகிதராம். அப்ப இந்திரன் சேர் கலியாணம் செய்யாமல் இருந்தவராம். நீங்கள் தப்புவதற்கு அவரில் பழி போட்டனிங்களாம்”

இந்தக் கதைக்குப் பிறகும் நாதன் சேர் அங்கே இருக்க விரும்பாது எழும்பி வர வெளிக்கிட்டாராம்.

“டேய்... நாதன் போகாதயும். நில்லும்..! உன் னோடும் கதையிருக்கு”

“பேந்து வாறன் சேர்” என்று சொல்லிப்போட்டு நாதன் சேர் ஓடி வந்திட்டாராம்.

தமயந்தி ரீசர் என்ற பேரைச் சொல்லி அழைக்கிறார். திடுக்குற்று எழும்பிப் போனேன்.

ஓவில் வாங்கி முன் நின்று கூடத்தை மனத்தால் துளாவினேன். ஆசிரியர்கள் பலரும் முகத்தை இறுக்கமாக வைத்திருப்பது வடிவாகத் தெரிந்தது. மாணவர் ஆனந்தமாகவே இருந்தனர்.

நான் தேடிக் குவித்த ஆலமர பயன்களை சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். என் வாழ்வு நிலை சார்ந்து ஆலமர அனுபவங்களைப் பகிர்கிறேன்.

நான் நகைச்சவையாகச் சொன்ன விதம் மாணவர்களுக்கும் விருப்பமாக இருந்திருக்க வேண்டும். மாணவர்கள் கைகள் தட்டி ஆரவாரம் செய்தனர். நானும் உற்சாகமானேன்.

இப்பதியாகராஜரைப் பார்த்து தலை தாழ்த்தி வணங்கி விட்டு பேச்சைத் தொடர்ந்தேன். நான் தேடிப் படிச்ச ஆலமர இயல்புகளோடு தியாகராஜரின் பணிகளை ஒப்பிடுகிறேன்.

அப்பிடிப் பேசும் போது என் மனம் கசக்கிறது.

கதிரைக்கு முன்னால் தள்ளி வைத்திருந்த பானை போன்ற தன் வயித்தை சற்றுப் பின்னுக்கு இழுத்து நிமிர்ந்து இருந்தார், தியாகராஜர்.

என்ற பேச்சில் கம்பீரமானாராக்கும்! ஆசையால் மனசு நிறைந்த சந்தோசம் பிறந்திருக்க வேண்டும்! ஒருவகை புழுகு அவர் முகத்தில் அப்புகிறது. வலது கர சுட்டு விரலை நாடியில் வைத்து தலை சரிந்த ஒரு பார்வையில் இருந்தார்.

பேச்சு முடித்து நானும் வந்து கொண்டிருந்தேன். தியாக ராஜரைப் பார்க்கிறேன். அவர் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார்.

இனி அவருக்கு விருப்பமான ஆசிரியர்களில் ஒருவனாக நானும் இருக்கலாம் போலும்!

அப்பிடி அவர் நினைச்சால் நினைச்சு விட்டுப் போகட்டும். அப்பிடி இருக்க நான் எப்போதுமே விரும்ப மாட்டேன். என் மனம் எனக்குச் சொல்லுகிறது.

தமயந்தி ரீச்சர் என் பேச்சின் சாராம்சத்தை கவிதை மொழிகளில் சொல்லுகிறார். அதிகாரியை அழகாய் முகமன் செய்கிறார். இப்ப அதிகாரி பேச ஆயத்தமாகிறார்.

அதிபர் என்னை அழைக்கிறார். அதிபர் அருகாகச் சென்ற நான் உடல் வளைத்து கூனி நின் ரேன். என் காதுக்குள் சின்னதாகக் குசுகுசுக்கிறார். அதைக் கேட்டு விட்டு ஒரு மெளனி போல் நடந்து மேடையிலிருந்து இறங்கி வந்தேன். அருகாய் இருந்த ஒரு கதிரையில் அமர்கிறேன். அக்கம் பக்கம் பார்க்கிறேன்.

“ஆலமர நிழல் வீச்சுக்குள்ளே எந்த மரமும் உருப்படியாக வளர்வதில்லையாம். வளர்வதில்லை என்று சொல்வதை விட எந்த மரமும் வளர்ந்து வர ஆலமரம் விடுவதில்லை என்று தான் சொல்ல லாம்” என்று அதிபர் காதுக்குள்ளே குசகுசத்ததை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

தியாகராஜர் பற்றி நான்தான் பேச வேண்டும் என்று அதிபர் பிடிவாதமாக இருந்ததை இப்ப நினைக்கிறேன். எனக்குள்ளே சிரிக்கிறேன்.

ஆலமரம் பற்றிய என் தேடலுக்குள்ளே இதையும் சேர்க்கிறேன். உள்ளம் மகிழ்ச்சி அடைகிறது. *

- வீரகேசரி : வாரமலர் 23.02.2014

நடசத்திரம் பொருத்தம்

எனக்கு நாற்பத்தியேழு வயது. என் பெயர் மலர். என்னிலும் வயது குறைந்த பொடியள் பொட்டையள் மட்டுமில்லை என்னை விட ஒன்று இரண்டு வயது கூடியவர்களும் “மலரக்கா” என்றுதான் என்னை அழைப்பார்கள்.

எப்பொழுதும் இவர் படுக்கையில் இருந்து எழும்பும் போது நானும் எழுந்து விடுவேன். அந்த நேரத்தில் எழும்பி வீட்டு அலுவல்கள் பார்க்கிற நான், இன்று நித்திரை முறிந்தும் படுக்கையி லிருந்து இன்னும் எழுந்து விடவில்லை.

நேற்று காயத்திரி ரீச்சரின் புருசன் திடீரென்று இறந்து போனார். அங்கே, போய் வரும்போது பகல் வெயில் நேரம். வெயில் குளித்து வந்தவுடனேயே தோய்ந்திருக்கிறேன். அது தான் ஓரே தலையிடி வேதனையால் உழுன்றேன்.

இன்று சனிக்கிழமைதானே! சற்றுத் தாமதித்து எழும்புவம் என்று நினைச்சுப் போட்டுப் படுத்திருந்தேன்.

இவர் எப்பவும் போலவே அதிகாலை ஜந்து மணிக்கெல்லாம் இன்றும் எழுந்து விட்டார். மூத்தவன் இந்த முறை ஒ.எல். சோதனை எடுக்கப் போறான்! அவனுக்கு ஆங்கிலம், விஞ்ஞானம் பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுக்கிறார். இளையவரும் அப்பாவோடு

சேர்ந்து எழும்பீட்டரள். அவனுக்கு அப்பா என்றால் உயிர். இரண்டாவது மகள் என்னை இறுக்கிக் கட்டிப்பிடிச்சுப் படுத்திருந்தாள்.

இந்த நேரத்திலும், மாமா சாணம் அள்ளி ஏருக்கொட்டுக்குள் கொட்டிக் கொண்டிருப்பார்! அல்லது வைக்கோல் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டிருப்பார். மாட்டுச் சாண நெடி மூக்கைத் துளைத்தெடுக்கிறது.

மாமி அடுக்களையில் தேநீர் தயார் செய்து கொண்டிருப்பார்!

இப்படியாக, எங்கள் வீட்டு காலைவேளையில் அவரவர் கடமைகளை மனப் பாடமாக நினைச்சுப் பார்த்தபடி படுத்திருக்கிறேன்.

நான் இவருக்கு நல்ல மனைவியாகவும் மாமா மாமிக்கு விருப்பமான மருமகளாகவும் இருந்து வருகிறேன். இவரும் அப்படித் தான்! என்னை எப்பவும் நேசிக்கிற புருசனாகவே எனக்கு வாய்த்திருக்கிறார். மாமாவும் மாமியும் என்னில் உயிராக இருந்தனர்.

பனைக் கூடலுக்குள் குருவிகள் விழுந்து கீச்சிடுகின்றன. காகங்களும் போட்டி போட்டுக் கரர்கின்றன.

எங்கோ தூரத்தில் கூவிய சேவலின் கூவல் சத்தம் கேட்டு எங்கள் வீட்டுப் பூவரசிலிருந்த சேவலும் கூவத் தொடங்கிற்று. அதைப் பார்த்து அடுத்துத்த வீட்டுச் சேவல்களும் கூவுகின்றன. ஒரு ஒழுங்கு விதி போல் கூவல் சத்தம் ஊரைப் பரவி நிரப்புகிறது.

பக்கத்து வீட்டு செல்லத்துரை மாமா தேவாரம் பாடுவது சத்தமாகக் கேக்கிறது. மாடந்தைப் பிள்ளையார் கோயில்

மணியோசையும், சல்லியவத்தை அம்மன் கோயில் மணியோசையும் ஒரே நேரம் ஒலிப்பது எப்பவும் அதிசயமாகவே இருந்தது. தீயலம்பற்றை வீரபத்தீரர் கோயில் மணியோசை கேட்கத் தொடங்கி சில செக்கன் களில் நல்வேப்பம்கூடல் அம்மன் கோயில் மணியோசையும் ஊரைக் கூட்டி எழுப்புகிறது.

இவற்றையெல்லாம் உற்றுக் கேட்டுக் கொண்டு படுத்திருந்த நான் மறு பக்கத்தில் திரும்பிப் படுக்க சின்னதாக அசைந்தேன். ஒரு காலினை என் கால்த்தொடை மேல் தூக்கிப் போட்டுப் தூங்கியிருந்த இரண்டாவது மகள் சிறுங்கினாள். இரண்டு கால்களையும் தூக்கி என் உடம்பிற்குக் குறுக்காகப் போட்டு அருட்டிக்கொண்டு மறுபடியும் தூங்கத் தொடங்கினாள்.

இத்தனைக்கும் பள்ளிக்கூட ஆசிரியத்தோழி காயத்திரியினுடைய புருசனின் திடீர் சாவு கேட்டு எங்கள் பாடசாலையே அதிர்ந்து போயிருந்த சம்பவம்தான் மீண்டும் நினைவிற்கு வருகிறது.

அவர் பிரபல்யமான தமிழ் பாட ஆசிரியர். அந்தச்சாவு வீட்டிற்கு வந்த சனங்களின் கூட்டம் கடல்லை போல் அனை மோதி யிருந்தது. மாணவர்களோடு மட்டுமில்லை எந்தவொரு பெரிய அதிகாரிகளோடும் சினேகிதமாக பழகுவதில் கெட்டிக்காரன். வித்தியாசமான பண்பானவர் என்று மாணவர்கள் எல்லோராலும் மதிக்கப்பட்ட தமிழ் ஆசான் அவர்.

ஆயிரத்துத் தொலாயிரத்துத் தொண்ணாற்றோராம் ஆண்டு என்று நினைக்கிறேன். அப்ப நான் கம்பஸ் போய் மூன்றாம் வருடம் படித்துக்கொண்டிருந்த நேரம். இரண்டாம் ஈழப்போர் பிரகடனம் செய்த காலமது. யாழ்ப்பாணத்தில் சாப்பாட்டுச் சாமான்கள்

எல்லாமே யானை விலை குதிரை விலை என்று விற்பனையாகிக் கொண் டிருந்தன. சில அத்தியாவசிய பொருட்களைக் கண்ணாலும் காண முடியாது.

சன்லைற் சவர்க்காரம் முன்னாறு ரூபாவுக்கு விற்பனையாகிக் கொண் டிருந்தது. அதற்காகக் குளிக்காமல் இருக்க முடியுமோ..? உடுப்புகள் தோய்க்காமல் உடுக்க முடியுமோ...? கந்தையென் றாலும் கசக்கி உடுக்கத்தானே வேண்டும்:

சவர்க்காரத்திற்குப் பதிலாக பனம்பழம், புற்றுமண், பிசுக்கங்காய், பொச்சு என்பனவற்றைப் பயன்படுத்தினார்கள்.

பனம் பழத்தினால் தோய்த்த உடுப்புக்கள் உலர்வதற்காக கொடியில் தொங்கிக்கொண் டிருந்தன. உலர்ந்த உடுப்பிலிருந்து பனம்பழ வாசம் வீசியது. இதை முகர்ந்த மாடுகள் அவற்றினைச் சாப்பிட்டு ஏப்பம் விட்ட வரலாறுகளும் உண்டு.

சீனி என்பது மிக வசதி படைத்தவர்களின் உணவுப் பெறுமான மாக மாறியிருந்தது.

ஜூரோப்பிய நாடுகளில் உழைக்கவென்று பிள்ளைகளை அனுப்பிய குடும்பங்கள் சீனி என்ன விலை விற்றாலும் வாங்கி அனுபவித்தனர். மற்றவர்களைல்லாம் பனங்கட்டியையோ அல்லது சர்க்கரைக் கட்டியையோ தான் கடித்து தேநீர் கவைத்தனர்.

சிலர் பாணி போட்ட பினாட்டுக் கேக்கினையும் கடித்துச் சுவைத்தனர்.

மண்ணெண்ணெய் விளக்கு பயன்பாட்டில் இல்லாமல் போனது. இதனால் யாம் போத்தலின் பயன்பாடு அதிகரித்திருந்தது.

யாழ் போத்தலின் அடியில் சிறிதளவு தேங்காய் எண்ணையை விட்டு உப்புப் போட்டு சிறு தகரத்தகடு ஒன்றினை தட்டையாக மடித்து அதனை போத்தலின் விளிம்பிலிருந்து தொங்க விட்டு திரி போட்டு விளக்கு செய்து விடிய விடிய வீட்டிற்கு ஒளி தந்த காலங்கள் என்றும் மறக்க முடியாதவை.

அப்போது யாழ் குடாநாட்டில் வெளிவருகிற பத்திரிகைகள் அனைத்தும் பிறில்ரல் போட் அட்டைகளில் இரண்டு பக்கங்களில் அல்லது மிஞ்சிப் போனால் நான்கு பக்கங்களில், வரையறுத்த செய்திகளை மட்டும் அச்சிட்டு மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யமடைந்து கொண்டிருந்தன. சில சஞ்சிகைகள் அப்பியாசக் கொப்பித் தாள்களில் அச்சடித்து வெளி வந்து கொண்டிருந்தன.

அனேகமாக மதிய நேரச் சாப்பாடு கோதுமை மா பிட்டும் மரவள்ளிக் கிழங்குச் சாம்பாருமாகவே இருக்கும். சிலர் பனம்பழம் கட்டு, தண்ணீர் விட்டுப் பிழிந்து உப்பும் புளியும் கலந்து அருந்தி காலைப் பசியைப் போக்கியிருக்கின்றனர்.

பினாட்டுப் போடும் படலம் பரவலாக தொடங்கியிருந்தது. பக்கத்து வீட்டுப் பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஊர்க்கதைகள் கதைத்து பெட்டி பாய் இளைத்துப் பிளைப்புத் தேடிய காலகட்டம் அது.

இவை எல்லாம் யாழ்ப்பானத்திற்குச் சொந்தமான தொண்ணாறு களின் ஆரம்பகால அடையாளங்கள். அந்த நேரத்தில்தான் என் இரண்டு தம்பியவையும் ஓ.எல். பரீட்சை எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். இரண்டு பேருக்கும் ஒரு வயது தான் வித்தியாசம்.

ஆயிரத்துத்தொளாயிரத்து தொண்ணாறாம் ஆண்டு மார்கழியில் வடக்குக் கிழக்கில் ஓ.எல். பரீட்சை நடக்கவில்லை. இரண்டு

பிரிவினருக்குமான பரீட்சையை அடுத்த ஆண்டிலேயே அரசாங்கம் நடத்தியது.

தம்பியவை இரண்டு பேரும் காலையில் வெறுந் தேத்தன்னி யோடு பனங்கட்டி கடித்து பானி போட்ட பினாட்டுத் துண் டு களையும் சாப்பிட்டுவிட்டே பரீட்சை எழுத வந்திருந்தனர்.

வல்வெட்டி இந்து தமிழ் கலவன் பாடசாலையில் சோதனை நடந்து கொண்டிருந்தது. உடுப்பிட்டிப் பிரதேசம் அடிக்கடி பொம்மர் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகியிருந்தது.

அங்கு எல்.ரீ.ரீ.ஸ் இனரின் பெரிய முகாம் ஒன்றிருந்தது. குருடன் பெண்டிலுக்கு அடித்த கதை போலத்தான் இலங்கை விமானப் படையினரும் எல்.ரீ.ரீ.ஸ். இனரின் முகாங்களைத் தகர்ப்பதாகச் சொல்லி பொது சனங்களின் வீடுகளுக்கு குண்டுகள் போட்டு அழித்து வந்தனர்.

இதே நேரம் பலாலியிலிருந்து வீசப்படும் செல்கள் உடுப்பிட்டிப் பிரதேசத்தில் விழுந்து வெடித்தன. பிரதேச கட்டடங்களும் சொத்துகளும் மட்டுமல்லாது மனித உயிர்களும் அழிந்து கொண்டிருந்தன.

இதனாலேயே, உடுப்பிட்டிப் பள்ளிக்கூடத்தில் நடக்க வேண்டியிருந்த பரீட்சைகளை வல்வெட்டிக்கு மாற்றியிருந்தனர்.

எங்கட வீட்டிலிருந்து அரைக் கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் பள்ளிக்கூடம் இருந்தது. தம்பியாக்களுக்கான சாப்பாட்டினை நானே எடுத்துக்கொண்டு போவேன். பதினொண்டரை மனிக்கு முதல்ப்

பகுதி பீட்சை முடிந்து அடுத்த பகுதி பன்னிரண்டரை மணிக்குத் தான் ஆரம்பமாகும். அந்த ஒரு மணித்தியால் இடைவெளியில் சாப்பாடு கொடுத்து விட வேண்டும். அதற்காக அம்மா அவசரமாகச் சமைக்கத் தொடங்குவார். அந்தநேரத்தில் அம்மாவோடு சேர்ந்து நானும் உதவிகள் செய்வேன்.

இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் சாப்பாடு கொண்டு போய் கொடுத்து வந்தேன். ஒரு நாள் சாப்பாடு கொண்டு வர பிந்திப் போனேன். சாப்பாடு செய்ய நேரம் பிந்தியிருந்தது. அப்பாவின் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு போனேன்.

அந்தக்காலங்களில், பொம்பிளைப் பிள்ளைகள் ‘பாருள் ள’ சைக்கிளும் ஓடித் திரிந்திருக் கிறார்கள்தானே! அதனால் “பொடியங்களின்ர சைக்கிளை ஓடிக்கொண்டு போறாள்” என்று யாருமே கிண்டலடிக்க மாட்டார்கள்.

பள்ளிக்கூட வேலிக்குக் கிட்ட நின் று தூர நிற்கிற தம்பியாக் களைத் தேடிப் பார்த்தேன். அவர்களைக் காணவில்லை. வேந்தனும் இன்னும் பொடியள் சிலரும் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆசிரியர்கள் சிலரும் நிற்கின்றனர். வேந்தனைக் கண்டுவிட்டு அவனைக் கூப்பிடுவோம் என்று நினைக்க தம்பி சிறி ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான்.

“சிவா எங்க..?” என்று கேட்டேன்.

“நல்லன் னா அந்த வகுப்பறையில் பொடியளோடு கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறார்”

சிறி வேலியோரமாக வந்து நின்று கையை வெளியே நீட்டினான். சாப்பாட்டைக் கொடுத்து விட்டு வந்து விட்டேன்.

தம்பியாக்களுக்கு ஓ.எல். பரீட்சை முடிந்து ஒரு வாரம் முடிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். பட்டதாரி ஆசிரியராக இருந்த நீலன் சேரைக் கல்யாணம் செய்ய வேண்டுமென்று என்னைக் கேட்டு வந்தார்கள். தன் அம்மா, அப்பா, அக்காவோடு நீலன் சேரும் வந்திருந்தார். நானும் ஒரு கதிரையில் இருக்கிறேன். எனக்குப் பக்கத்தில் அம்மா இருக்கிறார்.

எல்லோரும் என்னையே உற்று உற்றுப் பார்க்கிறார்கள். எனக் குள்ளே வெட்கம் வந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களை நான் பார்க்க அவர்களும் என்னையே பார்க்கிறார்கள். நீலன் சேரின்ற அக்கா என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார். பதிலுக்கு நானும் சிரித்தேன்.

நான் வடிவாகத்தான் சிரித்திருப்பேனோ...? என்று என் மனதுக்குள்ளே நினைத்துப் பார்த்தேன். அப்படி நினைவு வந்தவுடன் வாயை மூடி முகத்தில் ஒரு மலர்வை உண்டாக்கி கீழே பார்க்கிறேன். ஒரு மௌனி போலவே இருந்து விட்டேன்.

“உங்களை அண்டைக்கு வல்வெட்டிப் பள்ளிக்கூடத்தடியில் கண்டனான்” நீலன் சேர் கதையைத் தொடக்கினார். இப்படிச் சொல்லும்போது மனம் திக்கென்றது.

“ஓ... எங்கட தம்பியாக்கள் ரண்டு பேர் இந்த முறை சோதனை எடுத்தவங்கள். மலர்தான் சாப்பாடு கொண்டு போய்க் குடுக்கிறது” அப்பா பதில் சொன்னார்.

எதற்கும் வெட்கப்படுகிற எனக்கு, அப்பா சொன்ன பதில் மனதுக்குச் சந்தோசத்தைத் தந்தது. குறிப்பறிந்து பேசுகிறது என்று இதைத்தான் சொல்லுவார்களாக்கும். மனதுக்குள்ளே அப்பாவுக்கு நன்றி சொன்னேன்.

“நான் அங்க சுப்பவைசிங்குக்கு போனான். அப்பதான் இவவைக் கண்டனான்.”

இப்படி, நீலன் சேர் சொல்லும் போது அப்பாவின் சைக்கிளில் ஒருநாள் போனான்தானே! அந்தச் சைக்கிள் ஓடி வரும்போது என்னைப் பார்த்திருப்பாரோ? என்றும் நினைத்தேன். அப்படி நினைக்க இன்னும் வெட்கம் கூடி வந்தது.

உப்பிடித்தான் எந்தவொரு சின்ன விசயமென்றாலும் கனக்க கனக்க யோசிக்கிறனான். உதுகளை சில நேரம் அம்மாவுக்குச் சொல்லும் போது, அம்மாவிடமிருந்து பேச்சும் வேண்டியிருக்கிறேன்.

“பிள்ளை, அவை போயினமாம்...”

அம்மா சொல்லவும் கதிரையிலிருந்த நான் எழுந்து நின்றேன்.

என்னை ரொம்பப் பிடித்திருக்கிறது என்று மாப்பிள்ளை சொன்னதாக அம்மா எனக்குச் சொன்னார்.

அவர்கள், எங்கட வீட்டிலிருந்து வெளியேறும் போது சிரித்த முகத்தோடுதான் வெளியேறினார்கள். எனக்கும் அது சந்தேசமாக இருந்தது.

இரண்டு வாரங்கள் கழித்தும் பெட்டி மாறுதல் சடங்கு நடக்க வில்லையே என்ற ஜயம் தோன்றவே, இதை அம்மாவிடம் கேட்டு விட

நினைத்தேன். பிறகு ஏதோ நினைவு வர அப்படிக் கேட்காமல் விட்டு விட்டேன்.

ஒரு மாதம் கடந்து ஒருநாள் அம்மாவே என்னிடம் வந்து விடயத்தைச் சொன்னார். “பிள்ளை, எல்லாம் நல்ல பொருத்தமாம்..! நட்சத்திரப் பொருத்தமில்லையாம்....! நோ மூல நட்சத்திர மெல்லோ...! மாப்பிள்ளையின் தகப்பனின் உயிருக்கு ஆபத்து வந்து விடுமோ என்று பயப்பிடுகின்மாம்...!” அம்மா சொல்லி முடித்தார்.

“மூல நட்சரப் பெண் கள் கலியாணம் செய்யக் கூடாது என்ட மாதிரியல்லோ அவை நினைக்கினம்” நான் சொன்னேன்.

“இந்தக் கல்யாணம் செய்து வைச்சால் மாப்பிள்ளையின் அப்பாவின் உயிருக்கு ஆபத்து வருமென்று சொன்னார்களாம்”

இதை அறிந்து மனதில் வலி கலந்திருந்தாலும் ஒரு துணிவோடு இந்தக் கல்யாண சம்மதத்திலிருந்து விலத்தியிருந்தேன்.

ஆனாலும், நான் மூல நட்சத்திரமான பெண் என்று தெரிந்தும் எத்தனையோ இடங்களில் இருந்தெல்லாம் பலர் பெண் பார்க்க எங்கள் வீட்டிற்குப் வந்து சென்றனர். என் அழகிற்கும், கம்பசில் படிக்கிறேன் என்ற ஒரு கெட்டித்தனத்திற்காகவும் விழுந்தடித்து வருவார்கள். வந்த வேகத்திலேயே நின்று விடுவார்கள்.

எனக்கும் மனம் சலித்துக் கொண்டது. இருபத்தேழு வயதாகியும் கல்யாணம் செய்வது அசாத்தியமான ஒன்றாகவே இருந்தது. மனம் உடைந்து துன்பப்பட்டேன்.

என் வீட்டிற்கு யாராவது என்னைப் பெண் பார்க்க வருகின்றனர் என்று அறிந்தால் எனக்கு வலு கோபம் வரும். அந்தளவுக்கு என்னை வெறுப்படையச் செய்திருந்தனர். இனிக் கல்யாணமே செய்யிற்தில்லை என்ற முடிவோடு இருந்தேன்.

இவர் மூல நடசத்திரம்! மாப்பிள்ளையின் அப்பாவின் உயிருக்கு ஆபத்து வருமாம்! என்று சொல்லிச் சொல்லி என்னைக் கல்யாணம் செய்ய விடாமல் தடுத்தனர்.

என்னைக் கல்யாணம் செய்ய வேணுமென்று போட்டி போட்டு நின்றவர்களையும் இந்தச் சாத்திரப் புத்திசாலிகள் குழப்பியடித்தனர்.

இப்படியிருந்த ஒரு பொழுதில்தான் இவரும் (என் கணவர்) என்னைப் பெண் பார்க்க வந்திருந்தார். இவரின், அம்மா அப்பாவிற்கு மட்டுமில்லை இவரின் தங்கைச்சிமாருக்கும் என்னைப் பிடித்தி ருந்தது.

ஒற்றைக்காலில் நிற்றல் என்று சொல்லு வார்கள்தானே..? கல்யாணம் செய்தால் என்னைத்தான் கல்யாணம் செய்வேன் என்று ஒற்றைக்காலில் இவர் நின்றிருக்கிறார். அடுத்த வருசமே கல்யாணம் நடந்து நிறைவேறியிருந்தது.

எனக்குக் கல்யாணம் நடப்பதற்கு ஒரு வருடம் முந்தித்தான் நீலன் சேருக்குக் கல்யாணம் நடந்தது.

நீலன் சேர் கல்யாணம் செய்த பெண் நல்ல வடிவானவர்! படித்த பெண்தான்! நல்ல வசதியானவர்கள்! நடசத்திரப் பொருத் தத்தோடு கல்யாணப் பொருத்தமும் தொண்ணாறு சதவீதம் பொருத்தமென்று சாத்திரியார் சொல்லி இருந்தாராம்.

நீலன் சேருக்குக் கல்யாணம் முடிந்து இரண்டு மாதங்கள் முடிவதற்குள்ளாகவே நீலன் சேரின் அப்பா இறந்து போனார்.

இந்தச் செய்தி கேட்டபோது எனக்கும் வியப்பாகவே இருந்தது. இது மட்டுமில்லை, எல்லாப் பொருத்தமும் பார்த்து கல்யாணம் செய்தவர்களுக்கு இன்று வரை ஒரு பிள்ளை கூட பிறக்கவில்லை.

குழந்தை பெற்று விட வேண்டுமென்று இந்தியா வரை போய் வந்தனர். பாவம் அவர்கள்...! பிள்ளைப் பலன் கைகூடாத காரியமாகவே போனது. எத்தனை சுகங்களோடு இருந்தாலும் பிள்ளை இல்லையே என்ற மனக்கவலை அவர்களிடமிருந்ததை நானும் பார்த்திருக்கிறேன்.

சின்னப் பிள்ளைகளைக் காணுகிற போதெல்லாம் ஆசையாகத் தூக்கிக் கொஞ்சவார்கள். பழங்கள், இனிப்புகள் மற்றும் விளையாட்டுச் சாமான்கள் என்று வாங்கிக் கொடுத்து மகிழ்வார்கள். லீவு நாட்களில் பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து தங்கள் வீட்டில் வைத்திருப்பார்கள். செல்லம் பொழிவார்கள். இப்படி சந்தோசமாக இருந்தார்கள்.

நீலன் சேருக்கு காட் அற்றாக் வந்து நேற்று இறந்து போனார் என்ற செய்தி எங்கள் பள்ளிக் கூடச் சமூகத்தையே உலுப்பியிருந்தது. நானும் இவரும் உடனேயே அங்கே போனோம்.

என் அன்பான ஆசிரியத்தோழி காயத்திரி ரீச்சரின் கணவர்தான் நீலன் சேர்.

இவருக்கு மட்டும் ஏன் இப்படிச் சோதனைகள்? அவள் தங்கள் இருவருக்கும் குழந்தை வேணுமென்று கவலையோடு இருந்த வளவில்லவா?

நீலன் சேர் நீண்ட ஆயுள்காலம் வாழுவார் என்றும்...! கல்யாணப் பொருந்தியது தொண்ணாறு சதவீதம் பொருந்தியது என்றும்....! சொன்ன சாத்திரியாரை நினைத்துப் பார்த்தேன்.

சாத்திரம் பிழையா..? சாத்திரம் சொன்ன சாத்திரியார் பிழையா? என்னால் எதுவுமே சொல்ல முடியவில்லை.

நினைவுகளிலிருந்து மீண்டு கட்டிலிலிருந்து எழுந்து வந்து நேரம் பார்த்தேன். நேரம் ஐந்தே முக்காலைத் தாண்டி ஒடிக் கொண்டிருந்தது.

என் வீட்டு முற்றத்தில் நின்றபோது இறக்கைகளின் ‘படக் படக்’ சத்தங்கள் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன். பூவரச மரங்களில் படுத்திருந்த கோழிகள் எனக்கு மேலால் பறந்து போய் விழுகின்றன. அவை விழுந்தவுடன் சிறு தூரம் ஓடி ஒய்வடைந்து நின்று இரைகள் கொத்தித் தின்னத் தொடங்கின.

நியூட்டனின் முதலாம் விதியை கோழிகளுக்கும் யார்தான் சொல்லிக் கொடுத்தார்களோ..?

“ம.....” இப்படிப் பெரியதொரு மூச்ச விடுகிறேன். *

- சுடர் ஓளி (கொழும்பு) : 22.12.2013

‘தகவம்’ பரிசு பெற்ற சிறுக்கை

தவிப்பு

பொ

சாந்தியின் மகளுக்கு வயது இருபது இருக்கும். நாளை அவளுக்குக் கல்யாணம். அதற்கான ஆயத்தங்கள் அந்த வீட்டில் நடந்து கொண்டிருப்பதாக சங்கக் கடையில் நாலைந்து பெண்கள் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் கதைக்கும் கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டே சிட்டை போட்டு கணக்குக் கூட்டிக் கொண்டிருந்தேன், நான்!

பாலர் வகுப்பு முதல் உயர்தர வகுப்பு வரை நானும் சாந்தியும் ஒன்றாகவே படித்தனாங்கள்.

என் பள்ளிக்கூடக் காலத்து அன்பான தோழிகளில் சாந்தியும் ஒருத்தி. சாந்தி என் இணை பிரியாத நண்பி. ஆனாலும், சாந்தி என்னைப் போல ஏழை அல்லள். அவள் ஒரு பணக்காரி. எங்கள் ஊரிலுள்ள பெரும் புள்ளிப் பணக்காரர்களில் சாந்தியின் அப்பாவும் ஒருவர்.

என் அம்மா அப்பாவிற்கு ஒரேயொரு பிள்ளையாகவே நான் இருந்தேன். என் அப்பா சாதாரண ஒரு கூவித்தொழிலாளி. அப்பா வேலைக்குப் போய் வந்தால்தான் நாங்கள் மூன்று பேரும் சாப்பிட முடியும். இல்லையேல் அடுத்த நாளின் முக்கால்வாசிப் பொழுதும் பட்டினிதான். ஏழையின் மறுவடிவம் எது? என்ற கேள்விக்கு எங்கள் வீட்டைத்தான் விடையாகச் சொல்லலாம்.

அப்பா உழைத்துக்கொண்டு வரும் அந்த ஒரு நாள் சம்பளம் போதாமையாக இருந்தது. குடும்பம் என்கிற சக்கர நாற்காலி இறுகி நீற்பதும் பின்னர் ஊர்ந்து நகர்வதுமாக எங்கள் குடும்பம் இருந்தது.

அம்மாவினதும் அப்பாவினதும் அப்பாவித் தனங்களை மனதில் வைத்து என் அழகை முகர்ந்து விடலாம் என்று எத்தனை பேர் அலைந்து உலைந்தனர் தெரியுமா?

“மாதங்கி நீங்கள் சேற்றில் மலர்ந்த செங்கமலம்! உங்கள் முகத்தைப் பார்த்து விட்டு ஒரு காரியத்திற்குப் போனால் எல்லாமே நல்லதாகவே நடக்கின்றன.” என் வகுப்பு ஆண் நண் பர்கள் சிலர் இதை என்னிடம் சொல்லுவார்கள்.

என் மனசுக்குள்ளே “இவர்கள் பாவம்” என்று மட்டும் நினைப் பதைத் தவிர வேறேதுவும் எனக்குத் தெரியாது.

முகஸ்துதி பாடுபவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களை எனக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது. ஆனாலும் இவை போன்ற வார்த்தையாலங்களை என் மனசு ஏகமனதாக ஏற்கும். அதன் விளையுளாக நானும் புன்னைக்கயினை வீசி விட்டுச் சென்று விடுவேன். அந்த நேரம், அவர்களின் முகம் எந்தவொரு சலனமும் இல்லாமல் சந்தோசம் காண்பதை நானும் உணர்ந்திருக்கிறேன்.

என்னமோ தெரியாது என் வகுப்பில் நானே நல்ல அழகியாக இருந்திருக்கிறேன். என் தோழிகள் மட்டுமில்லை எனக்குப் படிப்பிக்கிற ஆசிரியைகளே இதை என்னிடம் நேடியாகச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லுகிற எந்தவொன்றையும் கேட்பேனே தவிர அவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள் என்பதற்காக வெட்கப்படவோ? அசட்டுத்தனமாகச் சிரித்து விடவோ மாட்டேன்.

என்னிடம் இருக்கிற இயல்பான அழகாலும், அமைதியாலும் தான், ஒரு நாளைக்கு ஒரு தடவை என்றாலும் என்னோடு கதைத்து விட வேண்டும் என்று தேடி வந்திருக்கிறார்கள்!

அருண் என்ற வகுப்புத் தோழன் ‘தன்னை மாதங்கி காதலிக் கிறாள்’ என்று சொல்லித்திரிந்திருக்கிறான்.

இப்படி இவன் சொல்லிக்கொண்டு திரிந்த போதெல்லாம் எனக்குப் பக்க பலமாக இருந்து உடைந்த என் மனசை சீர்செய்தவள் சாந்திதான்.

எப்போதும், ஓவ்வொருவரும் ஓவ்வொரு விடயமாகவே என்னிடம் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆலாபனை செய்து கதைத்தார்கள். எதற்குமே நான் மயங்கி விடவில்லை.

அவர்கள் என்னோடு கதைக்கும் கதைகளுக்கிடையில் மென்மை யாகச் சிரிப்பார்கள். ஸ்ரைலாக கதைப்பார்கள். அவர்களைப் பொறுத்த மட்டில் அந்தச் சிரிப்பும் நளினமும் ஒரு அழகுதான். அவர்கள், எப்பிடிக் கதைச்சாலும், எது கதைச்சாலும் நானும் எச்சரிக்கையாகவே இருப்பேன்.

“கெமிஸ்ரி கொப்பி தாங்கோ மாதங்கி?”

“மாதங்கி நேற்று நான் வகுப்புக்கு வரல, பிசிக்ஸ் கொப்பியை ஒருக்கால் தருவியலோ?” என்று உரையாட ஆரம்பிப்பார்கள்.

உரையாடத் தொடங்கி சில நேரங்களிலேயே என் முக அழகு பற்றிச் சிறு குறிப்புச் சொல்லி விட்டு “உங்கள் உடல் கட்டமாய் இருக்குது” இப்படி லொள்ளு அடிப்பார்கள்.

இப்படியான ஒவ்வொரு தருணங்களிலும் உயிர் சினேகிதி சாந்தியின் எச்சரிக்கை வார்த்தைகள் என்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டே இருந்தன.

சாந்தியும் என்னைப் போலவே அமைதியான ஒரு பெண். மிக அடக்கமான நல்ல பெண் அவள். அவள் குரல் இனிமையாக இருக்கும். தான் பணக்காரி என்கிற ஏந்தவொரு திமிரும் அவளுக்குள் உள்ளறைவதில்லை.

என் மனமும் அவள் மனமும் எப்பொழுதும் ஒருங்கிசைந்தே இருக்கும். அவள் சொல்வதை நானும் நான் சொல்வதை அவளும் கேட்போம். ஒருவருக்கொருவர் அன்பாகவும் பாசமாகவும் பழகுவோம்.

ஊரில் எங்கள் நட்பினைப் பார்த்த பலரும் பொறாமைப் பட்டதையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். தோழிகள் சொல்லக் கேட்டுமிருக்கிறேன்.

சாந்திக்குப் பத்தொன்பது வயதில் திருமணம் நடந்தது. அந்தக் காலத்தில் எங்கட ஊரில் அப்படியொரு விழாவைக் கண்டிருக்கவே முடியாது. மிகவும் டாம்பிகமாக நடந்து முடிந்த கல்யாண சம்பவம் இப்பவும் எனக்குள்ளே நிழலாய் ஆடுகின்றது.

சாந்தியின் கல்யாண விழாவிற்காக சாந்தியோடு நானும் ஓடித் திரிந்து அலுவல்கள் முடித்திருக்கிறேன். சாந்தியோடு ஒன்றாகப் படித்த தோழிகளுக்கும் தனக்குப் படிப்பித்த ஆசிரிய ஆசிரியை களுக்கும் சாந்தியே அழைப்பிதழ் கொண்டு போய் கொடுத்தாள். அவளுடன் நானும் சென்றிருந்தேன். அது எனக்குப் புழகமாகவும் புது அனுபவமாகவும் இருந்தது.

எங்களோடு படித்த தோழிகளில் யாருக்காவது கல்யாணம் நடந்தால் எங்களுக்கும் பேரானந்தம் பிறக்கும் என்பது உண்மை தான் பாருங்கோ!

என் தெரியுமோ...? அடுத்த கல்யாணம் எங்களுக்கும் நடக்கலாம் என்ற ஆசையும் ஆர்வமும்தான் அந்த மகிழ்ச்சிக்கெல்லாம் காரணங்களாக இருக்கும்.

சாந்திக்குக் கல்யாணம் முடிஞ்சு இருபது வருசங்களுக்கும் மேலாகிவிட்டன. அந்தளவுக்குக் காலம் வேகமாக உருண்டோடி இருக்கிறது.

அழகும் மற்றவர்கள் விரும்பக் கூடிய கவர்ச்சியும் என்னிடமும் இருக்கின்றன. ஆனாலும், கல்யாணம் ஆகாமலேயே இன்று வரை வாழ்ந்து வருகிறேன்.

நானை சாந்தியின் மகளுக்குக் கல்யாணம்! இன்று நான் அங்கே நிற்க வேண்டும். சாந்தியின் மகளின் கல்யாணத்திற்காக இரண்டு நாள் லீவு கேட்டு எழுதினேன்.

ஓருநாள் தான் லீவுதான் தருவேன் என்று எங்கட பொது முகாமையாளர் உலுப்பிச் சொல்லிப் போட்டார். அதுதான் இண்டைக்குக் கடை திறந்திருந்தேன்.

சாந்தியின் மகளை நானும் தூக்கி வளர்த்திருக்கிறேன். நான் எங்கே போனாலும் சாந்தியின் மகளைக் கொண்டு திரிந்திருக்கிறேன். அதில் எனக்கொரு ஆனந்தம். தாயைப் போலவே அவளும் என்னில் நல்ல விருப்பமாக இருந்தாள்.

“அத்தை என்ற கல்யாணத்துக்கு முதல் நாளே வந்திடோன்றும்” என்று சொல்லியும் இருக்கிறாள்.

இப்ப நான், கல்யாண வீடுகள் சாமத்திய வீடுகள் எங்கேயும் போறதில்லை. என்ற வயசுக்காரர் எல்லாருமே கல்யாணம் கட்டி புள்ளை குட்டியளோடு இருக்கிறார்கள். நான் மட்டும் தான் இப்படி?

இப்படி இருக்கிற நான் எனக்கு விருப்பமானவர்களின் வைபவங்களுக்குப் போனால் “என் இன்னும் கல்யாணம் கட்டாமல் இருக்கிறியள்? இன்னும் ஓரிடத்திலும் சரிவரேலையோ?” என்றெல் லாம் கேட்பார்கள். உதுகளுக்காகத்தான் நான் எங்கேயும் போக விரும்புறதில்லை. ஆனால் நாளை நான் கட்டாயம் போய்த்தான் ஆக வேண்டும்.

என் அம்மாவும் என்னை நினைத்துச் சரியான கவலையோடு தான் இருக்கிறார். என் நிலை பார்த்து அழுதிருக்கிறார். அந்த அழுகை அம்மாவிற்கு ஒரளவு ஆறுதலைக் கொடுத்ததே தவிர அது அவருக்கு ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கவில்லை. கடுமையான நோய் வந்து அம்மாவும் இறந்து போனார்.

என்னை நினைத்து நினைத்து உருகி என் நினைவாகவே இறந்து போன அம்மாவின் இழப்பு என் மனதை அழுத்தி இறுக்கி யது. அது என்னுள்ளே துன்பத்தை அதிகமாக வளர்த்திருந்தது. என் அம்மாவைப் போல் எத்தனை அம்மாக்கள் வயது வந்த குமருகளை வைத்திருந்து கண்ணீர் வடிக்குதுகளோ? இல்லை இறந்து போய்ச் சுதுகளோ தெரியாது.

இப்படியான அம்மாக்களின் நெஞ்சக்குள்ளே இருக்கின்ற ஏக்கங்கள் மடியில் நெருப்புத் தணல் கட்டிக் கொண்டு உலாவு வதற்குச் சமமாகவே இருந்திருக்கும்! என்று நான் நினைப்பதுண்டு.

எனக்குக் கல்யாணம் நடக்க வேண்டும் என்று சாந்தி இன்று வரை முயற்சிக்காத நாளே இல்லை.

முதலே எழுதின எழுத்தோ? என்னமோ? இந்த ஜென்மத்தில் எனக்கொரு கல்யாணம் இல்லை என்றுதான் ஆகியிருந்தது.

இந்த தள்ளாத வயதிலும் என் அப்பா உழைத்துக் கொண்டு தான் இருந்தார். அப்பாவின் உடல் நிலையின் தளர்வு அறிந்து “வேலைக்குப் போக வேண்டாம் அப்பா..” என்று சொல்லி அப்பாவை மறித்துப் போட்டேன்.

நான் சங்கக் கடை மனேச்சராக இருந்து வீட்டுப் பணிவிடைக் கோடு அப்பாவையும் பராமரித்து காலம் துரத்தும் கன்னியாகவே வாழ்ந்து வருகிறேன்.

இப்படியாக ஒவ்வொரு பொழுதும் என் நெஞ்சு தீயில் கருகும் சருகு போல் ஏறிந்து வலியுறும். ஏக்கப் பெருமூச்செறியும். என்னைப் போல் ஒரு வறிய நிலை எந்தப் பெண்ணுக்கும் வரக் கூடாது என்று தான் ஏங்குவேன்.

வறுமை மிகவும் கொடுமையானது. ஒவ்வொரு பகலும் வீட்டு அலுவல் என்றும் சங்கம், யூனியன் என்றும் அலைந்தாலும் ஒவ்வொரு இரவும் விரைவில் விடிந்து விட வேண்டும் என்றுதான் இரவினை நான் கழித்திருக்கிறேன்.

ஆனாலும், என் ஏக்கங்கள் வீண் போகவில்லை. தோழி சாந்தியின் முயற்சி திருவினையாக மாறியிருந்தது.

ஒரு நாள் எனக்கொரு வரன் கிடைத்தார். அவர் மிக அழகான வர். எனக்காகவே காத்திருந்தவர் போலவே இருந்தார். அமைதியான சுபாவம் அவருக்கு.

சர்தகப் பொருத்தம் பார்த்து குறித்த ஒரு நாளில் கல்யாணம் நடந்து கொண்டிருந்தது. யாருமே நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு விழா சிறப்பாக நடந்து கொண்டிருந்தது. கல்யாணச் செலவுகள் அத்தனையினையும் மாப்பிள்ளை வீட்டாரே பொறுப் பேற்றிருந்தனர். தோழி சாந்தியும் காசு உதவி செய்வதாக முன் வந்தாள். அவளை என்றைக்குமே என்னால் மறக்க முடியாது.

மாப்பிள்ளை வண்டனில் இருந்து வந்தவராம்! தன் நான்கு சகோதரிகளும் கரை சேரும் வரை கல்யாணம் ஆகாமல் இருந்தவராம்! தங்கமான மாப்பிள்ளை என் றுதான் எல்லோரும் சொன்னார்கள்!

“எனக்கென ஏற்கனவே பிறந்தவர் இவரோ?” என் று சொல்லு றவைதானே, அப்படித்தான் இவரும் என்னைக் கரம் பிடிப்பதற்காக இத்தனை காலங்களாகக் காத்திருந்தார் போலும்!

கல்யாண மேடையில் அவர், என் அருகாகவே அமர்ந்திருக்கிறார். ஜயர் மந்திரம் ஓதிக் கொண்டிருந்தார். எங்களுக்கு முன்னால் ஏரிந்து கொண்டிருக்கும் சின்ன யாக குண்டத்திற்குள் மூலிகை விறகுச் சுள்ளிகளைப் போட்டு நெய் ஊற்றி தீ வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அக்கினி சாட்சியாக கல்யாணம் செய்தால் இன்னாருக்கும் இன்னாருக்கும் பூமியில் கல்யாணம் நடந்தது என் று தேவர் களிடத்திற்குச் சென்று அக்கினி பகவான் சாட்சி சொல்லுவான் என்ற ஐதீகக் கதை என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

ஜயர் சொல்லுகிறபடியே நாமும் இயங்கிக் கொண்டிருந் தோம். இந்த இயக்கம் மனதுக்கு ஒர் ஆனந்தத்தைத் தந்தது.

மாப்பிள்ளை என் நெற்றியில் பொட்டு வைக்கிறார். ஐயர் தந்த பாலினை தன் கையாலேயே எனக்குப் பருக்கி விடுகிறார். என் கழுத்திற்கு மாலை அணிகிறார். அவர் என்னென்ன செய்கிறாரோ அத்தனையும் அவருக்கு நானும் செய்கிறேன்.

இதற்கிடையில் என் கன்னம் தடவி விழுந்திருந்த வளையங்கள் போன்ற கேசத்தினை தன் கரத்தினால் ஒரமாக ஒதுக்கிக் கொள்கிறார். இதனால் என்னைத் தொட்டு விட வேண்டும் என்ற அவரின் ஆவல் கச்சிதமாக நிறைவேறி இருக்க வேண்டும் போலும்! அவர் மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தார். என்னைப் பார்த்து மென்மையான புன்னகையினை அள்ளி வீசினார்.

இந்த மாதிரியாக அவர் என்னைத் தொடும் போதெல்லாம் எனக்குள்ளும் ஒரு புத்துணர்வு தோன்றி மறையவே செய்தன. அது என் னவென்று என்னாலேயே சொல்ல முடியாமல் போகிறது. அப்படியான அந்த உணர்வு எனக்குப் புதுமையானதாகவும் பிடித்தமானதாகவும் இருந்தது.

இப்போது என் கரம் இறுகப் பிடித்து அக்கினிக் குண்டத்தைச் சுற்றி வலம் வந்து கொண்டிருந்தார். நாங்கள் இருவரும் இணை பிரியாதவர்களாக வலம் வருவதைப் பார்த்து சபையில் உள்ளவர்களும் எங்கள் இருவரையும் பற்றி ஏதோ கதைப்பதாகவே என் மனம் உணர்கிறது.

மாதங்கி அக்காவின் அமைதிக்கும், அவவின் நல்ல குணத்திற் கும் தோதான மாப்பிள்ளை கிடைத்திருக்கிறார்! வழமையிலும் பார்க்க இன்னும் அழகாக இருப்பதாக சபையில் உள்ளவர்கள் கதைத்ததை தோழி சாந்தியின் வாயிலாக அறியும் போது மனம் ஆனந்தமடைகிறது.

குடும்பம் குடும்பமாக வந்து எல்லோரும் என்னோடு சேர்ந்து போட்டோ எடுக்கிறார்கள். வீடியோக்காரனின் தொல்லை அட... அட... அது என்னவென்று சொல்லி முடிக்கேலாது. தொல்லை என்றால் அப்படியொரு தொல்லை.

“மாப்பிள்ளையின் தோளில் சாயுங்க...?”

“மாப்பிள்ளைக்கு முன் நில்லுங்க....?”

“கன்னமும் கன்னமும் தொட்டு நில்லுங்க....?”

“சிரியுங்க.... சிரியுங்க....?”

ஜயர் விட்டாலும் வீடியோக்காரன் விடமாட்டானாக்கும். கசக்கிப் பிழியாத குறையாக எங்கள் இருவரையும் அப்பிடி இப்பிடியாக அருட்டிக் கொண்டிருந்தான். கல்யாணத்திற்கு வந்த சொந்தங்கள் வீடுகளுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தனர். கார் அருகில் நின்ற எங்கள் இருவரையும் வாழ்த்தி விட்டுச் செல்கிறார்கள். சிலர் என்னையும் அவரையும் முத்தமிட்டு அன்பினை வெளிக்காட்டுகின்றனர்.

காருக்குள் ஏறி அமர அவர் அருகாக நானும் அமர்கிறேன். இருக்கையில் இருந்ததும் என் கரங்களை இறுக அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டார். இன்பங்களால் நெஞ்சம் இனிக்கிறது.

“இவர் எனக்குக் கிடைத்த புதையல்...! நான், இவரை இன்று போல் என்றும் அன்பாக அரவணைக்க வேண்டும்...! இவருக்கு ஆதரவாகவே எப்போதும் நடந்து கொள்ளவேண்டும்...! என்னிடம் எந்தக் குறையும் இல்லை எனும் படியாக இவருக்குப் பணிவிடை செய்ய வேண்டும்...! இப்படியான கற்பனையில் மிதந்தபடி காரில் சென்று கொண்டிருந்தேன்.

இதற்கிடையில் என்னை எவ்ரோ தொட்டு எழுப்புவதாக உணர்கிறேன். ஆம்..! இன்று அதிக நேரமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்து விட்டேன்.

என் அப்பா தான் என்னை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார்.

“அப்பா என்னை எழுப்பாதீர்கள்! இன்னும் கொஞ்ச நேரம் என்னைத் தூங்க விடுங்கள்! நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கி றேன்! என் சந்தோசத்தைக் குழப்பி விடாதீர்கள்!” என்று சொல்ல மனம் நினைக்கிறது.

படுக்கையிலிருந்து படக்கென்று எழுந்து விடுகிறேன்.

இன்று மதியம் சாந்தியின் மகனுக்குக் கல்யாணம். செல்வச் சந்நிதி ஆலயத்தில் தாலிகட்டு வைபவம். இந்த நினைவுகள் என்னைத் தூரத்தத் தொடங்கின.

அங்கே போக அவசரமாய் ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தேன், நான்...! *

- தாயகம் : ஏப்ரல் - ஓக்டோபர் 2011

ஒரு நாள்

இமையாணன், புறாப்பொறுக்கிச் சந்தியில் நின்று யாழ்ப்பாணம் போகும் மினிபஸ்ஸை மறித்து ஏறினான் வித்தியன். பனங்கொட்டை களை பாத்தியில் அடுக்குவது போல பஸ்சிற்குள்ளே பயணிகளை அடுக்கி யிருந்தார்கள். பஸ் கொஞ்சத்தூரம் சென்றதும் “என் இந்த பஸ்சில் ஏறினேன்” என்று அலுத்துக் கொண்டான் வித்தியன். முச்ச விட்டது பாதி முச்ச விடத் திணறியது பாதியென் று உலைஞ்ச உரசுப்பட்டு ஒரு மாதிரியாக முத்திரைச்சந்தியில் வந்திறங்கியவன் அங்கிருந்து ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரம் நடந்து கச்சேரி வாசல் வந்து சேர்ந்தான்.

யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியின் பிரதானவீதி, “காபற்” போட்ட அகண்ற வீதி அது. வலு வேகமாகவே வாகனங்கள் ஓடிப் போகின்றன. வீதி யின் அருகாக நிழல் பரப்பி நிற்கும் பெரிய பெரிய மரங்கள் கண்களுக்குத் தெரிகின்றன. மரங்கள் நிற்கும் காணிக்குள்ளே பழம்பெரும் பாரம்பரியங்களை நிலை நிறுத்திக் காட்டுகிற பாழடைந்த கட்டடங்கள் கரும் பச்சையாகக் காட்சி தருகின்றன. கட்டடச் சுவர்கள் மழையில் நனைந்து பாசி பிடித்துக் கருத்திருந்தன. அக்காணியின் உள்ளே ஐம்பது மீற்றர் தூரத்திற்கும் அப்பால் மிக உயரத்தில் பறவைகள் பறந்து கொண்டிருந்தன.

“அதோ வெளவால்கள்” என்று சொல்லி தன் சின்ன மகனைக் கூட்டி நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார் ஒரு தந்தை.

வெளவால்களின் எச்ச மணங்கள் காற்றில் கலந்து வந்து மூக்கினைத் துளை போடுகின்றன. அந்த நெடி வித்தியனுக்கு அரு வருப்பை உண்டாக்கியிருக்க வேண்டும். “துப்....தூப்....” என்று துப்பினான்.

அந்த இடத்திற்குக் கொஞ்சக் காலம் வந்து பழகிப் போனால் அதுவொரு அருவருப்பான மணமாக உணர முடியாது. அதற்கேற்ப உடல் இசைவாக்கம் பெற்று விடும். ஆனால், இவை எல்லாம் வித்தியனுக்குப் புது அனுபவமாகவே இருந்தன.

லண்டனில் நிற்கும் தன் அண்ணாவின் பிறப்புப் பதிவுப் புத்தகம் எடுக்க வேண்டும். அவசர தேவையாம்! அதை எடுத்து ஆங்கிலத் தில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்து அனுப்ப வேண்டும்!

வித்தியனின் அண்ணா யாழ்ப்பாணம் பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் பிறந்தவன். பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் பிறந்தவர்களின் பிறப்புப் பதிவுப் புத்தகம் கச்சேரியில்தான் எடுக்கலாமாம். அதனால்தான் இத்தனை சிரமங்களையும் தாங்கித் தரித்து கச்சேரி வரவேண்டிய கட்டாயம் வித்தியனுக்கு இருந்திருக்கிறது.

இப்பவெல்லாம் வித்தியனைப் போன்ற இளம் பொடியள் யாழ்ப்பாணம் வந்து காரியம் முடிப்பது என்பது கஷ்டமான காரிய மாகவே இருந்தது. இதற்கு முன்பென்றால் மோட்டர் சைக்கிளில் பயணம் செய்து எந்தவொரு அலுவலையும் முடித்து வரலாம். இப்ப அப்பிடி ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஒரு கிலோ மீற்றருக்கு ஒரு இடத்தில் என்று ட்ரபிக் பொலிசார் சோதனை செய்கின்றனர். வித்தியனிடம், வாகனம் ஓட்டுவதற்கான வாகன ஓட்டுநர் அனுமதி பத்திரமும் இல்லை. அதனால்தான் பஸ்சில் வந்திருக்கிறான்.

கச்சேரி வாசல் வரை வந்து சேர்ந்த வித்தியன் கை கால்கள் உளைவதை உணர்ந்தான். நல்லாகவே களைத்துப் போய் விட்டான்.

களைப்பும் சோர்வும் முகத்தில் ஒன்றாய்த் தெரிகின்றன. பயணம் அலுப்பாக இருந்தது மட்டுமல்லாமல் இந்தப் பயணம் அவனுக்கு புது அனுபவமாகவும் இருந்திருக்கிறது.

அவன் கண் களுக்குள் சிற்றுண்டிச்சாலை தென்பட்டதும் ஒரு சோடா குடித்து விட்டு வந்து அலுவலைப் பார்ப்போமா? என்று நினைத்து நேரத்தைப் பார்த்தான்.

உடனடியாக கச்சேரி வளவுக்குள்ளே நுளைந்து போனான். அங்கே நின்ற வயது போன ஜயாவிடம் “பேத் சேர்திபிகேற் எங்கே எடுக்கிறது ஜயா” என்று கேட்டான்.

அவர் கட்டாயம் அங்கே அலுவல் செய்பவராகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

கிழக்குப் புறமாக இருந்த மேல்மாடிக் கட்டிடத்தைக் காட்டி “உந்தப் படியால மேலே ஏறிப் போங்க தம்பி” எனச் சொல்லி விட்டு அப்பால் நடந்து போனார்.

“நன்றி ஜயா” என்றான்.

அந்த மேல்மாடியில் ஏறிப் போனான். அங்கே அதற்குப் பொறுப் பான அக்காவிடம் விடயத்தைச் சொன்னான். அந்த அக்காவும் விபரத்தை விளக்கமாகச் சொல்லிவிட்டுப் படிவம் ஒன்றைக் கொடுத்தார். அதை வாங்கியவன், முத்திரை வாங்குவதற்காக வெளியே வந்து வீதியில் இறங்கி நடந்தான்.

விரைவாக நடந்து வந்தவனை ஓர் உருவம் வழி மறிக்கத் திடுக் குற்று நின்றான். அந்த உருவத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

மெல்லிய உயர்ந்த உருவம், மிகவும் வாடிய முகம், பொது நிறம், கண்ணம் இடிந்திருந்தது, தலைக் கேசங்கள் அழுக்குப் படிந்திருந்தன. அவை சீரற்ற முறையில் கலைந்திருந்தன. கறுத்த ஜீன்ஸ், மெல்லிய நீலநிற அரைக்கை சேட்டும் உடுத்திருந்தான்.

சேட்டினை அரையிலே ஜீன் சிற்குள் ளே விட்டிருந்தான். சேட் கசங்கித் தெரிந்தது. இத்தனைக்கும் அவனுக்கு வயது இருபத்திரண்டு அல்லது இருபத்திமூன்றாக இருக்கலாம்.

“தம்பி...! தம்பி..! விண்ணப்பம் நிரப்புறதெண்டால் என்னட்ட தாங்கோ..” வித்தியனிடம் கெஞ்சிக் கேட்டான்.

“இல்லை..! இல்லை..! நான் நிரப்புவன்! இப்ப நான் முத்திரை வாங்கப் போறன்” வித்தியன் பதிலுரைத்து விட்டு நடந்து போனான்.

வித்தியனை வழி மறித்தவனின் முகம் உடனேயே கருகிக் போனது. பெரியதொரு ஏமாற்றத்தோடு வேறு வாடிக்கையாளர்களைத் தேடத் தொடங்கினான், அவன்.

அங்கு வித்தியன் காணும் சம்பவங்களும் அவன் செய்யும் ஓவ்வொரு படிமுறைச் செயல்களும் புதியனவாகவே தெரிகின்றன.

முத்திரை வாங்கி வந்த வித்தியன் பிரமாண்டமாகத் தெரியும் அந்த உணவு விடுதியை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். பிறகு கை மணிக் கட்டைத் திருப்பி நேரம் பார்த்தான். நேரம் 11.35. விறு விறு என்று நடந்து உணவு விடுதிக்குள் புகுந்து இருக்கையில் இருந்தான்.

“கோக் சின்னன் ஒண்டு தாங்கோ” சொல்லி விட்டு தன் பார்வை களை விசாலமான அந்த உணவு விடுதிக்குள்ளே உலா விட்டான்.

சிற்றுண்டி வகைகளும் சோடா வகைக் குளிர்பானங்களும் இருக்கின்றன. சிலர் ரோஸ் கடித்து சோடா அருந்திக் கொண்டிருந்தனர். வேறுசிலர் தேநீர், பால் என்று அருந்துகின்றனர்.

மீன், இறைச்சிப் பொரியல் வாசம் விடுதி எங்கும் பரவல் அடைந்து விடுதியை நிரப்புகிறது. அதனை முகர்ந்த வித்தியன் நா ஊறினான்.

“இன்டைக்கு மதியம் இந்தக் கடையில் சாப்பிடுவம்” என்று முடிவெடுத்தான்.

கொக்கக்கோலா சோடாவை அருந்திக் கொண்டே தனக்கு முன்னால் இருந்த பெரியவரை அவதானித்தான். அவருக்கு முன்னால் விருந்த சாப்பாட்டுத் தட்டில் கோழிப் பொரியல் சிவப்பு நிறத்தில் கண்களைக் குளிர்விக்கிறது. கோழி வறுவல் நல்ல ஆழகாகக் காட்சி தந்தது. கோழிப் பொரியலைப் பார்த்த வித்தியனுக்கு வாய் ஊறிக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும்.

உறுஞ்சு குழலால் மெது மெதுவாய் சோடாவை அருந்திக் கொண்டிருந்தான். வித்தியனின் நினைவுலைகளில் பத்து வருடங்களுக்கு முன் நடந்த இனிய சம்பவம் ஒன்று நினைவிற்கு வந்து போனது.

சிவராசா மாமாவின் இனையமகளுக்கு சாமத்தியத் தன்னி வார்வை அன்று நடந்துகொண்டிருந்தது. நேரம் இரவு ஏழு மணி இருக்கும்.

அங்கு சமுகம் தந்த எல்லோரும் குடும்பம் குடும்பமாக போட்டோ எடுப்பதில் ஆர்வமாக நின்றனர்.

சிவராசா மாமாவின் வீட்டிற்குப் பின்புறமாகவுள்ள காணிக் குள்ளே வித்தியனும் அவனின் இரண்டு நண்பர்களும் பதுங்கிக் கொண்டு நின்றனர். அவர் வீட்டுப் பின்பக்க வேலிப் பூவரசக் கொப்பில் கோழிகள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தன. இவர்களின் குசுகுசுப்புச் சத்தங்களையும் காலடி ஒசைகளையும் கேட்ட கோழிகள் “கொக்.... கொக்...” என்று அருட்டிக் கொண்டன.

வித்தியன் “உஷ்” என்றான். இப்ப, மற்றைய இருவரும் வலு அவதானமாகக் கால் எடுத்து வைத்து நடந்து வந்தனர்.

வித்தியனின் தோளில் ஒருவன் ஏறியிருந்தான். குந்தியிருந்த வித்தியன், தோளில் இருந்தவனோடு எழுந்து நின்றான். மற்றவன் ஆக்களின் நடமாட்டங்களை அவதானித்தான். வேலிக்கு மேலால் தன் பார்வை எறிந்து யாராவது வருகிறார்களா என்று அவன் உற்றுப் பார்த்தபடி நின்றான்.

வித்தியன் ஓரளவு நிமிர்ந்து நின்றான். தோளில் இருந்தவன் சரியான பாரம் போலும்! அதிக கஷ்டப்பட்டுத் தாங்கி நின்று கொண்டிருந்தான்.

வித்தியனின் தோளில் இருந்தபடி பூவரசக் கொப்புகளில் இருக்கும் கோழிகளின் இருப்பிடத்தை அவதானித்தான். அதில் இருந்தவற்றில் பெரிய உருவமாகப் பார்த்து அதனை கழுத்துப் பிடி பிடித்தான். கையில் அகப்பட்ட கோழி சத்தம் செய்யவில்லை. இறக்கைகளைப் படக் படக் என்று பலமாக அடித்தது. மற்றயவை “கொக்கரக்கோ... கொக்கரக்கோ” என்று சத்தம் செய்து பறந்து தப்பிச் சென்றன.

பக்கத்து வீட்டு வேலுப்பிள்ளை ஜயா “தாற்றா அது..! புடியாப்...! புடியாப்..!” என்று சத்தம் போட்டார்.

வேலுப்பிள்ளை ஜயா, ஆள் அழைத்துச் சத்தம் செய்தாரே தவிர அவர் வெளியே வர நினைக்கவில்லை. அப்பிடிப் பயந்த மனிதர், அவர்.

அங்கிருந்து கோழியோடு திருப்பதிச் சித்தப்பா வீட்டிற்குப் போனார்கள்.

“கள்ளக்கூட்டங்கள்...! இன் டைக்கும் களவெடுத்தெண் டு வந்திட்டங்கள் போல...!” தங்கராணிச் சித்தி முசுப்பாத்தி செய்தார்.

ஊரில் எங்காவது கல்யாண வீடு அல்லது சாமத்திய வீடு எது நடந்தாலும் உப்பிடித்தான் கோழி களவு போகும். உது ஊர்ப் பொடி யள் முசுப்பாத்திக்குச் செய்வதென்று எல்லோருக்கும் தெரியும்.

அதுக்காகப் பொடியளைக் ‘கள்ளப்பொடியள்’ என்று மட்டும் நினைக்க வேண்டாம். ‘பொடியள் தரவளியில்’ கள்ள மாங்காய், கள்ள இளநீர் பறித்துச் சாப்பிடுவது மாதிரித்தான். கோழிகளைக் களவாகப் பிடிச்துச் சாப்பிடுற்றிலும் ஒரு சுகமும் சந்தோசமும் இருக்கவே செய்கிறது.

திருப்பதிச் சித்தப்பாவிற்கும் சித்திக்கும் பிள்ளைகள் இல்லை. சித்தப்பாவுக்கும் சித்திக்கும் அறுபது வயதுக்கு மேல் இருக்கும். ஊர்ப் பொடியள் எல்லோருக்கும் அவர்கள் இருவரும் சித்தியும் சித்தப்பாவும் தான். பொடியள் அப்பிடிக் கூப்பிடுவது இவர்களுக்கும் புழுகமாகவே இருந்தது.

சித்தப்பா கோழியை உரித்துச் சுத்தம் செய்து கொடுத்தார். அவற்றினை விறு விறு என்று வித்தியன் வெட்டினான். மற்றவன் வெங்காயம், பச்சைமிளகாய்களை மளமளவென்று அரிந்தான். மூன்றாமவன் தேங்காய் துருவி எடுத்து அதற்குள் நீர் விட்டு கசக்கிப் பிழிந்து கொண்டிருந்தான். பிழிந்தெடுத்த பால்களை முதலாம்பால், இரண்டாம் பால் என்று வேறுவேறு பாத்திரங்களுக்குள்ளே விட்டு வைத்தான்.

சித்தப்பா இரு கால்களையும் நீட்டி இருந்து கொண்டு மாக் குழைத்து பிட்டு அவித்து இறக்கிக் கொண்டிருந்தார். எல்லாம் உதிர்ந்த பிட்டுகள். பாக்க வடிவாக இருந்தன.

இவை எல்லாவற்றையும் வேடிக்கையாய் பார்த்துக் கொண்டே சித்தி பாய் இழைத்துக் கொண்டு இருந்தார். சித்தி அடுப்படிப் பக்கம் கிட்ட வரவே இல்லை.

கோழிக்கறி “கொத கொத...” என்று கொதித்து அவிந்தது. சித்தப்பா அதற்குள் இறைச்சிச் சாமான் தூளைப் போட்டார். கறி வாசம் “கம... கம...” என்றிருந்தது. பொடியளுக்கும் வாழுறிக் கொண்டே வந்தது.

“இதெல்லாம் எப்பவெடா முடியும்...? ஒரு பிடி பிடிக் கோணும்...!” என்று மூவரும் தங்களுக்குள்ளே அங்கலாய்த்தனர்.

அவர்களின் அங்கலாய்ப்பு முகங்களில் பளிச்சென்று அப்பித் தெரிகிறது.

மாபிள் கோப்பைகளை கழுவிக்கொண்டு சித்தப்பா வந்தார். மூவரும் ஆளுக்கொன்றாக வாங்கி சாப்பாடுகளை தாங்களே அள்ளி சாப்பிடத் தயாராகினர்.

சித்தப்பாவும் கை கால் களைக் கழவிக்கொண்டு வந்தார். சுவாலையுடன் ஏறியும் கை விளக்கைத் தூக்கி தன் வாயின் நுனியில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிற சுருட்டைப் பத்த வைத்தார். நன்றாகப் புகையை உள்ளே இழுத்து வெளியே விட்டுக் கொண்டிருந்தார். அது அவருக்கு ஒரு வித சுக்ததைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

இனி நடக்க விருக்கின்ற பொடியளின் எந்தவொரு நிகழ்விலும் சித்தப்பா கலந்து கொள்ளமாட்டார். பொடியளுக்கு வேண்டிய உதவிகள் செய்வது மட்டுமே அவரின் கடமை. சாப்பாடு முழுவதும் பொடியளே சாப்பிட வேண்டும் என்று சொல்லுவார். தானோ தன் மனைவியோ அதில் கலந்து கொள்ளமாட்டார்கள்.

இப்படியான நேரங்களில் பொடியளுக்கு ஒத்தசையாக உதவி செய்வதில் ஒரு மகிழ்ச்சி, அவ்வளவுதான்!

இத்தனை நினைவுகளில் நின் றும் வித்தியன் மீண்டான். நினைத்து விட்ட சம்பவங்கள் அவனுக்குள்ளே ஓர் இனிய அருட்டுணர்வைத் தந்திருக்க வேண்டும்.

இப்ப அதே கோழிக்கறி “கம...கம...” என வாசம் வீசி விடுதியை நிறைப்பதை உணர்ந்தான்.

சோடா குடித்து வெளியேறினான். அவன் வேகமாக நடந்து வெளியே போய்க் கொண்டிருந்தான்.

முன்னர் தன்னை வழி மறித்தவனைச் சுற்றி, இப்ப நான்கு பெண்களும் இரண்டு வயது போனவர்களும் நின் று கொண்டிருப் பதைக் காணுகின்றான்.

ஒரு விண்ணப்பம் நிரப்பித் தந்தால் அவனுக்குப் பத்து ரூபா கிடைக்குமாம்! இதை அந்த இடத்தில்தான் வித்தியன் அறிந்தான். தன்னை வழி மறித்தவனுக்காக மிகவும் இரக்கப்பட்டான்.

மனம் இறுகி வலிக்க மெல்ல மெல்ல நடந்து அலுவலக மேல் மாடிக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

விண்ணப்பத்தைக் கொடுத்தான். “அக்கா நாளைக்கு ஓராள் கொழும்புக்குப் போரார். அவரிட்டை குடுத்து விடோனும்” என்று வித்தியன் சொன்னான்.

“தம்பி... இரண்டு மணி போல வாங்கோ...! தரலாம்...!” என்றார்.

வெயிலில் நின்று குளித்தவனுக்கு குளிர் நிழல் அகப்பட்டது போல் உள்ளம் உவகையடைந்தான். “நன்றி அக்கா... நன்றி...!” என்று சொல்லி வெளியே வந்தான், வித்தியன்.

வித்தியனுக்குப் பசி வயிற்றை விறாண்டி எடுத்தது. அதே உணவு விடுதிக்குள் ஓலே நேராக நடந்து போனான். உள்ளே வந்தவன் “அப்பாடா....” என்றபடி அங்கே ஒரு கதிரையில் அமர்ந்தான்.

அதே கோழிக்கறி வாசம் மனம் வீசிக்கொண்டுதான் இருந்தது. சர்வர் இவனிடம் வந்தான்.

“சொல்லுங்க....?”

“கோழிக்கறிச் சாப்பாடு ஒன்று தாங்கோ....”

சாப்பாட்டுக்கு ஒடர் செய்து விட்டு வந்தான் சர்வர்.

வித்தியன் இருந்த மேசையை சர்வர் சுத்தம் செய்தான். பிறகு கைகள் கழுவி விட்டு குடிப்பதற்கு உயரமான கண்ணாடிக் கோப்பையில் தண்ணீரை கொண்டு வந்து வைத்து விட்டுப் போனான்.

வித்தியனும் எழுந்து சென்றான். கை கழுவி வாயுக்குள்ளே நீர் விட்டு வாயை அலசி கொப்பளித்தான். பிறகு கதிரையில் வந்திருந்தான்.

வித்தியன் வந்து இருக்கவும் சர்வர் சாப்பாடு கொண்டு வந்து வைக்கவும் நேரம் சரியாக இருந்தது.

சோற்றின் ஒரு பகுதியை கோழிக்குழம்பு பரவி மூடியிருந்தது. இறைச்சித் துண்டுகள் நிறைந்து காணப்பட்டன. சதையுடன் சேர்ந்த ஒன்றிரண்டு எலும்புத் துண்டுகளும் தெரிந்தன. அவை அருகாக கத்தரிக்காய் வெள்ளைக்கறி, பருப்பு மஞ்சள்கறி, கீரை வறட்டல், வெங்காயச்சம்பல் என்று சாப்பாடு நிறைந்து இருந்தது.

குழூத்துச் சாப்பிடத் தொடங்கினான். சாப்பாடு நல்ல ருசியாக இருந்தது. சாப்பாட்டை ரசித்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே “கோக் சின்னன் ஒன்று தாங்கோ..!” என்றான்.

அவன் நினைத்தது போலவே சாப்பாடு நல்ல ருசியாக இருந்தது.

சோடாவை உறிஞ்சிக் குடித்து அதன் கலையின் இன்ப மழையில் நனைந்தான்.

“போ....! அங்காலே..! என்ன விளையாட்டா விளையா டூாய்..?” முதலாளி சினந்து பேசினார்.

குனிந்திருந்த தலையை நிமிர்த்தி யார் என்ன பிரச்சினை? என்று அவதானித்தான்.

அதே மெலிந்த உருவம், அவன் தான்! ஒரு விண்ணப்பம் நிரப்பிக் கொடுத்தால் பத்து ரூபாய் கிடைக்கும் என்று அந்தக் கச்சேரி வாசலில் அலைந்து திரியும் அவனேதான்! கடை முதலளியிடம் கெஞ்சிக் கொண்டு நின்றான்.

“இஞ்சாருங்கோ ஜயா... என்போருவா இதில இருக்கு... இதை வைச்சுக்கொண்டு ஒரு கோழிக்கறிச் சாப்பாடு தாருங்கோ... பிள்ளை... ஜயா...”

அவன் கெஞ்சிக் கேட்பதைப் பார்த்தால் பாவமாகவும் இருந்தது.

“கோழிக்கறிச் சாப்பாடு நூற்றியிருபோருவா... நட... நட.... இந்த இடத்தை விட்டுப் போடோணும்... உப்பிடியெண்டால் நாலு நாளில் நாங்கள் கடையைப் பூட்டிப்போட்டு வீட்டிலதான் இருக் கோணும்...” முதலாளி வீரமாகப் பேசினார்.

அவர் பேச்சில் கொஞ்சம் கூட மனிதத் தன்மை இருக்கவில்லை. ஏன் உவர் உப்பிடிச் சினந்து பேச வேணும். ‘தம்பி, உந்தக் காச கோழிச் சாப்பாடு தரப் போதாது. போங்க..., போட்டு முழுக் காசையும் கொண்டு வாங்க’ என்று சொல்ல லாம்தானே! என்று வித்தியன் நினைத்தான்.

இப்படி அவமானப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவனின் கதை பற்றிக் கொஞ்சம் நானும் சொல்லத்தான் வேண்டும்.

இவன் கச்சேரி வாசலில் நின்று விண்ணப்பம் நிரப்பிக் கொடுத்து சிறு வருமானம் பெறுபவன்.

இவன் இந்த இடத்திற்கு இதே தொழிலுக்கு வந்த காலம் தொடக்கம் இதே உணவு விடுதியில் தான் சாப்பிடுவான். சாப்பிடுவ தென்ன... ஒரு தேநீரும் போன்டாவும் மட்டும் எடுப்பான். எப்பவா கிலும் ஒருநாள் மாத்திரம் மரக்கறிச் சாப்பாடு மட்டும் சாப்பிடுவான். அந்த நேரங்களில் எல்லாம் தனக்கு அருகாக இருந்து மீன்கறிச் சாப்பாட்டினையோ அல்லது கோழிக்கறிச் சாப்பாட்டினையோ ருசித்துச் சாப்பிடுபவர்களைப் பார்த்து அவாப்படுவான். அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் நடந்து கொள்வான்.

தனது உழைப்பின் வீரியத்தைக் கூட்டுவதற்கு ஒடி உலையும் இவன், ஒருநாள் என்றாலும் இதே உணவு விடுதியில் வாசமான கோழிச் சாப்பாட்டினைச் சாப்பிட வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தான்.

இப்படியொரு ஆசையோடு உழைப்பவன், வீட்டின் அடுத்த நாள் செலவு நினைவுக்கு வர அந்த ஆசையை நிறுத்தி விடுவான்.

வெள்ளிக்கிழமை என்றால் இன்னும் உழைப்பான். ஒரு நேரம் சும்மா இருக்கமாட்டான்.

இப்படி அவன் உழைக்கும் போதெல்லாம் வீட்டுச்செலவு போக பத்து ரூபாவை ஒரு நாள் சேமிப்பாக எடுத்துக் கொண்டு மீதியைத் தாயிடம் கொடுத்து விடுவான். ஒருநாள் என்றாலும் அந்தக் கடைக் கோழிக்கறிச் சாப்பாட்டினைச் சாப்பிட வேண்டும் என்ற அவனின் ஆசை அதிகரித்துக் கொண்டே இருந்தது.

தொண்ணுறு ரூபா சேர்த்து வைத்திருந்த ஒருநாள் நினைத்தான் “நாளைக்கு இன்னுமொரு பத்து ரூபா சேர்த்து இருபது ரூபா கடன் சொல்லி கோழிக்கறிச் சாப்பாடு சாப்பிடுவோம்” என்று.

“அண்ணா... அண்ணா.... நாளைக்கு வகுப்புக்கு வரேக்கை கொம்பாஸ் கொண்டு வரோனுமாம்.. கொண்டு வரதாவையை வெளியில் பிடிச்சு விடுவன் என்று எங்கட கணித சேர் சொன்னவர்”. மூச்சிரைக்கச் சொல்லி முடித்தாள் அவனின் இளைய தங்கை.

“.....”

“அண்ணா, அவர் பொல்லாத சேர், சரியான கோபக்காரர்...!”

நாளை வகுப்பறையில் தங்கச்சி அடிவாங்கி, சினப்புக் கேட்டு அவமானப்படப் போகிறானோ! என்பதை நினைத்து இவனுக்குள்ளே ஒரு பயம் நெஞ்சைத் தைத்திருக்க வேண்டும்.

அடுத்த நாள் கோழிக்கறியோடு சாப்பிட வைத்திருந்த அவ்வளவு பணத்தையும் தங்கச்சியின் கையில் கொடுத்து அனுப்பினான்.

கண்களின் நீரைத் துடைத்தபடி ஓடிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் முகத்தில் வந்த சந்தோசம் பார்த்து இவனும் மகிழ்ந்தான்.

இப்படி ஓவ்வொரு தடவையும் ஆசைப்பட்டுப் பணத்தைச் சேர்ப்பான். பிறகு ஏதோ ஒரு அவசர தேவைக்கு அது பயன்படுத்தப் பட்டு விடும்.

இப்படியே, அவனின் ஒரு நாள் ஆசை நிறை வோறாமலேயே தள்ளிப் போனபடி இருந்தது.

அவன் கோழிக்கறியோடு சோறு சாப்பிடாதவன் அல்லன். அந்த உணவு விடுதிச் சாப்பாட்டினைப் பற்றி பலரும் பல விதமாக ருசித்துக் கதைத்ததை இவனும் கேட்டிருக்கிறான்.

தேநீர் குடிக்கப் போய் வருகிற ஒவ்வொரு சமயத்திலும் கோழிக் கறியின் வாசம் முகர்ந்திருக்கிறான். அங்கே ஒரு நாள் என்றாலும் கோழிக்கறியோடு சாப்பிட்டே தீர் வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டிருக்கிறான்.

ஒவ்வொரு நாளாக தன் ஒருநாள் ஆசையினை தவறவிட்டு வந்தவனின் அப்பாவி மனசு இப்ப அந்த விடுதி முகாமையாளரால் கிழிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மனம் சோர்ந்தபடி மெது மெதுவாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். மனதிற்குள்ளே பலத்த அவமானங்கள் நிரம்பி வழிய போய்க் கொண்டிருந்தான். அவனின் அப்பாவி முகம் பார்த்த வித்தியனுக்கு அவன் மேல் அனுதாபம் வந்திருக்க வேண்டும்.

“அன்னை... இந்த அன்னைக்கும் ஒரு கோழிக்கறிச் சாப்பாடு குடுங்கோ... நான் காச தாறன்...” என்று வித்தியன் சொல்லும் போது அவன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

வித்தியன் கை அசைத்து அவனைக் கூப்பிட்டான். அவன் வந்து நின்றான்.

தனக்கு முன்னால் இருந்த கதிரையைக் காட்டி “இதில உட்காருங்க...!” வித்தியன் சொன்னான்.

அவனும் அதிலே உட்கார்ந்தான்.

வித்தியனின் மலர்ந்த முகத்தினைப் பார்த்த அவனது முகத்திலும் ஒரு சிரிப்பு மின்னி மறைந்தது.

வித்தியனுக்கு முன்னால் இருந்த அவனுக்கும் கோழிக்கறியோடு சோத்துச் சாப்பாடு ஒன்று வந்தது.

கோழிக்கறியோடு சோத்தைக் குழைத்து இருவரும் சாப்பிடத் தொடங்கினர். சாப்பாடு நல்ல ருசியாக இருந்தது.

அவன் சாப்பாட்டை ஆவலாக அள்ளிச் சாப்பிடும் போது அவனது முகத்தில் பூத்த மகிழ்ச்சி கண்டு வித்தியனின் வயிறும் மனகம் ஒன்றாகவே நிறைகின்றன. *

- ஞானம்

சொத்து

தங்கச்சிக்கு வீடு கட்ட வேண்டும். யோகுச் சாத்திரியார் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தருக்கிறார். அவர் அந்தக் காணியின் கிழக்கு மேற்காக நடந்து திரிந்தார். இடது கரத்தினை தன் இடுப்பிலே வைத்தபடி காணியின் நான் கு திசைகளையும் பார்வைகளால் ஒரு துளாவு துளாவுகிறார்.

காணி நிறைய பனைகள் நிற்கின்றன. எல்லாப் பனைகளும் உயரமாயும் வைரமாயும் தெரிந்தன. ஒலைகள் எல்லாம் ஒன்றையொன்று தொட்டு சுகம் விசாரித்து கை குலுக்குவது போல் தோன்றுகின்றன.

தங்கச்சியின் சாத்திரப் புத்தகத்தை பார்த்து விட்டு தான் கொண்டு வந்த பழகுதாளில் ஏதோ எழுதுகிறார். கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் என்று ஒரு கணிதக் குடும்பமே அதில் தெரிகிறது. தன் தலையை உயர்த்தி அப்பாவைப் பார்த்துச் சொன்னார், “இவவின்ர பலனுக்கு மேற்கு வாசல் வீடுதான் நல்லது பாருங்கோ!”

தாளில் குறித்த விபரங்களை அப்பாவிடம் தந்து விட்டு “நான் போட்டு வாறேன் வாத்தியார். அவசரம் இன்னுமொரு இடம் போகக்கிடக்கு” என்று சொல்லி புறப்பட்டுப் போக ஆயத்தமானார்.

வெற்றிலை மேலே ஆயிரத்தொரு ரூபா காசினை வைத்து “இந்தாருங்கோ சாத்திரியார்! இதைப் புடியுங்கோ!” என்று அப்பா

கூப்பிட்டார். சாத்திரியார் திரும்பி நின்று அப்பாவைப் பார்த்தார். கிட்ட வந்து அப்பா தந்த காசை வாங்கிக் கொண்டு போனார்.

தங்கச்சிக்கென்று எழுதப்பட்ட அந்தக் காணியிலே நூற்றுக்கும் குறையாத பணைமரங்கள் நிற்கின்றன. அதிலே வீடு கட்டுவ தென்றால் எப்பிடியும் என்பது பணை மரங்களாவது தறிக்க வேண்டும். இதை நினைச்சுப் பார்க்க எனக்குக் தலை சுற்றுக் கொண்டு வருவது போல இருந்தது.

எங்கட காணிக்குள்ளே நின்ற பணைகளால் நாங்கள் அடைஞ்ச பயன்களும் சந்தோசங்களும் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

அந்தக்காலத்திலே எங்கட வீட்டு பின் பனங் காணிக்குள்ளே சிறிய வட்டக் குடிலொன்று இருந்தது. அங்கே சீவல் செய்ய வருகிறவர் தங்கி நின்று கள்ளு வியாபாரம் செய்வார்கள்.

கொழும்பிலே அப்பாவுடன் ஒன்றாக வேலை செய்த முஸ்லீம் நண்பர்களும் சிங்கள நண்பர்களும் எங்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருவார்கள். பனங்கள்னு சீசனில் வரும் அவர்கள் குடிலுக்குள்ளே இருந்து கள்ளுக் குடிப்பார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்துக் கள் ளென்றால் அவர்களுக்கு கொள்ளள விருப்பமாம். பனங்கள்ளை பிளாவில் விட்டுக் குடிப்பார்கள். நண்டு, தூடை சுட்டு சாப்பிடுவார்கள். சுட்ட நண்டினை உவிஞ்ச விட்டு உதட்டைக் குவித்துப் பொச்சடிப்பார்கள். அதைப் பார்த்தால் எங்களுக்கும் வாழுறிக்கொண்டு வரும்.

அக்காவுக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்த காணிக்குள்ளே நிறையப் பணைகள் நின்றதிற்கு அவ வீட்டில் நிற்கிற அந்த ஒற்றைப் பணைதான் இப்பவும் சாட்சியாக நிற்கிறது.

எங்கட காணிக்குள்ளே நிற்கிற பணைகள் சும்மா பணைகள் இல்லை. எல்லாப் பணைகளும் முத்தி முறுகிப் பருத்து வளர்ந்த கரும்பணைகள். எங்கள் வீட்டிற்கு வருகிறவர்களுக்கு அந்தப் பணை மேலேதான் எப்பவும் ஒரு கண்ணிருக்கும்.

எங்கட வீட்டிற்கு வந்த துரையண்ணர் ‘பத்துப் பணைகளென்டாலும் தாருங்கோவன். அவசரம் ஒரு வீட்டுக்குத் தேவை’ என்று கேட்டிருக்கிறார்.

“உந்தப் பணைகள் கினைகள் தாருங்கோ என்று கேட்டு இங்கை யாரும் வரக் கூடாது. உதுகள் நிக்கிறதாலைதான் இன்டைக்கும் என்ற ஆடு மாடுகளுக்கு ஒலை வெட்டிச்சுக் கிழிச்சுப் போடுறனான். உதுகள் என்ற கற்பகச் சீமாட்டிகள் எடா துரையா! உதுகளை மட்டும் கேட்டு மினக்கெடாதையும்!” பணைகளைக் காட்டி பெருமை சொன்னார், அப்பா.

பணைகளில் அப்பாவுக்கு என்ன அக்கறையோ அதை விட கூடுதலான அக்கறை எனக்குமிருக்கிறது.

அந்தக்காலத்திலே எங்களுக்குச் சொந்தமான அந்த எட்டுப் பரப்புக் காணிக்குள்ளே ஒரு மூலையாக எங்கள் வீடு இருந்தது. மேற்கு வாசலாக இருந்த மண் வீட்டிற்கு ஒரு அறையும் டானா வடிவ விறாந்தையும் அதனோடு இணைந்திருந்தன. அந்த வீட்டிற்கு மேற்குத் திசையாக மால் ஓன்றுமிருந்தது. வந்தவர்களை வரவேற்கும் கூடமாக மால் விளங்கிற்று.

வீட்டைச் சுற்றி ஒரே பனஞ்சோலை. மண் வீடென்றாலும் கல் வீடு போலவே அது அழகாக இருந்தது.

மாலின் தாவாரப் பகுதியின் இரு பக்கங்களிலும் அகலமாகவும் உயரமாகவும் திண்ணைச் சுவர்ப்பிடிடி இருந்தது. எங்கள் வீட்டிற்கு வருகிறவர்கள் அதிலே இருந்து கதைப்பார்கள். இரவு நேரமானால் அம்மையா அதிலே படுத்துறங்குவார்.

தெருப் படலை ஓரமாக செவ்வரத்தை நாங்களும் இரண் டு தேமாக்களும் நின்றன. பூவரச, கிழவை இவைதான் வேலி எல்லை களாக இருந்தன. அவை பனம் ஒலைகளால் சாத்தி அழகாக அடைக்கப்பட்டிருந்தன.

வீடு வேய்வதென்றால் அது ஒரு விழா போல நடக்கும். வீடு வேய்வதற்கு இரண் டு வாரங்கள் முதலே ஒலை வெட்டுக்கார கந்தையாண்ணையும் அவற்றை முத்த மகனும் வந்து ஒலை வெட்டித் தருவார்கள்.

நெருக்கமாக நிற்கிற பனைகளில் தொற்றித் தொற்றி மற்றைய பனைகளுக்கும் தாவுவார்கள். மனிதன் குரங்கிலிருந்து பிறந்தான் என்ற உண்மையினை நிருபிப்பது போல அவர்களின் செயற்பாடு இருக்கும். அதை நாங்கள் ரசித்து மகிழ்வோம்.

அதைப் பார்த்து நாங்கள் ரசிக்கிறோம் என்பதை அவர்களும் உணர்வார்கள். அதற்குப் பிறகு, இன்னும் புழுகமாகவும் உற்சாக மாகவும் செயற்படுவார்கள். மன மன என்று ஒலைகள் வெட்டிக் குவித்து விடுவார்கள்.

வெட்டிய ஒலைகளை வெயிலில் காயப் போடுவோம். அடுத்த நாள் விடிவதற்கு முன்னாலே அவற்றை அப்பா மிதிப்பார். அவ்வளவு

ஒலைகளும் மிதிப்பதென்றால் குறைந்தது ரண் டு மனித்தி யாலங்களாவது வேண்டும்.

நானும் அன்னாவும் அதிகாலை நாலரை மணிக்கெல்லாம் எழும்பி விடுவோம். பல் துலக்கி முகம் கழுவி விட்டு இருக்க அம்மா தேநீர் கொண்டு வந்து தருவார். பனங்கட்டியோடு சுவைத் துக் குடிப்போம். சோர்ந்திருந்த உடலுக்கு அது உற்சாகத்தைத் தரும்.

ஒலைகளை கால்களுக்குள்ளே போட்டு இடம் வலம்...! இடம் வலம்...! என்பது போல, அப்பா கால்களை மாறி மாறி எடுத்து வைத்து முன் னேறி மிதிப்பார். ஒலைகளை மிதித்து முடிந்த பிறகு மிதித்த ஒலைகளின் வரிசையினைப் பார்த்தால் மலைப் பாம்பு ஒன்று வளைந்து நெளிந்து செல்வது போல தெரியும்.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழிய கரம் போடுவோம். பெரிய வட்டமாகத் தொடர்க்கும் மிதிப்பு உயர்ந்து கொண்டு போகும். கரம் போட்டு முடிந்த பிறகு அதைப் பார்த்தால் அது ஒரு சூம்பு வடிவமாகத் தெரியும். அதைச் சுற்றிவர கருக்கு மட்டைகள் நீண்டபடி இருக்கும். அவற்றினைப் பார்த்தால் வேட்டை நாய்கள் கழுத்தை நீட்டிக் கொண்டிருப்பது போலவே தெரியும்.

அஞ்சாறு நாட்கள் கழிய வீடு வேயவென்று ஊரில் சிலருக்குச் சொல்லுவோம். வீடு வேயவதிலே நிபுணத்துவமுடையோர் வருவார்கள். வீடு வேயும்போது சின்னைப் பொடியள் நாங்களும் ஒலை இழுத்து வந்து எடுத்துக் கொடுப்பதில் ஆர்வாரமாக இருப்போம்.

வீடு வேய்ந்த பிறகு கை கால்கள் சுத்தம் செய்து விட்டு அந்தத் திண்ணைக் குந்திலே உட்காருவார்கள். சிலர் நீள வாங்கிலில்

இருப்பார்கள். எல்லோருக்கும் பெரிய வட்ட வடிவத் தட்டிலே வாழையிலை வைத்து தோசை அடுக்கி வைத்து அம்மா தருவார். தேங்காய், செத்தல் மிளகாய் சேர்த்து அரைத்த சம்பலுக்கு வெங்காயம், சீரகம், கறிவேப்பிலை கலந்து தாளிப்பு சம்பலோடு சேருகிற போது கம கம என்று சம்பல் வாசம் வீசும்.

தோசையைப் பியத்து சம்பலில் தொட்டுச் சாப்பிடும் போது மரவள்ளிக் குழம்புச் சாம்பாரை தோசை மேலே அம்மா ஊற்றுவார்.

மரவள்ளிக் குழம்பு சாம்பாரில் ஊறிய தோசை பதமாகக் கரைந்திருக்கும். அதைச் சம்பலோடு பிசைந்து சாப்பிடும் போது கவை இன்னும் அதிகமாக இருக்கும்.

அந்தக் காலத்தை நினைத்துப் பார்க்கும் போது அப்பாடா... இப்பவும் வாய் ஊறுகிறது.

சாப்பிட்டு முடிந்தவுடன் சுடச் சுடத் தேநீர் தருவார்கள். உறைப்பால் விறைத்திருந்த நாக்கிற்கு தூடான தேநீர் புது சுகத்தைத் தரும். அப்போது எல்லோர் முகங்களையும் பார்க்கிற போது அவர்கள் முகங்களில் ஒரு ஜோலிப்பு வெளிப்பாகத் தெரியும்.

பாத்தி போட்டு கிழங்கு கிண்டுகிற சீசனும் கல கலப்பான நாள்தான்.

பிரண்டைத் தண்டும் வடலிப் பச்சை மட்டைகளும் எடுத்து சிறு சிறு துண்டுகளாக வெட்டி கிழங்குப் பாத்தியைச் சுற்றிவரப் போடுவோம்.

முதலில் பிடிங்கிய கிழங்குகளை மூன்று மூன்றாகக் கட்டி பாத்தியின் நான்கு மூலைகளிலும் நிறுத்தி வைத்து விட்டு மற்றைய கிழங்குகளையும் பிடிங்கத் தொடங்குவோம்.

கிண்டி எடுத்த கிழங்குகளை பெரிய நார்க் கடகங்களில் அள்ளி எடுத்து மாமரத்திற்குக் கீழே குவிப்போம். ஊமல் கொட்டைகளை அக்காவும் தம்பியும் அள்ளி எடுத்து ஆட்டுக் கொட்டிலின் ஒரு ஓரமாகப் போடுவார்கள்.

ஒரளவான மொத்தக் கிழங்குகளைத் தெரிவு செய்து அடுப்புத் தணவிலே போட்டு அம்மம்மா சுடுவார். படக் படக் என்று வெடிப்போடு கிழங்கு வேகும். வெந்த கிழங்குகளை வெளியே எடுத்துப் பார்த்தால் முள் முருக்கு முட்கள் போல் ஆங்காங்கே தெறிப்புகள் இருக்கும்.

வெந்த கிழங்கு சூடாறிய பின்னர் அவற்றினைப் பீலிகளுடாகக் கிழித்து சின்னச் சின்ன துண்டுகளாக முறித்து உரவில் போட்டு இடிப்பார்.

பச்சை மிளகாய், உள்ளி, மிளகு, உப்பு என்று எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரு துவையல் துவைப்பார்.

துவையல் கிழங்கில் கொஞ்சத்தை அள்ளி பூவரசம் இலையில் எடுத்து பாத்தி கிண்டிய இடத்திற்குக் கொண்டு சென்று கிள்ளி ஏறிந்து தண்ணி தெளித்து விட்டு எங்களுக்கும் தருவார். கண்களில் நீர் பனித்துக்கொண்டு வரும்.

ஊ..... ஊ..... ஊ..... என்று உறைத்துச் சாப்பிடுவோம். அந்தக் கால கிழங்குத் துவையலை நினைத்தால் இப்பவும் நெஞ்சக்குள் ஒரு ஆசை வரும்.

கிழங்கு கிண்டி சில காலங்களுக்குப் பிறகு ஓடியல் கூழ் காய்ச்சி பெரிய தாச்சிக்குள் விட்டு அம்மா தருவார். எல்லோரும் வட்டமாக இருப்போம். பெரிய முதலாளி போல தம்பி வருவான். “எல்லோரும்

குழப்படி இல்லாமல் இருங்கோ...! இதோ எல்லோருக்கும் கூழ் ரெடி...!” என்று தம்பி சொன்னதும் நாங்கள் எல்லோரும் குபீர் என்று சிரித்து விடுவோம். தம்பியும் சிரிப்பான்.

குண்டுக் கிண்ணம் நிறைய ஓடியல் கூழ் வாங்கி பருமினினால் அள்ளிக் குடிப்போம். ஓடியல் கூழ் என்றால் இப்பவும் நா ஊறுகிறது.

வெளிநாடு போன தம்பி சென்ற வருடம் குடும்பத்தோடு வந்திருந்தான். இருபது வருடங்கள் கழித்து வந்திருந்தான். வந்த அடுத்த நாளே என்னிடம் “நல்லன்னா, கருப்பணி குடிக்க வேணும் போல கிடக்கு. எங்கை போனால் குடிக்கலாம்?” என்று கேட்டான்.

“பனை சீவலுக்கு அம்மம்மா வீட்டுக்கு கட்டியன்னா வாறவர். சொல்லி வைச்சால் சன்னாம்பு குறைச்ச பதமாகத் தருவார்” என்றேன்.

இரண்டாம் நாள் இரண்டு பேரும் அம்மம்மா வீட்டுக்குப் போனோம். கருப்பணிக்குள்ளே வெள்ளைக் கொழும்பான் மாங்கா யும் வெட்டிப் போட்டுத் தந்தார்.

கருப்பணி குடித்தோம். தம்பியின் பிள்ளைகளும் அந்தப் பானம் குடித்தார்கள். அவர்களுக்கு அது, புது சுவையாக இருந்திருக்க வேண்டும். நன்கு சுவைத்துத் சுவைத்துக் குடித்தனர்.

அடுத்துத்த நாள் கருப்பணியில் காய்ச்சிய ஆடிக் கூழின் சுவை பற்றியும் கதைத்தான். அம்மா ஆடிக்கூழ் காய்ச்சித் தந்தார்.

அவன் நிற்கிற ஒரு மாத காலங்களில் மூன்று முறை ஆடிக் கூழ் காய்ச்சித் தந்திருப்பார், அம்மா.

தம்பி வெளிநாட்டுக்குத் திரும்பிப் போகும்போது புழுக் கொடியல், ஓடியல் மா, பாணி போட்ட பினாட்டு, பனங்கட்டி, பனங்காய் பணியாரம் என்று எல்லாவற்றையும் பெரிய பார்சலாகக் கட்டிக் கொண்டு போனான். அது அவனுக்கு சந்தோசமாக இருந்தது.

இத்தனை காலங்களாக வெளிநாட்டில் வாழ்ந்தாலும் ஆரம்ப கால எங்கள் ஊர் சம்பவங்களையும் எங்கள் பாரம்பரியங்களையும் இன்னும் மறக்காமலே இருந்திருக்கிறான். அவனை நினைக்க ரோம்பப் பெருமையாக இருந்தது.

நினைவுகளில் இருந்து மீண்டேன். பனை தறிக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. தங்கச்சியின் காணிக்குள்ளே பனையின் அடியிலே மன்னினை அகழ்ந்தெடுத்து பனைகளைப் புரட்டி விழுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பனை மரங்கள் பாறி விழுவதைப் பார்த்த அப்பாவிற்கு மனம் பொறுக்க முடியவில்லை. தலை மேலே கை வைத்து குந்தியிருந்து விட்டார். அப்பாவின் அருகாக நான் போனேன்.

“அப்பா...”

“கடவுளே..! கடவுளே..! என்ற சீமாட்டிகள் சரிஞ்சு கிடக்கிறதைப் பாக்க கதறி அழோணும் போல கிடக்குத்தா..!” அப்பாவிற்கு உடல் வேர்த்துக் கொண்டு வந்தது.

என்பத்தேழு, என்பத்தெட்டு காலங்களில் பொம்மர், அவ்ரோ குண்டுகள் போடேக்கை உந்தப் பனைகளுக்குள்ளைதானே மறைஞ்ச தப்பினனாங்கள்.

ஹேலி, பொம்மரைக் கண்டிட்டால் பக்கத்து வீட்டுச் சனங்களும் தெருவால் போகிறவர்களும் எங்கட வீட்டுக் காணிக்குத் தான் ஓடி வந்து ஒளிப்பார்கள்.

அப்பிடி நெருக்கமாகப் பணகள் நின்றதை எப்பவும் மறக்க முடியாது. அதுக்கை ஒளிச்ச நின்றாலும் நின்றதுதான்.

பலாலியிலிருந்து செல் அடிப்பாங்கள். பொலிகண்டிக் கடலி லிருந்து பீரங்கிக் குண்டுகளைத் தள்ளுவாங்கள். விமானங்கள் குண்டுகள் போடும். உந்த ஆபத்துகளிலையிருந்து தப்புவதற்கு டானா வடிவிலும், டிலிஸ்டு வடிவிலும் கிடங்கு கிண்டி பங்கர் போட உந்தப் பணை மரங்களைத்தானே தறிச்சுப் போட்டிருக்கிறோம்.

“கடவுளே... எங்கட உயிர் காத்த செல்வச் சீமாட்டிகளை இப்படித் தறிக்கிறோமே!” அப்பா திரும்பத் திரும்ப புலம்பினார்.

“அப்பா என்ன செய்யறது. வீடு கட்டுறதென்றால் பணகள் தறிக்கத்தானே வேண்டும்”

“.....”

“அப்பா ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேங்கோ..? வீடு கட்டத்தானே தறிக்கிறோம்.”

“தம்பி டேய், உடுப்பிட்டியில் புதுசா வாங்கின காணி இருக்குத் தானே எடா!”

“ஓம் அப்பா..! ஓம்..! சொல்லுங்க..?”

“அந்தக் காணியின் தெற்குத் திசைப் பக்கம் முழுக்க முந்நாறு பனங் கெரட்டைகள் என்டாலும் விதைக்கப் போறேன் எடா! என்ற கற்பகச் சீமாட்டிகள் சாயிற்றைப் பார்த்தால் என்ற கை காலகள் ஒன்றுக்கும் ஏவாதாம் எடா!”

இப்படி, அப்பா சொன்ன வார்த்தைகள் கேட்டு மனம் குளிர்ந்தேன்.

அந்தக் காணி வாங்கும் போதே நான் நினைத்ததை இப்ப எனக்கு அப்பா சொல்லுகிறார்.

புதிசா வாங்கின காணிக்குள்ளே நூறு பனங்கொட்டைகளாவது விதைக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன், நான். என் வயதை விட அப்பாவின் அனுபவங்கள் அதிகமானவை அல்லவா? அப்பாவின் சிந்தனைகள் முன்மாதியானவைதான். இப்படியான அப்பாவின் சிந்தனையை நினைக்க மனம் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

அக்கா வீட்டு முற்றத்து ஒற்றைப் பனை வலு ஓய்யாரமாக தலைவிரித்து ஆடிக் கொண்டிருந்தது. *

- வடமராட்சி வடக்கு பிரதேச மலர் : 2012

இடைவெளியின்றி படைப்பிலக்கியத் துறையில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் கிளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களில் அதிக கவன ஈர்ப்பைப் பெற்ற உதயகுமார், மிக ஆழமாக சமூக அவைகளைத் தரிசிப்பதுடன், அவற்றை தன் படைப்புக்களின் ஊடாக வெளிக்காண்றும் சாமர்ததியம் பாராட்டுக்குரியது. இதற்கு உறுதுணையாக இவரது மொழிநடையும், கதை சொல்லும் பாங்கும் கைகொடுக்கின்றன.

யதார்த்தத்திலிருந்து அதிகம் விலகிச் செல்லாமலும் முற்போக்குச் சிந்தனை கங்கன் இணைந்தும் இவர் கதையை நகர்த்தும் பாங்கு சுவையானது. கதையை ஆரம்பிக்கும் முறையும், அதை நகர்த்திச் செல்லும் பாங்கும், முடிசுக்களை உருவாக்கி அவற்றை விடுவிக்கும் விதமும் கலைத்துவம் மிக்க ஒரு படைப்பாளியாக இவரை இனாம் காட்டுகின்றன. இந்த நூலை கையிலெடுக்கும் எவரும் கதைகளுக்குள் ஆழந்து போவதுடன், வாசிப்பின் முடிவிலும் அதன் தாக்கத்தினால் சிந்தனை வயப்படுகின்ற நிலை ஏற்படுவதை தவிர்க்க முடியாது.

மொத்தத்தில், இத்தொகுதியில் அமைந்துள்ள சமரபாகு சீனா உதயகுமாரின் சிறுகதைகளும் வைரம் பாய்ந்த பன்னமரங்களைப் போன்றே வழவுமைக்கப் பட்டுள்ளன.

இக் கதைகள் எம் பாரம்பரியத்தின் சொத்து என்றால் மிகை யாகாது.

- Dr. ச. முருகாண்தன்

கவிஞராக பெரிதும் அறியப்பட்ட சமரபாகு சீனா உதயகுமார் கதைஞராகவும் வல்லவர் என்பதற்கு இச் சிறுகதைத்தொகுதி சான்றாய் அமைகின்றது. சித்திரா ரீசர், நட்சத்திரிப் பொருத்தம், தவிப்பு, சொத்து போன்ற சிறுகதைகள் கவனத்தில் கொள்ளுத்தக்க நல்ல கதைகளாக விளங்கி சிறுகதையிலும் விவருக்கு சிறப்பான எதிர்காலம் உண்டு என்பதைனை நிறுவ முனைகின்றன.

வடமராட்சிக்கே உரித்தான மண்வாசனையும் கதை சொல்லும் முறைமையும் உதயகுமாரின் பண்புகளாகி கதைகளுக்கு மிகுந்த களதியைக் கொடுத்திருப்ப தோடு அவற்றினை பரிசுக் கதைகளாகவும் பர்ணாமிக்க வைத்துள்ளன.

- புனோனியூ ஓ. இரத்தினவேஹேன்

ISBN 978-955-53921-9-8

